

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars III. Sub Cælestino papa I. anno CCCCXXXI.

Parisiis, 1644

Cyrilli Archiepiscopi Alexandrini apologeticus pro duodecim capitibus,
aduersus orientales episcopos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15241

ac primogenitus ex mortuis effectum. Neque enim qui propter nos preciosam perpeffus est crucem, mortemque gustavit, communis homo, & a Verbo distinctus sciunctusve erat; sed ipse gloriae Dominus passus est carne, secundum scripturas. Quoniam vero qui vana impiaque dogmata recte sanæque fidei immiscere student, communem hominem crucem pro nobis sustinuisse dicunt; anathematismus hic, qui impietatis illorum magnitudinem aperit, necessario constitutus est.

CYRILLI ARCHIEPISCOPI Alexandrini apologeticus pro duodecim capitibus, adversus orientales episcopos.

QUI suam mentem sanctissimo Deo dicarunt, & veritatis dogmatibus patrocinari delegerunt, cauent profana irreligiosorum hæreticorum vaniloquia; ac figentes internum & absconditum cordis oculum in scripturam diuinitus inspiratam, sicque bonis cogitationibus eum affatim explentes, iis qui recta peruertunt, obluctantur perquam strenue, quasi dicentes: Zelando zelati sumus Domino. Itaque cum Nestorius multas & diuersas blasphemias contra Christum saluatorem omnium nostrum effunderet, & quodammodo venerandum & magnum incarnationis sacramentum funditus remoueret, non ignorantes ad hæc velle silere, periculosum esse, & cum sapissime consulissemus illi, vt a talibus blasphemis cessaret,

2. Reg. 19.

καὶ ἀσποτόκος ἐκ νεκρῶν· οὐ γὰρ ἀψευδὸς ἢ κοινός, ἰδίᾳ τε, καὶ ἀπὸ μέρους νοοῦμενος ὡς ἐκ τοῦ πατρὸς λόγον, ὃ δι' ἡμᾶς ἦμῶν ὑπομείνας σαρρὸν, ἔθανάτου γυθασάμενος· ἀλλ' αὐτὸς ὁ τῆς δόξης κύριος, σαρκὶ πέπονθε καὶ τὰς γραφάς· ἐπειδὴ δὲ οἱ τὰ κένα καὶ δυσσεβῆ δόγματα τῆ ὁρθῆς ἔαμωμήτω πίστι ὡφείκειν ἐθέλοντες, ἀψευδῶν φασὶ κοινὸν ὑπομείναι ὑπὲρ ἡμῶν σαρρὸν, γέροντι ἀνακαίως ὁ διάδογματισμός, τῆς ἐνούσης αὐτοῖς ἀσεβείας ἐμφανίζων τὸ μέγεθος.

KYRILLOU ARCHIEPISCOPOU Αλεξανδρείας ἀπολογητικὸς ὑπὲρ τῶν δωδεκά κεφαλῶν, πρὸς τοὺς τῆς ἀνατολῆς ἐπισκόπους.

ΟΙ τῶν παναγίων θεῶν τιμὴν ἑαυτῶν δαίνοισι ὡφρασήσαντες, καὶ τοῖς τῆς ἀληθείας δόγμασι σιμειπῆν ἠρημῶροι, ὡφραποιῶται μὲν τὰς βεβήλους κενοφωνίας τῆς ἀνοσίῶν ἀίρετικῶν, ἐρείσαντες ἡ ἑσὼ καὶ κατὰ κεκρυμμένον ὀφθαλμὸν τῆς καρδίας τῆς θεοπνύσῃ γραφῆς, οὕτω τε αὐτῶν πλοισίως ἀμάμεσῶσαντες ἐννοιῶν ἀγαθῶν, τοῖς τὰ ὁρθὰ διασρέφοισιν ἀπανίστανται ἔμάλᾳ νεθυμῶς, μονοουχὶ λέγοντες· ζηλοῦντες ἐζηλώκαμεν τῶ κρείω. Νεθυμῶς τίνω πολλὰς τὴ καὶ διαφόροις κατὰ χέροντος βλασφημίας τῆ πάντων ἡμῶν σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ οἶον ἐκ βάδεσιν ἀμαμοχλωόντος τὸ σεπτόν καὶ μέγα τῆς ἐνανθρωπήσεως μυστήριον, ἐκ ἀκίνδυνον εἰδότες τὸ ὅτι γε τούτοις ἐλέδαμ σιγᾶν, συμβουλεύσαντες τε πλειστάκις αὐτὰς τῆς τσιούτων ἀπέχεσθαι δυσφημιῶν,

* εὐσχημα

* τὸς, καὶ τοσηνίας

ANNO CHRISTI 431.

ὀνήσαντες ὃ παντελὲς οὐδὲν, κερωρή-
 κα μὲν ἀναγκαίως ἐπὶ τὸ χελῶμα σω-
 αθλεῖν τοῖς τῆς δισθεσίας δόγμασιν.
 ἄπολεξάμενοι δὲ κεφάλαιά πνα τῆς
 ἐκείνου δυσφημιῶν, ταῦτα χρησίμως
 ἀνέθεμα ποσάμεν, ἢ τοὶ εὐφρονεῖν ἐθέ-
 λοντας αὐτὰ, πειθόμενοι λέγοντι τῶ
 μακαρίῳ Παύλῳ· εἰ πὺς ὑμᾶς δια-
 γηίζεται ἄλλ' ὃ ἀρελάβετε, ἀνάθεμα
 ἔστω· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς, ἢ ἀγγεῖος εὐ-
 φρανοδὲ διαγγηίζονται ὑμᾶς παρὶ ὃ ἀρε-
 λάβετε, ἀνάθεμα ἔστω. ἀλλ' ἐκ οἰδὶ
 ὅπως διδυσφορήκασι ἴνες ἐπὶ τῷ
 τῶ λίδν, ἢ ὁμόφρονες ὄντες ἐ ἰσο-
 γνώμονες, ἢ παρραποσίου μὲν
 παρρατεῖσθαι πλὴν ὁμοδοξίαν, πειρο-
 μένοι δὲ διὰ τῷ παντὸς ἐπικουρεῖν
 αὐτῶ, καὶ ποιεῖσθαι κατεσυγμῆρους εὐ-
 τῶ σωτήρι σωαργουεῖν ἐθέλοντας.
 ἀλλ' ἡμῶ ἀκόλουθον ἐνοεῖν, ὅτι τοῖς ἐτε-
 ροδιδασκάλοις ἐπισημῶν παρρῶξένησε
 αὐ αὐτοῖς τῆς εἰς Χελιδν ἀγάπης τὸ
 γηῖσιν· νῦν ὃ παρραχασί μὲν οὐχ
 ὅσῳ ἡμῶ ἀμεινον· πολλοδ γε καὶ δεῖ·
 πεποῖλνται δὲ πολεμωτάτοις, ὧν εἰ
 γερῶσσι ζηλωταὶ, ἀνεδήσαντο δὲ σω
 αὐτοῖς τῆς ἀφασαρσίας (W) σέφαν (W).
 ἐππλὰμβάνοντα τῶν τῆς ἀνα-
 θεμαποσίου, ὡς ἐκ εὐ γερῶστων·
 καὶ δὴ καὶ ἐκάτω παρραθεντες ἐγ-
 γραφῶς τῆς ἐαυτῶν διανοίας δι-
 ρήματα, καὶ ἀσωετοῖς ἴνας εἰ-
 καιομυθίας, σωαρπάσιν οἰονταὶ
 εὐ ἐντὸς οὐμῆρους, καὶ ἀβασανί-
 σως τοῖς παρρῶ αὐτῶν ἐντυχάνοντας
 λόγους. ἡμῶ οὐκ ἀναγκαῖον ἐ ἡμᾶς
 αὐτοῖς ἀνπαρρῶξάγν τὸ ἀληθές, καὶ
 ἀποκρούεσθαι πλὴν κατὰ ῥήσιν, ἀπο-
 φιλῶν τε φιλοσοφώμονας, ἢ ῥου
 ἀληθείας ἐρῶνητας εὐ δι ἐναντίας.

Concil. Tom. 6.

nihilque penitus profecissemus,
 necessario tandem ad defen-
 denda pietatis dogmata accessi-
 mus, & selectis quibusdam il-
 lius blasphemiarum capitibus,
 ea vtiliter anathematizauimus,
 hoc est, eos qui talia sentire vo-
 lunt; obtemperantes beato Pau-
 lo dicenti: *Si quis vobis euange-*
lizauerit prater id quod accepistis,
anathema sit. Sed etsi nos, vel
angelus de calo euangelizauerit
vobis prater id quod accepistis,
anathema sit. At nescio quo pa-
 cto id admodum grauate tulerint
 aliqui, vel quod sint eiuf-
 dem sententiæ ac opinionis
 cum illo; vel quod simulent
 quidem se vitare opinionis fo-
 cietatem, attentent autem mo-
 dis omnibus ipsum adiuuare, &
 reddere exosos eos, qui saluato-
 rem Christum defendere vo-
 lunt. Verumtamen cogitandum
 erat, quod increpare diuersa do-
 centes, conciliafset ipsis amoris
 in Christum sinceritatem: nunc
 autem egerunt quidem non
 quod fieri oportebat; qui nam?
 facti autem sunt infensissimi
 his, quorum si fuissent imita-
 tores, immortalitatis corona
 cum ipsis redimiti foret. Itaque
 anathematismos reprehendunt,
 quasi non recte habeant: atque
 etiam vnique suæ mentis ad-
 inuentiones, & stultas quasdam
 ac friuolas fabulationes scriben-
 do apposuerunt, rati se per frau-
 dem attracturos librorum suo-
 rum imprudentes lectores. Ita-
 que & nobis necessarium fuit e
 diuerso veritatem opponere, &
 illorum refellere oblocutionē,
 ac ostendere illos dicacitatis
 studiosos, hoc est eorum ad-
 uersarios veritatis indagatores.

Galat. 1.

C ij

Proinde praordinauimus singulos anathematismos; deinde his adiunximus quae ab illis composita sunt; postremo subdidimus & nostra, diuinas scripturas scientibus quasi iudicibus vtentes, atque ab his qui veritatem sciunt, rectam & inculpatam sententiam postulantes.

Anathematismus I.

Si quis non confitetur, Emmanuelem vere Deum esse, & ob id sanctam Virginem deiparam; (genuit enim illa carnaliter incarnatum Dei Patris Verbum) anathema sit.

Orientalium oppositio.

Ecquis carnem factum Dei Verbum, carnaliter natum esse simul confitebitur? Nam si carnaliter genuit, iam non vt virgo. Et vbi ponemus hoc: Spiritus sanctus superueniet in te, & virtus Altissimi obumbrabit tibi; si, iuxta illius mentem, carnaliter, & non vt Deum decet, Virgo genuit? & quomodo hunc stella insolito modo apparens demonstrauit? Magi vero ex Perside, illa duce, aduenerunt, natum quærentes; & inuento dona obtulerunt & ei qui videbatur oculis, & ei qui mente percipiebatur conuenientia. Angeli, qui descenderunt de caelo, cum pastoribus mixti, de natali tripudiarunt, dicentes: Gloria in excelsis Deo, & in terra pax, in hominibus bona voluntas. Hæc cuius indicia? carnalis, an eius quæ Deum decet natiuitatis? Et alioqui si absque examine, & iudicio in eius voces inciderimus, & conuersionem & commutationem Verbi in carnem imaginabimur,

Luc. 1.

Matth. 2.

Luc. 2.

περὶ τῶν ἀναθεματισμῶν τῶν ἀναθεματισμῶν, εἶτα τοῖσι τὰ ἑαυτῶν ἐκείνων συνπεποιημένα συντάξαστες, περιβλέξασθαι τὰ παρ' ἑαυτῶν, τοῖς τῶν θεῶν γραφῶν ἰσχυροῖσι δικασαῖς οἰοεὶ χρωόμενοι, καὶ ψῆφον αἰτιώτες ὀρθῶς τε καὶ ἀνεπίπληκτον ὡρᾶ τῶν εἰδότην τῶν ἀληθειῶν.

Αναθεματισμὸς α΄.

Εἴ τις οὐχ ὁμολογεῖ θεὸν εἶναι καὶ ἀληθεῶς Ἐμμανουὴλ, καὶ διὰ τὸ τοῦ θεοτόκου τῆς ἀγίας παρθένου, γεννηθῆναι ὡς σαρκικῶς σὰρκα γεγονότα ἐκ θεοῦ πατρὸς λόγον, ἀνάθεμα ἔστω.

Ἀντιρρήσις τῶν ἀνατολικῶν.

Καὶ τίς σαρκικῶς, σὰρκα γεγονότα ἐκ θεοῦ λόγον, ὁμομολογήσεται; εἰ γὰρ σαρκικῶς ἐγέννησεν, ἐκέπη καὶ παρθένου καὶ ποδὸς ἰσχυροῦ τοῦ πνεύματος καὶ ἀγίου ἐπελάβεται ἰσχυροῦ, καὶ διώμας ὑψίστου ἰσχυροῦ ἔσται, σαρκικῶς κατ' αὐτὸν τῆς παρθένου καὶ οὐ θεοπεπῶς ἡμνησάσης; καὶ πῶς * ταύτῃ ἀστὴρ ὡρανοῦ * ἔσται ὡς φαινόμενος κατεμύωνε; Μάγοι δὲ ἐκ Περσίδος δι' αὐτὸν ὁδηγούμενοι * ὡρανοῦ, ἔχθησαν, ἔχθησαν ζητοῦντες * ταύτῃ καὶ δύοντες, ἔφερον δῶρα καὶ τῶν νοσημάτων καὶ τῶν φαινομένων προσφορᾶ. ἄγγελοι τε ὕψιστου κατελάοντες τὸν ἡγούμενον, μὲν τῶν ποιμένων * ἀναμνηστές, ἐχθρόθεν λέγοντες * δόξα ἐν ὑψίστοις θεῷ, καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιγῆς εἰρήνη, ἐν ἀγαπῶντι διδοκία. ταῦτα ἕνος μετώματα; σαρκικῆς ἢ θεοπεπῶς ἡμνησέως; ἄλλως τε εἰ ἀβασανίστως τῆς φωνῆς * ἐμβολοίμην, ἐξ ἑαυτῶν τῶν λόγων, καὶ μεταβολῶν τῶν εἰς σὰρκα φησάσθησαν.

ANNO CHRISTI 431.

* ἀναμνηστές.

* ἐμβολοίμην.

ANNO CHRISTI 451.

καὶ οὕτως καὶ ἀμάρτημα αὐτῶν, καὶ κατάρτου γεγενῆσθαι ὑποληψόμεθα, εἰ ποῖς ἐπομῆμοις ἢ ἡγευμῆμοις τῆς κειμῆμων, καὶ αὐτῆ τῆ σωτηρίας τῆς γεαφῆς μη παροσέρομῆμο. ἀλλὰ ἵπ τὸ γηνέσθαι σαρκὰ ὡς λόγον, πῶ ἐν τῆ σαρκὶ σκλιώσων καλῶς ἐκλαμβάνομῆμο καὶ πῶ τῆς ἀστυγελίων διδύοιαν.

Απολογία Κυρίλλου.

Τῆς κτ' σαρκὸς οικονομίας τῆς μονογυμοῖς ἡοδ' τῆς θεοδ' τὸ μυστήριον ὁ πάνσοφ' Ἰωάννης διατρεοῖς γεγεαφικῶς καὶ ὁ λόγος σαρκὸς ἐγγέμετο, καὶ ἐσκλιώσων ἐν ἡμῖν. πῶτα σωιέντες ὀρθῶς ὁ μακάριοι πατῆρες, ὁ καὶ καιροῖς ἐν τῆ Νικαέων σωειλεγεμῆμοι, αὐτῶν ἐφασαν ὡς ἐκ θεῶ πατῆρος φωτα λόγον, ὡς δὲ οὐ πᾶ πάντα πεποῖηκεν ὁ πατήρ, τὸ φῶς τὸ ἐκ τῆς φωτός, ὡς θεὸν ἀληθινὸν ἐκ θεοδ' ἀληθινοδ', σαρκωτῆσά τε καὶ ἐνανθεσπῆσαι, τυτέσιν ἐνωδίωσά σαρκὶ ψυχῆ ἐχούση πῶ λογικῆ, καὶ ἀνθεσπον γηνέσθαι κτ' τῆς καὶ ἀπομεινῆμο θεόν. ὅπ' ἡ ἀτρεπῆσως τε ἐ ἀστυγῆσως τὸ τῆς ἐνώσεως πέπρακται γηῆμα, μεμνηκόπος, ὡς ἐφῆμο, τῆς θεοδ' λόγου τῆς θεῶ ὅπ' ὅσθι, καὶ εἰ γέγονε σαρκὸς, ἀναλλοιώσως ἵπ καὶ φύσιν ὅσθιν, οὐδεὶ τῆς ὄντων ἀμφίβολον. τὸ γδ σαρκωδῆσαι λεγόμενον ἐκ εἰς σαρκὸς ἀτρέπεται φύσιν, ἀλλ' ἐτῆσόν τι ἐννοεῖται ὡς αὐτῆς ὑπαρχον, καὶ ἐνωθέν αὐτῆ. οὕτω φρονοῦστες ὁ μακάριοι πατῆρες, θεοτόκον ὠνόμασαν πῶ ἀγίδω παρθέν ὡς πεπεδύκασι γὰρ, ὅπ' σαρκωθέντα καὶ ἐνανθεσπῆσαν τῶ γεγενῆσθαι ὡς ἡόν, ὡς δὲ οὐ τῶ πάντα πεποῖηκεν ὁ πατήρ.

* ἡοῖται

& sic etiam peccatum & maledictum ipsum factum esse suspicabimur: si quidem minus ad sequentia vel præcedentia contextus sermonis, & ad ipsam consuetudinem scripturæ attenderimus. Ceterum carnem esse factum Verbum, recte iuxta euangeliorum mentem, habitationem in carne exponimus.

2. Cor. 5. Galat. 3.

Defensio Cyrilli.

Dispensationis vnigeniti Filii Dei in carne sacramentum sapientissimus Ioannes declarat, scribens: *Et Verbum caro factum est, & habitavit in nobis.* Hæc recte intelligentes beati patres olim in Nicæa congregati, dixerunt, ipsam Verbum ex Deo Patre natum, per quod omnia fecit Pater, lumen de lumine, Deum verum de Deo vero, incarnatum, & inhumanatum esse, hoc est, vnitum carni animam habenti rationalem & hominem factum esse; & cum hoc etiam manifeste Deum. Quod autem absque conuersione & confusione vnionis opus factum est, manente, vt dixi, Deo Verbo id quod est, tametsi factum sit caro, (immutabile enim secundum naturam est) nulli dubium. Nam quod dicitur incarnari, non in carnis naturam vertitur; sed aliud quiddam ab illa, & ei vnitum intelligitur. Sic sentientes beati Patres, Dei genitricem nominauerunt sanctam Virginem. Crediderunt enim, quod incarnatum & hominem factum genuerit Filium illum, per quem omnia fecit Pater.

Verum Nestorius nouellarum blasphemiarum inuentor, cum hac sententia pugnans, improbat quidem vocem hanc, Dei genitrix, quasi non sit vere dicta, dicebat autem sic: Interrogauit, inquit, saepe eos: Diuinitatem natam dicitis e beata Virgine? Resiliunt statim ad hanc vocem. Et quis, inquit, tanto blasphemiae morbo laborat, ut quae genuit templum, in illa dicat a Spiritu sancto Deum creatum esse? Deinde quando inferimus: Quid igitur absurdum nos dicimus, consulentes fugiendam illam vocem, & eundem ad communem vtriusque naturae significatum? id tunc blasphemie dictum putant. Vel confiteri manifeste, deitatem ex beata Maria natam esse: vel, si fugis hanc blasphemam vocem, cur qui eadem dicis, te non dicere simulas? Igitur illo urgente, imo inculcante impie, ut ii qui sanctam Virginem Dei genitricem dicunt, fateri debeant, carnis fuisse fructum nudam & seorsum positam deitatis naturam, & subsistentiae initium ex muliere habuisse Dei Verbum; probare volentes, nos ab hac opinione prorsus alienos esse, (non enim ita deliramus, ut velimus sapere aliud, quam quod oportet sapere) Virginem peperisse dicimus Dei Verbum secundum scripturas carnem factum, hoc est, hominem; peperisse autem illum carnaliter, hoc est, secundum carnem. Nam Deus & Pater secundum diuinitatem genuit ex se Deum existentem Filium.

ὁ δὲ τῶν νέων ἡμῶν δυσφημιῶν ἀ-
ρετῆς Νεστόριος τῆς θεογονίας
δόξης, * κατὰ τὴν ἀπό-
κρίσιν αὐτοῦ
οὔσαν ἀληθῆ τὴν θεοτόκος φωνὴν.
ἔφη δὲ οὕτως· ἡρώσιμα, Φησὶ,
πολλάκις αὐτοῖς· τὴν θεότητα λέ-
γετε γεννηθῆσαι ἐκ τῆς μακαρίας
παρθένου; ἀποπηδῶσιν ὡς οὐδὲ
τὸ ῥῆμα· καὶ τίς, Φησὶ, Ἰσχυρῶς
βλασφημῶν νοσεῖ, ὡς ἐκείνῃ τὴν
γεννηθῆσαι τὸ ναόν, λέγειν παρὰ
τῆς πνεύματος τὸ θεόν ἐν ἐκείνῃ * ἐκ-
πίδα; εἴπα ὅταν * ἐπαγάγωμεν· τί
οὐδ' ἀποπον ἡμεῖς λέγομεν, συμ-
βουλεύοντες φυγεῖν τὴν φωνὴν, καὶ
ἔρχεσθαι ἐπὶ τὸ κοινὸν σημαίνον
τῶν δύο φύσεων; τότε νομίζεται ἑαυ-
τοῖς εἶναι βλασφημῶν τὸ λέγομεν.
ἢ ὁμολογήσον σαφῶς θεότητα γε-
νηθῆσαι ἐκ τῆς μακαρίας Μα-
ρίας, ἢ φύζων βλασφημῶν τὴν
φωνὴν, τί ταῦτά μοι λέγων, ἵπο-
κρίνη μὴ λέγειν; πεισάντος τίνου
ἐκείνου, μᾶλλον δὲ ἀναπειδοντος
ἀνοσίως ἐδὲ θεοτόκον λέγοντας τὴν
παρθένον εἰς τὸ θεῖον ὁμολογεῖν σαρ-
κὸς γενεᾶν καρπὸν γυναικὸς καὶ
κατὰ μόνας τὴν θεότητος φύσιν, καὶ
τῆς ἰσχυρῶς τὴν ἀρχαῖαν ἐκ γυ-
ναικὸς ἐξηκέναι τὸ θεοῦ λόγον,
πληροφορεῖν ἐθέλοντες, ὅτι τῆς τοιαύτης
δόξης ἀλλότριοι παντελῶς καθεσθήκα-
μεν· οὐ γὰρ οὕτω λεληθῆκαμεν, ὡς
ἐλέδαμεν φρονεῖν παρ' ὁ δεῖ φρονεῖν;
ἀποπεικῖν ἐφημερῶν τὴν παρθένον σαρ-
κα γεγονότα καὶ πατὴρ γραφῆς τῆς
θεοῦ λόγον, τούτῃσιν ἀνδρῶν· ἀποπει-
κῖν ἢ αὐτὸν σαρκικῶς· τούτῃσιν κατὰ
σαρκα. ὁ μὲν γὰρ θεὸς καὶ πατὴρ θεικῶς
γεννηθῆκεν ἐξ αὐτοῦ θεοῦ ὄντα τὸ υἱόν.

ANNO
CHRISTI
431.* κατ' αὐτὴν
ἀποκρίσιν

* καὶ ἡμεῖς

* ἰσχυρῶς

ANNO
 CHRISTI
 431.

ἐπειδὴ δὲ τὸ γεννημένον ἐκ τῆς σαρκὸς
 σαρξὲς ἔστι, γεννηθῆκεν ἢ παρθένης,
 ὡς σαρξὲς ὑπαρξούσα, σαρκικῶς·
 τὸ δὲ σαρκικῶς εἰπεῖν, ἐκ ἀναιρουῦ-
 τος ἔστι τῆς γυνήσεως τὸ παράδοξον,
 οὔτε μὲν ἀνατρέποντος τῆς ἀγίου
 πνεύματος πλὴν ἐνέργειαν, δι' ἧς ἐν
 μήτρᾳ διέπλασε τὸ πνεῦμα· διδά-
 σκοντος δὲ μάλλον, ὅτι ὡς περ θεὸς
 ἦκετ' εἰκῶς, ἥτοι θεοπεπῶς κατὰ
 πλὴν ἰδίαν φύσιν, οὕτω καὶ ἀνθρώπος
 ἀνθρώπων, ἥτοι σαρξὲς σαρκικῶς.
 θεὸς δὲ ὢν καὶ φύσιν ὁ λόγος, ἥτοι
 σαρξὲς γεννῶν, παρῆλθε θεοπε-
 πῶς, ἑστῆστιν, ὡς ἀν' ἡρέποι τῶν γε-
 ὄντων καὶ πλὴν ἀλήθειαν θεῶν· μόνον
 τὸ ἔχει μητέρα πλὴν ἀπειρόγαμον, καὶ
 πέπρωκε παρθένην πλὴν τεκοῦσαν αὐ-
 τὸν κατὰ σάρκα. θαυμάζω δὲ, ὅτι
 θεοτόκον ὀκνοῦντες εἰπεῖν πλὴν ἀγίαν
 παρθένην, θεοπεπῶς ἂν τὸν γεννη-
 νῆσθαι φασὶν· οὐ γὰρ ἀνθρώπος κοι-
 νὸς ἦκετ' εἰς θεοπεπῶς. δῶρα δὲ
 παροικιομίας φασι τῶν τῆν μά-
 γων τὰ παρόσφορα καὶ τῶν νοουμέ-
 νων, καὶ τῶν φαινομένων, διαιρουῦ-
 πτες εἰς δύο δὴ πάλιν μὴ πλὴν ἐνωσιν
 * τὸ κύνειον Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὁ γὰρ
 νοοῦμενον γεννῶν ὁρατὸς οὐ μετα-
 βολῆ φύσεως, ἀλλ' ἐνώσας τῆς πατρὸς
 τὸ ὁρατὸν σώμα. καὶ τοῦ αὐτό-
 τητος καὶ ὑπερήτας γινέσθαι τῆς λό-
 γου ὅτι ἀγίους ἀποστόλους, τὸν θεάμα-
 μα φησὶ τὸ ἱερόν· καίτοι πῶς οὐ πάν-
 τῃ τὸ σαφές, ὡς ἔστιν ἀσώματος τε καὶ
 ἀειφῆς καὶ ἀόρατος ὁ ἐκ θεοῦ πατρὸς
 λόγος; ἀλλ' ὁμοίως λέγοντας ὅτι
 ἀγίους ἀποστόλους· ὁ ὡς ἀπ' ἀρχῆς,
 ὁ ἀκηκόαμεν, ὁ ἑώρακαμεν,
 sanctos apostolos: *Quod fuit ab initio, quod audiuimus, quod vidimus,* 1. Ioan. 1.

Quoniam autem quod natum
 est ex carne, caro est; genuit
 Virgo, ut caro existens, carna-
 liter. Carnaliter autem dicere,
 non est tollentis admirabilem
 natiuitatem, neque euerterentis
 Spiritus sancti operationem,
 qua in utero formauit partum;
 sed docentis potius, quod sicut
 Deus gignit diuine, hoc est,
 digne Deo secundum suam
 naturam; ita & homo huma-
 ne, hoc est, caro carnaliter.
 Deus autem existens secun-
 dum naturam Verbum, quam-
 uis caro factum, diuine procef-
 sit, hoc est, ut decet eum qui
 secundum veritatem est Deus.
 Solus enim habuit matrem nu-
 ptias non expertam; & serua-
 uit virginem eam, quæ ipsum
 peperit secundum carnem. Ad-
 miror autem quod non auden-
 tes dicere sanctam Virginem
 Dei genitricem, cum Deo di-
 gne ipsum esse genitum faten-
 tur. Non enim homo commu-
 nis gignitur Deo digne. Do-
 na vero allata esse dicunt a
 magis conuenientia & ei qui
 intelligebatur, & ei qui vide-
 batur, diuidentes in duos ite-
 rum post vnitionem vnum Do-
 minum nostrum Iesum Chri-
 stum. Qui enim intelligitur,
 factus est visibilis non immu-
 tatione naturæ, sed vnitione
 cum corpore, quod videba-
 tur. Et certe spectatores & mi-
 nistros fuisse Verbi sanctos ip-
 sos apostolos, sacra scriptura
 ostendit: quamuis cui non ma-
 nifestum est, quod incorpo-
 reum, ac intangibile, & inuisi-
 bile sit ipsum Dei Patris Ver-
 bum? Atqui inuenio dicentes

Ioan. 3.
 Math. 21.
 Luc. 1.

* καίτοι

* αὐτὸν γὰρ
 ἦσαν φασί

* τὸν ἰσα
 κύνειον

* ἴσως, παρ-
 ῆτις τῶν σα-
 φῆς.

quod perspeximus oculis nostris, quod manus nostra contrectauerunt de Verbo vita. Conuenientia igitur fuerunt dona illa vni, hoc est Christo. etenim est pariter Deus simul & homo idem. Hac ratione nato ipso chori quidem cecinerunt sanctorum angelorum, exercitus quoque spirituum dicentium ipsum Saluatorem ac Redemptorē. Quia porro cum euangelista dicat: *Verbum caro factum est*; formidare se dicunt, ne, si dictio, *Factum est*, propriam seruet significationem, versio quaedam intelligatur circa diuinam Verbi naturam fuisse; Laudo quidem metum, miror autem, quod cauentes dictionem, veramque & necessariam significationem, sic factum fuisse carnem Verbum dicunt, perinde ac si dicatur factum fuisse maledictum & peccatum. Deinde quo pacto non vident * mente praediti, quod beatus euangelista ponens dictionem, *Factum est*, mox omnis conuersionis suspicionem tollit, adiiciens: *Et habitauit in nobis?* Absurdum autem alia quoque ratione est, si quis audet dicere, sic factum esse carnem Verbum, vt factum esse dicitur maledictum & peccatum. Non enim ipsummet maledictum vel peccatum factum est, sed cum iniquis reputatus est, iustus existens, vt aboleat peccatum; & appellatus est maledictus, qui benedicit creaturam, vt soluat nostrum maledictum, & liberet a poena credentes in ipsum. Igitur non est factus secundum veritatem maledictum & peccatum: appellatus est autem his nominibus, vt aboleat maledictum & peccatum.

Ioan. 1.

Galat. 3.

1. Cor. 5.

* prudentissimi viri

Ioan. 1.

Marc. 15. ex Isa. 55.

ὁ ἐδρασαμίθα τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν πρὸς τὴν λέγουσαν τῆς ζωῆς. πρὸς φωνὰς τῶν ἁγίων τῶ ἐνὶ τῷ Χριστῷ καὶ γὰρ ὅτι ἐν ταυτῷ θεὸς τε ὁμοῦ καὶ ἀνθρώπος ὁ αὐτός. ταῦτα τοῖς τεχθέντος αὐτοῦ χοροστασίας μὲν ἦσαν τῶν ἁγίων ἀγγέλων, στραπαὶ δὲ πνευματικῶν, σωτήρες καὶ λυτρωτικῶν λειτουργῶν αὐτῶν. ἐπεὶ δὲ τὴν διαλήξιον λέγοντος ὁ λόγος σαρκὸς ἐγένετο, δεδιέναι φασὶ, μὴ ἄρα πως τῆς ἐγένετο, τὴν ἰδίαν σὺζόντος δήλωσιν, ζῆπος πρὸς νοῦτο πρὸς τὴν δεικνύσαν τὸν λόγον γινέσθαι φύσιν ἐπιπλάσσειν τὸ δῆμα. θαυμαζῶ δὲ, ὅτι πρὸς τῶν ἁγίων τῶν λέξιν, τὴν ἀληθῆ τε, καὶ ἀναγκαίαν δήλωσιν, οὕτω γινέσθαι φασὶ σαρκὸς τὸν λόγον, ὡς ἀνὰ ἐλέγητο γινέσθαι κατὰ ἄρα καὶ ἀμάρτια. εἶτα πῶς ἐκ ἐδῆ * νοῦ ἔχοντας ὄραν, ὅτι τὸ ἐγένετο, περικρῶς ὁ μακάριος διαλήξις, ἀπάσης ζῆπος ἰσπανοῖς ἀναγρῆ, πρὸς επενεγκῶν βίβλος καὶ τὸ ἐσπλωσεν ἐν ἡμῖν; ἀποπον δὲ καὶ ἐτῶς τὸ λέγειν δοποπολμαῖν, οὕτω γινέσθαι σαρκὸς τὸν λόγον, ὡς γινέσθαι λέγεται κατὰ ἄρα καὶ ἀμάρτια. οὐ γὰρ αὐτοχρημα γέρονε κατὰ ἄρα, οὐτε μὲν ἀμάρτια. ἀλλ' ἐν τοῖς ἀνόμοις ἐλογίσθη δίκαιος ὢν, ἵνα καταργησῆται τὴν ἀμάρτια καὶ κερχημαῖκεν ὀπικατὰ ἄρατος ὁ βίβλος τῶν κλίσιν, ἵνα λύσῃ τὴν κατὰ ἡμῶν ἄρα, καὶ ἀπαλλάξῃ δίκης τοῖς πιστεύοντας εἰς αὐτόν. ἐκουῶ οὐ γέρονε καὶ ἀληθῆ κατὰ ἄρα καὶ ἀμάρτια, κερχημαῖκε δὲ ταῦτα, ἵνα * λύσῃ κατὰ ἄρα καὶ ἀμάρτια. * ἐκουῶ

* νοῦ ἔχοντας ὄραν

* ἐκουῶ

ANNO
 CHRISTI
 431.

ἰκοῦν εἰ οὕτω γέγονε σαρκῆ, κατήρ-
 γηκεν ἄρα τὴν σαρκά, καὶ δὲ καὶ τὴν
 θῆραν καὶ τὴν ἀμάρτην καὶ οὐτε γέ-
 γονεν ἀνθρώπος, οὐτε μὲν ἑσαρκώθη
 καὶ ἀλήθειαν ἀλλ' ἐν δοκίμῃ μόνῃ τῷ
 μυστήριῳ, καὶ ἐν ψιλοῖς ὀνόμασιν ὁ
 τῆς ἐνανθρωπήσεως ἐρέσκειται * ἔθ-
 ρος. ἀνήρηται δὲ εἰς ἅπαν καὶ ἡ τῆς
 ἀναστάσεως ἐλπίς. εἰς τὸ ἴνους οὐκ
 ἄρα θάνατον βεβαπίσμεθα; ποῦ τὸ
 ῥῆμα τῆς πίστεως, ὃ κηρύσσοντες; ὁμο-
 λογησάντες γὰρ, ὅτι κύριος Ἰησοῦς, καὶ
 πιστεύσαντες ὅτι θεὸς αὐτὸν ἠγάρεν ἐκ
 νεκρῶν, σωζόμεθα. ἀρ' οὐκ εἰς ἕνα
 * τὸ καθ' ἡμᾶς, καὶ κοινὸν ἀνθρώ-
 πον ἡ πίστις, ἐκέπη δὲ τὸ ἐν ἀνθρώπῳ
 μορφῇ πεφλυῶτα δι' ἡμᾶς παροικου-
 νοῦμεν λόγον; ἐκ ἑλάβε τὴν τῆς δου-
 λου μορφὴν ὁ * ἐλθὼν ὡς θεός; οὐ
 τεταπεινώκεν ἑαυτὸν ὁ τοῖς τῆς θεό-
 τητος ὑψώμασι διαπρέπων; ὁ ἐν μορ-
 φῇ καὶ ἰσότητι τῆ πατρὸς οὐ κατήκεν
 ἑαυτὸν εἰς κένωσιν, καὶ τοὶ διανεμῶν
 εἰς ἰδίου πληθῆματος τῆ κλίσεως τὰ ἀγα-
 θὰ; ἀπαγε τῆς δυσβουλίας. ἐστὼς
 ἡμᾶς μεμυσταγωγῆκασι τὸ μακά-
 ριοι πατέρες· σαρκωθῆναι γὰρ, καὶ ἐν-
 ανθρωπήσαι καὶ ἀλήθειαν αὐτὸν ἔφα-
 σαν τὸ ἐκ θεοῦ πατρὸς λόγον ἀτρέπτως
 ἐ ἀσολύτως. ἀπόρητος δὲ παντελῶς
 τῆς οἰκονομίας ὁ ἔθρως. μερόντες δὲ
 τῶν εἰρημῶν τῶν αὐτῶν ποιήσομαι
 λόγοις.

* λόγος.

* ἴδιον

* ἐλθὼν ὡς θεός
 οὐκ

Πέτρου ἁγίου Ἐπισκόπου
 Ἀλεξανδρείας.

Ὁθεν καὶ ὁ ἀναγγεῖς ἀληθεύει λέ-
 γων· ὁ λόγος σαρκῆ ἐγένετο, καὶ ἐσκήνω-
 σεν ἐν ἡμῖν· τότε δηλονότι, ἀφ' οὗ ὁ ἀν-
 γγος ἠσπίσατο τὴν ἁρτέρον, εἰπὼν·

Concil. Tom. 6.

Igitur si sic factum est caro, abo-
 leuit utique carnem, sicut &
 maledictum & peccatum; &
 neque factum est homo, neque
 incarnatum est secundum veri-
 tatem: sed in existimatione so-
 la est sacramentum, & in nudis
 nominibus inuenitur incarna-
 tionis modus. Tollitur autem
 omnino & resurrectionis spes.
 In cuius igitur mortem bapti-
 zati sumus? Vbi verbum fidei
 quod prædicamus? Confessi e-
 nim quod Dominus est Iesus,
 & credentes quod Deus ipsum
 excitavit a mortuis, saluamur.
 Igitur in vnum similem nobis,
 & communem hominem erit
 fides, nec iam amplius Ver-
 bum, quod in humana forma
 propter nos apparuit, adora-
 mus? An non accepit serui for-
 mam, qui est liber vt Deus? non
 humiliavit seipsum, qui diuini-
 tatis excellentia conspicuus est?
 qui in forma & æqualitate Pa-
 tris, non demisit se in exinani-
 tionem, quamuis distribuat de
 sua plenitudine creaturæ bo-
 na? Apage a malo isto confi-
 lio. Aliter nos edocuerunt be-
 ati patres; incarnatum esse, &
 hominem factum secundum ve-
 ritatem ipsum Dei Patris Ver-
 bum dixerunt, absque conuer-
 sione & confusione. Ineffabilis
 autem omnino est dispensatio-
 nis modus. Testes vero eorum
 quæ dicta sunt, sermones illo-
 rum erunt.

Rom. 6.

Rom. 10.

Philipp. 2.

Petri martyris episcopi Ale-
 xandriae.

Vnde & euangelista vere lo-
 quitur, dicens: Verbum caro fa-
 ctum est, & habitauit in nobis:
 tunc videlicet, ex quo angelus
 salutauit Virginem, inquitens:

Iohn. 1.

D

LUC. 1.

Aue gratia plena, Dominus tecum. Quod dicit Gabriel: Dominus tecum; pro hoc est dictum, Dominus Verbum tecum. significat enim ipsum gigni in utero, & fieri carnem, sicut scriptum est: Spiritus sanctus superueniet in te, & virtus Altissimi obumbrabit tibi: ideo & quod nascitur sanctum, vocabitur Filius Dei.

Ibid.

Athanasii episcopi Alexandria.

Vnde & cum nasceretur caro ex Deigenitrice Maria, ipse dicitur natus esse, qui aliis natiuitatem vt sint exhibet, vt nostram in se transferret natiuitatem.

Eiusdem ex epistola ad Epietum.

Quomodo & ambigere aui sunt qui Christiani vocantur, num Dominus qui e Maria processit, Filius quidem substantia & natura Dei sit, quod vero secundum carnem, ex femine sit Dauid, carne autem sanctae Mariae? Qui autem tam audaces fuere, vt dicerent, Christum qui carne passus est & crucifixus, non esse Dominum & Saluatorem, & Deum & Filium Patris? vel quo pacto volunt nominari Christiani, qui dicunt in hominem sanctum, sicut in vnum prophetarum, venisse Verbum, & non ipsum hominem factum, cum sumpsit ex Maria corpus: sed alium esse Christum, & alium Dei Verbum, quod ante Mariam & ante saecula Filius erat Patris? vel quomodo Christiani esse possunt, dicentes alium esse Filium, & alium Dei Verbum?

χαίρε κεχαριτωμένη, ὁ κύριος μετὰ σοῦ. ἢ γὰρ, κύριος μετὰ σοῦ, νυνὶ ὄσιν ἀκοῦσαι τῆς Γαβριὴλ, ἀπὸ τῆς, ὁ θεὸς λόγος μετὰ σοῦ σημαίνει ἵδ' αὐτὸν γυνώμενον ἐν μήτρᾳ, καὶ σαρκὰ γενόμενον, καθὼς γέγραπται πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ, καὶ δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοί. διὸ καὶ ἢ γυνώμενον ἅγιον, κληθήσεται υἱὸς θεοῦ.

Αθανασίου * Ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

* ἀρχι-επίσκω

Ὅθεν καὶ γυνώμενης τῆς σαρκὸς ἐκ τῆς θεοτόκου Μαρίας, αὐτὸς λέλεκται γεννηθῆναι ὁ πῶς ἄλλοις χηρῶσιν εἰς τὸ εἶναι ἄφρονων, ἵνα πῶς ἡμεῖς εἰς ἑαυτὸν μετὰ τῆς χηρῶσιν.

Τοῦ αὐτοῦ ἐκ τῆς πρὸς Ἐπίκτητον Ἐπιστολῆς.

Πῶς δὲ καὶ ἀμφιβάλλειν ἐτόλμησαν ὁ λεγόμενος Χριστιανοί, εἰ ὁ ἐκ Μαρίας παρελθὼν κύριος, υἱὸς μὲν τῆ οὐσίας καὶ τῆ φύσεως τῆς θεοῦ ὄντος. ἢ δὲ καὶ σαρκὰ, ἐκ σπέρματος ὄντος Δαυὶδ, σαρκὸς τῆς ἁγίας Μαρίας; ἕντες δὲ ἄρα οὕτω ὁλημοὶ γενόμενοι, ὥστε εἰπεῖν ὁ Χριστὸν σαρκὶ παθόντα καὶ ἐσαυρωμένον μὴ εἶναι κύριον, καὶ σωτήρα, καὶ θεόν, καὶ υἱὸν τῆς πατρὸς; ἢ πῶς Χριστιανοὶ θέλοισιν ὀνομάζεσθαι ὁ λέγοντες εἰς ἀνθρώπον ἅγιον, ὡς εἶπεν ἕνα τῶν παροφθητῶν ἐληλυθέναι ὁ λόγον, καὶ μὴ αὐτὸν ἀνθρώπον γενόμενον, λαβόντα ἐκ Μαρίας τὸ σῶμα, ἀλλ' ἔτρον εἶναι ὁ Χριστὸν, καὶ ἔτρον τῆς θεοῦ λόγον, ὁ πρὸς Μαρίας, καὶ πρὸς αἰώνων υἱὸν ὄντα τῆς πατρὸς; ἢ πῶς εἶναι Χριστιανοὶ δυνάμεται οἱ λέγοντες ἄλλον εἶναι ὁ υἱόν, καὶ ἄλλον τῆς θεοῦ λόγον;

ANNO
CHRISTI
431.

Ταύτης ἡμεῖς τῆς ἁγίων πα-
τρῶν ἐξόμθησά δόξαις· εἰ δὲ τις ἐπὶ ο-
δοδασκαλεῖ, ἔτι ἐπὶ ὄφρα ὅστιν, ἔξω
τῆς εἰς βίβλιν καὶ βασιλικῆς φέρεται
τέλει. ὅπ δὲ καὶ τὸ σαρκικῶς λέ-
γεσθαι ἁγνῆσθαι Χριστὸν, ἐκ ἀσωτή-
της ποῖς ἀγίοις πατράσιν, ἔστι ἢ δι
μᾶλλον ἢ ἐπὶ οἱς ἐντελής ἢ λέξις,
οὐδὲν ἦσθον ἡμῖν ἀλλοτῆς ἰσοάρχον
ἀποφαίνει τὸ ἰσοπετραμένον ῥητόν·
ἐξ ἧ δὲ οὕτως.

Ἀμφιλοχίου Ἐπισκόπου Ἰκονίου.

Εἰ μὴ γὰρ ἐκεῖν ἐξ ἁγνῆσθαι σαρκι-
κῶς, ἐκ αὐτῶν ἐξ ἁγνῆσθαι πνευματι-
κῶς· εἰ μὴ ἐκεῖνος ἠέρετο τῆς τῆς δού-
λου μορφῆς, ἐκ αὐτῶν πλὴν δόξαν τῆς
ἰσοδοξίας ἐκέρδανας. Δηλοῖ ἢ κἀν-
ταῦτα τὸ, σαρκικῶς, τὸ, καὶ σαρκικῶς·
κατὰ τὸ ἀμέλει τὸ, θεϊκῶς, τὸ, κατὰ
θεοπῆσθαι.

Ἀναθεματισμὸς γ'.

Εἰ τις ἐπὶ τῆς ἐνός Χριστοῦ διαι-
ρεῖ τὰς ἰσοδοξίας μὴ πλὴν ἐνωσιν,
μόνη συνάπτων αὐτὰς συναφεία τῆ
κατὰ πλὴν ἀξίω, ἡρωσιν αὐθεντίαν,
ἢ δυναστείαν· καὶ οὐχὶ διὰ μᾶλλον
συνόδοι τῆ κατὰ ἐνωσιν φυσικῶ·
ἀνάθεμα ἔστω.

Ἀντίρρησις τῆς ἀνατολικῶν.

Γάλιν αὐτῶν τῆς αὐτῶν ἰσομνη-
σολογῶν, δεικνύωτες αὐτῶν δύο
ἰσοδοξίας λέγοντα, ἐν οἷς φησιν ἐν
τῶ πατρὶ τῶ τῶ· ἐκουῖ ὅσον εἰς
ἰδίω φύσιν, οὐχ ἡγίασθαι μόνον ὁ
ἐκ θεοῦ πατρὸς λόγος· εἰ δὲ τις οἴ-
οιτο ἢ ἐκ τῆς ἁγίας παρθένου γε-
νησθαι καὶ ἡγίασθαι τε καὶ ἡγίασθαι
μόνον, ταῦτα τοῖς ὀνομασθαι θεόν.

Concil. Tom. 6.

Has nos sanctorum seque-
mur sententias. Si autem quis
diuersum docet, & diuersum
sapit, extra rectam & regiam
viam fertur. Quod autem &
carnaliter dici natum esse Chri-
stum, non insolitum sit sanctis
patribus, imo vero etiam aliis
tritum verbum, non minus ve-
rum nobis esse, subiuncta ver-
ba demonstrant. Ea sic ha-
bent.

Amphilochii episcopi Iconii.

Nisi enim ille natus esset car-
naliter, neque tu natus esses
spiritualiter: nisi ille tulisset fer-
ui formam, neque tu gloriam
adoptionis filiorum nactus es-
ses. Significat autem & hoc
loco Carnaliter, idem quod
Secundum carnem, sicut scilicet
Diuine, Secundum diuini-
tatem.

Anathematismus III.

Si quis in vno Christo post
vnionem diuidit hypostasies,
ipsasque ea tantum coniunctio-
ne inter se connectit, quæ est
secundum dignitatem, siue au-
thoritatem, vel potestatem, &
non eo potius concursu qui est
secundum naturalem vnionem;
anathema sit.

Orientalium obiectio.

Iterum illum suorum com-
monefaciemus verborum, osten-
dentes ipsum duas subsistentias
dixisse. Dicit enim in primo
tomo: Itaque quantum ad suam
naturam, non sanctificatum
est solum Dei Patris Verbum.
Si autem quis putauerit, eum
qui ex sancta Virgine genitus
est, vnctum esse & sanctifi-
catum solum, hac ratione
etiam nominatum Christum.

D ij

* ἰσομνη-
σολογῶν

* Χριστῶν.

Quomodo igitur, quasi oblitus suorum verborum, ad vnam hypostasin cogit, naturas confundens, naturalem diuinam vnitionem nominans? Et quis vnquam admittet naturalem diuinam vnitionem in sacramento dispensationis? Si enim naturalis vnitio, vbi gratia? vbi diuinum sacramentum? Naturæ enim, vt edocti sumus, semel ab ordinante Deo ordinata, necessariis consequentiis seruiunt. Num etiam iterum erit secundum reuolutionem & naturæ consequentiam dispensationis opus iuxta deliramenta, fabulosaque mille annorum infausti Apollinarii dogmata?

Cyrilli defensio.

Diuinus Paulus, quomodo factum sit homo vnigenitū Dei Verbum, vt fidelis dispensator sacramentorum Dei, & ipsum habens in se loquentem Christum, manifeste omnibus ostendens: Non enim angelos apprehendit, inquit, sed semen Abrahæ apprehendit. Vnde oportuit eum per omnia fratribus similem fieri, vt misericors & fidelis fieret pontifex in his quæ ad Deum. Nos vero vt rectissime prolatum hoc dictum nostra sententia probamus, sequentes vbi que diuinitus inspiratas scripturas, & valde admirantes theologorum voces, imo eas pro diuinis legibus habentes, dicimus Dei Patris Verbum non apprehendisse neque sanctorum angelorum, neque suam naturam: credimus autem, secundum quod sacris literis videtur, quod obumbrans sanctæ Virgini, vtpote virtus existens altissimi Patris,

Hebr. 1.

Luc. 1.

πῶς οὐδ' ὡς ἑπιλαβόμενος τῆς ἐαυτοῦ, εἰς μίαν ὑπόστασιν συνάγει συγγένων τὰς φύσεις, Φισικῶ τῶν θεϊαν ἐνωσιν ὑποκαλῶν; καὶ τίς ποτε παραδέξεται Φισικῶ τῶν θεϊαν ἐνωσιν τῆς μυστηρίου τῆς οἰκονομίας; εἰ γὰρ Φισικὴ ἡ ἐνωσις, ποδὴ ἡ χάρις; ποδὸ τὸ θεῖον μυστήριον; αἱ γὰρ φύσεις, ὡς δεδιδάχμεθα, ἅπαξ παρὰ τῆς Ἰσραήλ τοῦ θεοῦ παρῆνται, ἀνάγκης ἀκολουθία δουλεύουσιν. ἢ καὶ ἔσται πάλιν κατὰ ἀνακύκλισιν καὶ φύσεως ἀκολουθίαν τὸ τῆς οἰκονομίας γένημα καὶ τὸ λῆρῶν, καὶ μωδῶδῃ τῆς χλιονταεπέδου τῆς δυσωνύμου Ἀπολλιναρίου δόγματα;

Απολογία Κυρίλλου.

Ο θεώσιμος Παῦλος τὸ, τίνα δὴ ἔργον γέροντι ἀνθρώπου ὁ μονογενὴς τῆς θεοῦ λόγος, ἐναργῆς ἅπανσι καθίστας, ὡς οἰκονόμος μυστηρίων θεοῦ, καὶ αὐτὸν ἔχων ἐν ἑαυτῷ λαλοῦντα Χριστόν. οὐ γὰρ δὴ πού ἀγγέλων ἐπιλαμβάνεται, φησὶν, ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραάμ ἐπιλαμβάνεται. ὅθεν ὠφείλε καὶ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆναι, ἵνα ἐλεήμων γήνηται, & πρὸς δεξιερῶν τὰ πρὸς τὸν θεόν. ἡμεῖς δὲ τὰς εἰς ὀρθότητα ψήφοις σφραγισμένους τὸ εἰρημόν, ἐπόμυροι τε πανταγῆ τῆς θεοπνεύσεως γραφαῖς, καὶ τὰς τῆς δεηρόρου φωνὰς τῆς παντὸς ἀξιουῦτες θαύματος, μᾶλλον δὲ καὶ θεοῖς ἡγεμόνοι νόμοις, οὐ τῆς τῆς ἀγίων ἀγγέλων, οὔτε μὲν τῆς ἐαυτῶν φύσεως ἐπιλαβέσθαι φανερὸν ἐν θεοῦ πατρὸς λόγον. πεπισθίκαμεν δὲ, ὅτι καὶ τὸ τοῖς ἱεροῖς γράμμασι δοκῶν, ἑποικιάσας τῇ ἀγία ἑρδένῳ, ἅτε δὴ καὶ δυνάμεις ὄν τῆς ὑψίστου πατρὸς,

* ἑργάται, αἰετῶν ἀκολουθίας, ἢ τῶν ἀνακρίσις ἀνακρίσεως

ANNO CHRISTI 431.

ἐπλασεν ἑαυτῷ τὸ σῶμα τὸ ὄξ αὐτῆς, πάλιν δὲ ἐνεργείας τῆς ἀγίου πνεύματος καὶ γέγονεν ἀνθρώπος, κληρονομήσας τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸν θρόνον τοῦ Δαυὶδ· ἐκ ἀπεμπολήσεως διὰ τὸ ἀνθρώπινον τὸ ἔξ καὶ ἀλήθειαν υἱὸς τῆς θεοῦ καὶ πατρὸς, μεμνημένος δὲ μᾶλλον, καὶ εἰ γέγονε σαρκὶς, ἐν φύσει τε καὶ ὑπεροχῇ καὶ δόξῃ θεότητος· ἀυαλλοίωτος γὰρ ὄντι, καὶ ἕρπης ἀμείνων, ὡς θεός. * ἐστὶ τὸν ἑαυτῷ εἰς τὴν αὐτῆς υἱὸς καὶ κύριος καὶ πατὴρ τῆς σαρκώσεως καὶ μετὰ τὴν σαρκώσιν. καὶ τὸ διαμεμενῆν εἰς υἱοὺς δύο ἑνῆς, καὶ τὸ τῆς ἀληθείας ἐνώσεως παραλύειν χεῖμα, δι-ἰσάντας ἀνὰ μέρος, καὶ ἕρπης ἰδι-κῶς ἀνθρώπινον, καὶ ἰδικῶς θεόν, δυσε-βείας ἔχθρῃ τῆς ἀνωτάτω γραφῆς. * ὀλίγα δὲ τούτου πεφρονητικῶς ὁ Νεστόριος, πετόληκεν εἰπεῖν αὐταῖς λέξεσιν οὕτως· Ἐδοτο φρονέειν ἐν ὑμῖν, ὁ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· ὅς ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπαρχών, ἑαυτὸν ἐκέ-νωσε, μορφῆν δούλου λαβών. ἐκ εἰπέ· Ἐδοτο φρονέειν ἐν ὑμῖν, ὁ καὶ ἐν τῷ θεῷ λόγῳ, ὅς ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπαρχών, δούλου μορφῆν ἔλαβεν· ἀλλὰ λαβών τὸ, Χριστός, ὡς τῆς δύο φύσεων παρρησιαστικῶς σημαντικῶς, ἀκινδυνῶς αὐτὸν καὶ δούλου μορφῆν λαβεῖν, καὶ θεὸν ὀνομάζει. * τῆς δὲ λεγομένης εἰς τὸ τῆς φύσεων ἀλή-θειας μεμεμνημένον διπλῆν. ἐν ἐπὶ αὐτῷ ὅ-πάλιν ὁρίζησιν φησὶν· ἵνα ἐν τῷ ὀνό-ματι Ἰησοῦ πάντων γένου καμψῆ ἐπου-ρανίων, καὶ ἑρπείων, καὶ καταρθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσαι ὁμολογησῆται, ὅτι κύριος Ἰησοῦς Χριστός. διὰ τὸ φοροῦν-τα, τὸ φορέμενον σέβω· διὰ τὸ κε-κρυμμένον παρρησιαστικῶς τὸ φανερόμενον.

formavit sibi corpus ex illa, verumtamen per operationem sancti Spiritus; & factum est homo, appellatumque & filius Abrahæ & Davidis; non amit-tes propter humanitatem quod sit Filius Dei & Patris secun- dum veritatem; manens autem potius, quamvis factum sit caro, in natura & eminentia & gloria deitatis. Immutabilis enim est, & conuersione poten- tior, ut Deus. Est igitur vnus & idem Filius & Dominus & ante incarnationem, & post in- carnationem. Diuidere autem vnum in duos Filios, & soluere veræ vnitionis opus, distinguen- do scorfum, & ponēdo priuatim hominem & priuatim Deum, crimen est in primis impium. Porro Nestorius ista parum cu- rans, audet ipsis verbis sic dicere: *Hoc sentite in vobis, quod est in Christo Iesu, qui in forma Dei existens, seipsum exinaniuit, formam serui accipiens.* Non dixit: *Hoc sentite in vobis, quod & in Deo Verbo, quod in forma Dei existens, serui formam suscepit:* sed cum accepisset hoc nomen, Christus, ut duarum naturarum appellationem significatiuam, sine periculo ipsum & serui for- mam dicit suscepisse, & Deum nominat, dum ea quæ dicun- tur, in duas naturas sine repre- hensione diuiduntur. In alte- ra autem enarratione iterum dicit: *Vt in nomine Iesu omne genu flectatur caelestium, terre- strium & infernorum; & om- nis lingua confiteatur, quod Dominus est Iesus Christus.* Propter gestantem, cum qui gestatur veneror: propter la- tentem, quod apparet adoro.

Matth. 1.

Philipp. 2.

Ibid.

* ἐστὶ

* ὀλίγα

* τῆς λεγομένης εἰς τὸ τῆς φύσεων ἀλήθειας μεμεμνημένον

Inseparabilis est ab eo qui videtur Deus; propter hoc eius qui non separatur honorem non separo; separo naturas, sed unio adorationem.] Et iterum in alia explicatione: Dic de eo qui suscepit, quod sit Deus; appone illum qui susceptus est, quia serui forma; adice post hæc connexionis dignitatem, quia duorum auctoritas communis, quia duorum eadem dignitas; naturis manentibus, fateri dignitatis unitatem.] Vides ubique separatam quidem inter se naturas, unientem autem, ut dicit, adorationem & communem auctoritatem nominantem, & solius dignitatis unitatem. Quod autem commune, non utique uni commune est, sed duobus profus, vel pluribus, qui seorsum & separatim considerantur. Cur igitur tanta facta est declamatio aduersus sermonem recte hæc anathematizantem? Quid absurdum, si execrabilibus & absurdissimis Nestorii sermonibus pia dogmata opposcentes, de fratrum salute iustam curam gessimus? Quoniam autem dicunt mea verba secum pugnare, & afferunt ad demonstrationem partem epistolæ, quam scripsi ad sanctos monachos; operæ precium arbitror & ad hoc conuenientia dicere. Dicunt enim, quod duas etiam ipse nominavi substantias, & sufficere eis ad redarguendum, quod nos idem atque ipsi dicere non renuerimus, qui istud ipsum scilicet putant. Apposita igitur necessario ea parte epistolæ, subinferam post hæc ea, quibus ubique falso nugari velle demonstrantur.

ἀχώριστος τῷ Φαγομήτῳ θεός· διὰ τὸ τοῦ τῆ μη χωρίζομεν πλὴν ἑμῶν οὐ χωρίζω· χωρίζω τὰς φύσεις, ἀλλ' ἐνώ πλὴν προσκυώσιν. καὶ ἐν ἐξηγήσει πάλιν ἐπὶ α· εἶπε τὸ ἀναλαμβάνοντα, ὅτι θεός· πρὸς αὐτὸ ἀναλαμβάνοντα, ὅτι δούλου μορφῆ· ἐπιγαγε μετὰ ταῦτα τὸ τῆς σωμαθείας ἀξίωμα, ὅτι τῆ δύο ἢ αὐθεντία κοινή, ὅτι τῆ δύο ταῦν τὸ ἀξίωμα· τῆ φύσεων μερῶν ὁμοιότης πλὴν τῆς ἀξίας ἐνόηται. ὁρᾷς πανταχῆ διορίζοντα μὲν ἀλλήλων τὰς φύσεις, ἐνοῦντα δ', ὡς φησι, πλὴν προσκυώσιν, καὶ κοινῶ αὐθεντίᾳ ὀνομάζοντα, καὶ πλὴν τῆς ἀξίας ἐνόηται μόνως.
* τὸ δὲ κοινόν * οὐχ ἐν, εἰ κοινόν εἴη ἀν', ἀλλὰ δύο που πάντως, ἢ πλείοσιν ἰδικῶς τε καὶ διὰ μέρῳ θεωρουμένων.
αὐτὸ δ' ὅπου δὴ οὐ ὁμοῦ πρὸς ποιῶνται πλὴν κατὰ ῥῆσιν τῆ τὰ τριάδε καλῶς ἀναθεματίσαντος λόγου; ἢ τὸ ἀποπον, εἰ ποῖς βδελυροῖς ἔσονται ἀπὸ Νεστορίου λόγους τὰ τῆς δυσθείας ἀπεγείροντες ὁδοῖα, τῆς τῆ ἀδελφῶν ἀσφαλείας φροντίδα πλὴν δέουσαν πεποιμένη; ἐπειδὴ δὲ φασιν ἐμὲ τοῖς αὐτῶ μάχεσθαι λόγοις, παρακομίσοι δὲ πρὸς ἀποδείξιν μερῶ τῆς ὁμοιότης, ἧς γέγραφα πρὸς ἐδὸν ἀγίοις μονασαῖς, δεῖν ὡμῶν τὰ εἰκότα καὶ πρὸς γε τὸ εἰπεῖν. Φασὶ γὰρ ὅτι δύο καὶ αὐτὸς ὀνόμασα ἵσως αὐτῶ· καὶ ἀποχρηστῶν αὐτῶ εἰς ἐλέησιν τῆ καὶ ἡμᾶς ἐλέσθαι ταῦτ' εἰπεῖν· τοῖς αὐτῶ δὴ τὸ νομίζοις. παραδείξιν οὐκ ἀναγκαίως τὸ τῆς ὁμοιότης μερῶ, προσεπίσω μὲν τὸ τοῦ τὰ δὲ ὡν ἀν' ἡρόιτο ψυδομυθεῖν ἡρημέτοις ἀποφύω πανταχῶ.

* τὸ δὲ κοινόν
πλὴν οὐκ ἐν
τοῖς καί
πλὴν, εἰ ἐν
* ἵσως αὐτῶ
εἰς κοινῶ
εἴη
* πρὸς αὐτῶ
τα

* ὀνόμασα
* ἀποχρηστῶν
* αὐτῶ

ANNO CHRISTI 431.

ἐχθρῶν οὕτως ἐκοιῶ ὅσον ἦκεν εἰς ἰδίαν
 φύσιν, οὐχ ἠγίασαι καὶ μόνος ὁ ἐκ
 θεοῦ πατρὸς λόγος· εἰ δὲ δὴ τις οἶοιτο
 ἐκ τῆς ἁγίας πνεύματος γεννηθῆναι
 κεχρίσται τε καὶ ἠγιασθαι μόνον, ταύτη
 τοι καὶ ὀνομάσας Χριστὸν, λεγέτω πνεύ-
 μελων, εἰ δὲ πρὸς τὸ χεῖμα πρὸς τὸ
 ἀποφῶμαι χεῖμα μόνον ἰσοκλεῖα καὶ
 ὁμόθερον τῶ πάντων ἐπέκεινα θεῶ.
 ἐπειδὴ γὰρ ἐκ θεοῦ λόγον ἰδικῶς
 ὀνομάσας Χριστὸν, ὁ τῶν νέων ἡμῶν
 βλασφημιῶν δὲ πρὸς Νεστόριον δια-
 βεβαίωται συγχῶς, ἰδικῶς δὲ καὶ ἀνα-
 μέριον Χριστὸν ἐπὶ τῆς ἁγίας
 πνεύματος γεννηθῆναι· καὶ τὰ κλη-
 λόντας πλὴν δόξαν ὡς ἀκαλλῆ, καὶ
 ἀσύμφυτον, καὶ τῆς ἀληθείας ἕνω-
 κισμῆν, οὐτε γὰρ ἐκ θεοῦ πατρὸς
 λόγον καὶ μόνος νοοῦμενον κεχρίσται
 τῶ ἐλαίῳ τῆς ἀγαλλιάσεως διαβε-
 βαίουμεθα, οὐτε μὴ ἰδίᾳ τε καὶ καὶ μόν-
 ος ὡς ἀνεσπῶν, καὶ ἐπὶ ὄντα ἕον
 πρὸς τὸ ἐκ θεοῦ λόγον, ἐκ τῆς ἁγίας
 πνεύματος ἐναὶ ἢ μᾶλλον χεῖμα πρὸς
 ἀπάντων διζήμενοι ὁμολογεῖσθαι
 Χριστὸν, σαρκωθέντα, καὶ ἐν δυνάμει
 σαρκῶν, ἐκ μονογενῆ τῆς θεοῦ λόγον· εἰς
 γὰρ κύριος, μία πίστις, ἐν βάπτισμα.
 ἐστὶ τῶν οὐδενὶ τῶν ὁρθῶν φρονεῖν
 εἰσδόντων ἀσυμφανές, ὅτι πρὸς ἀγα-
 ρητοῖσι τῶν πρὸ ἐμοῦ γεγραμμένων
 πλὴν διατίθει, καὶ συκοφαντοῖσι καὶ
 τούτω πλὴν ἀλήθειαν. καὶ καὶ ἐπὶ
 δὲ ἕπον ἀπλημελές εἶναι καὶ μά-
 λα εἰκότως, ἀμοιρῆσθε δὲ αὐτὸ καὶ μώ-
 μου πάντως τὸ εἰδέναι τυραν, ὡς ἐπὶ α-
 μὲν ὅτι κατὰ φύσιν ἰδίᾳ ἢ σαρκῶ
 παρὰ γὰρ ἐκ θεοῦ πατρὸς φῶται
 λόγον, ἐπὶ δὲ αὐτὸ κατὰ γὰρ
 τῆς ἰδίας φύσεως λόγον ὁ μονογενής.

* ἀσυμφανές,
 * τῶν δὲ

* φῶται

Habet autem sic: Itaque quan-
 tum ad suam naturam, non fan-
 ctificatum est separatim Dei
 Patris Verbum. Si autem quis
 existimet, cum qui est ex sancta
 Virgine natus, unctum esse &
 sanctificatum solum, & hac ra-
 tione nominatum Christum,
 prodeat & dicat, num sufficiat
 unctio ad hoc, vt efficiat quod
 unctus æqualis gloriæ & maie-
 statis sit cum eo, qui est super
 omnia Deus.] Quoniam enim
 Dei Verbum seorsim nominari
 Christum, Nestorius nouella-
 rum nobis blasphemiarum in-
 uentor assidue affirmat; & seorsim
 Christum alterum, qui ex
 sancta Virgine genitus est: vt
 hanc opinionem notarem tam-
 quam improbandam ac teme-
 rariam, & a veritate alienam;
 neque Verbum Dei Patris seorsim
 consideratum, unctum esse
 oleo exultationis affirma-
 mus; neque seorsim & priuati-
 tim vt hominem, & aliud Filium
 ab eo qui est Verbum ex Deo,
 cum qui e sancta Virgine; asseri-
 mus autem necessarium esse vt
 omnes confiteatur vnum Chri-
 stum, incarnatum & hominem
 factum vnigenitum Dei Ver-
 bum: *Vnus enim Dominus, vna*
fides, vnum baptisma. Igitur nul-
 li, qui recte sentire solet, ob-
 scurum est, quod vitiant sensum
 eorum quæ a me scripta sunt, &
 calumniantur etiam in hoc ve-
 ritatem. Sed & alio modo cul-
 pa vacaret, & omni reprehensio-
 ne, idque merito, scire forsitan,
 quod alia quidem est secun-
 dum naturam propriam caro a
 Verbo ex Deo Patre nato, &
 alius rursus Vnigenitus secun-
 dum naturam propriam rationem.

Ephes. 4.

Sed scire hæc, non est diuidere naturas post vnitionem. Iam si quis voluerit sacramenti virtutem exacto mentis oculo considerare, videbit vtique, quod (sicut dixi in principio) non suam naturam apprehendit Deus existens Verbum, sed semen Abrahæ. Non est autem consubstantiale Verbo ex Deo nato, quod est ex semine Abrahæ sanctum corpus, quod e beata Virgine sumpsit, procedens homo, vt fratribus similis esset, & appellaretur primogenitus, qui erat vnigenitus. Quamuis autem alterius naturæ sit corpus a Verbo Dei Patris; vnus tamen est Christus, & Filius, & Deus, & Dominus, tamen si factus sit caro. Non caret autem damno, dissoluere veræ vnitionis modum, & diuidere subsistentias a se mutuo sciunctas in duos Filios, vt priuatim & seorsum sint, habentes autem solum externam connexionem, & vt in ordine dignitatis. Quod si naturalē vnionem dixerimus, veram intelligimus. Habet enim scriptura diuinitus inspirata hunc more, hac dictione in hunc sensum vti. Scribit enim alicubi quibusdam diuinus Paulus: *Et eram* natura filii iræ, sicut & ceteri. & neuiquam dixerit quispiam subsistere naturam diuinæ iræ, ita vt peccatores illius sint soboles: alioqui prorsus & omnibus modis consentiemus laborantibus infania Manichæorum. Sed ibi, Natura, idem est, quod, Vere. Non igitur confundentes naturas, neque ipsas inter se miscentes, sicut dicunt aduersarii, naturalem dicimus factam esse vnitionem; sed ex

Ephes. 2.

Et eram natura filii iræ, sicut & ceteri. & neuiquam dixerit quispiam subsistere naturam diuinæ iræ, ita vt peccatores illius sint soboles: alioqui prorsus & omnibus modis consentiemus laborantibus infania Manichæorum. Sed ibi, Natura, idem est, quod, Vere. Non igitur confundentes naturas, neque ipsas inter se miscentes, sicut dicunt aduersarii, naturalem dicimus factam esse vnitionem; sed ex

ἀλλ' οὐ τὸ εἶδέναι ταῦτα μελεῖν ἵνα
ταῖς φύσεσι μὴ πλὴν ἕνωσιν. εἰ δὲ δή τις
βούλοιο πλὴν τῆ μυστηρίου διώαμιν
ἀκεῖναι διανοίας ὁμοίαν κατὰ σκέ-
πησιν, κατὰ δὲ ἄρθεσιν αὐτῶν, ὅτι, κατὰ
τῆ ἐφ' ἑνὸν ἄρθεσιν, οὐ τῆς αὐτῆ
φύσεως ἐπελάβετο θεὸς ὡς ὁ λόγος,
ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραάμ· οὐχ ὁ-
μοούσιον δὲ τῶ ἐκ θεοῦ Φιῶν λόγῳ,
τὸ ἐκ σπέρματος Ἀβραάμ ἀγι-
σῶμα· ὅτι ἐκ τῆς μακαρίας παρ-
θέου λαβὼν, ἠεὶ ἦλθεν ἀνθρώπος,
ἵνα τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆ, καὶ ἡ-
μαρτία ἠεὶ ἦτονος ὁ μνηστῆρ. ἀλλ'
εἰ καὶ ἐστὶν ἐπὶ φύσεσιν τὸ σῶμα παρὰ
τῆ ἐκ θεοῦ πατρὸς λόγῳ, ἀλλ' οὐκ
εἰς Χριστὸν, καὶ υἱὸς, καὶ θεός, ἔκ-
κω-
εἰος καὶ εἰ γέγονε σὰρξ. καὶ τῆς
ἀληθείας ἐνώσεως ἕσπον ἀφ' ἀλύειν
ἐκ ἀλήμ, δις αὐτῶν εἰς υἱοῖς δύο
τῶ ἰσοστάσας, ἀποφοινώσας μὴ ἀλ-
λήλων εἰς τὸ ἴδιον τε εἶναι καὶ ἀνά μέ-
ρος, ἐχούσας ὁ μόνῳ σὺν ἀφαιρῶν πλὴν
ἐξωθέν τε, καὶ ὡς ἐν τάξει ἡμῶν. εἰ
ἢ δὴ λέγομεν Φις κλῶ πλὴν ἕνωσιν,
πλὴν ἀληθείας Φαμῶν, ἔδος ἐχούσας τῆς
θεοπνύσου γραφῆς οὐτω κεχρησθῶν τῆ
λέξει. γραφῆ γὰρ πού ἔστιν ὁ διασπῆ-
σιος Παῦλ· καὶ ἡμῶν τέκνα φύσεσιν
ὀργῆς, ὡς καὶ τῶ λοιπῶν καὶ οὐ δὴ πού
Φαμῶν αὐτῶν ὑφ' ἐστῶναι καὶ φύσιν πλὴν
θεῖαν ὀργῆν, ὡς καὶ αὐτῆς ἡμῶν ματῶ
νοῦσθῶν τῶν ἀμδρτανόντας· ἢ πάντη
τε καὶ πάντως ἐσῶμθα * σύμφρονες * ἰσοστάσας
τοῖς πλὴν Μανιχαίων νοσοδοσι μανίδου.
ἀλλὰ τὸ, φύσεσιν, δηλοῖ τὸ, καὶ ἀληθείαν.
ἐκουῶ οὐ συγχέοντες τῶν φύσεσιν, οὐ-
τε μὴν ἀλλήλους αὐτῶν ἀναφύρον-
τες, κατὰ φασιν οἱ δι' ἐκδησίας, Φυσι-
κλῶ Φαμῶν ἡμῶν τῶ ἕνωσιν· ἀλλ' ἐκ
δύο

* ἰσοστάσας

ANNO CHRISTI 431.

δύο παραστάτων αιουμαίων, θεότη-
 τος τε και ανθρωποτητος, (Ϟ) ενα γε-
 νεσται Χειρον, η υιον, η κυριον δια-
 θεβαιουμθα πανταχοδ. τῷ δὲ Απο-
 λιναριου δογματων ουδεις παντεως
 ημιν ο λογος: εδν ἡρ' απαξ κατακε-
 κριμθους, ως παραχαραθηοντας πτω
 αληθειαν, δεποσσε φεσται ρηη.

Αναθεματισμός δ'.

Εί τις προσώποις δυσιν, ηρωω
 υποσάσει τας τε εν ποίς διαλογικοίς,
 και δεποσολικοίς συζημασσι διωέ-
 μει φωνας, η επι Χειρω παρα τῷ
 αγιον λεγομθους, η παρ' αυτω φει
 εαυτω. και τας μθρ ως ανθρωπω παρα
 (Ϟ) εν θεοδ παδς λογον ιδικως νοου-
 μθρω προσάπει, τας η ως δεοσρε-
 πεις μονω τω εν θεοδ παδς λογω,
 αναθεμα εσω.

Αντήρρησις τῷ ανατολικῶν.

Ακολουθον κανταυδα τῷ αυτω
 δεασοματων αυτων υπομνησαι, εν
 οίς φησι: καν ακουσης, οπ προσε-
 κοπιε θεφια, η ηλικια, και χαιρι,
 μη θεφον δε επιδόσεως ηνεσται νο-
 μισης (Ϟ) τῷ θεοδ λογον. μηδ' αυ
 εκεινο φλιωφως ελμησης ειπειν,
 οπ τ προσκοπιεν εν ηλικια, η θεφια,
 και χαιρι τω ανθρωπω προσάφο-
 μθρ. δλλ' ει και ερενται ενταυδα πτω
 τῷς ρεαφῆς μδρτυειαν διδάσκουσαι
 οπ κατὰ πτω τῷς φαινομθῆς σαρ-
 κος φύσιν τῷ κυριου, τῷ τῷς προσ-
 κοπῆς * εγινετο, δλλ' ου καιρος νυῶ
 τῷπο διελέγειν, επειρομθους επῆ
 τ προσκαιμθρον κεφάλαι (Ϟ) τῷ ἡρ'
 δεύσαι δυο υποσάσεσ αυτων λεγον-
 τα, και εαυτω ενανπουμθρ (Ϟ), παρε-
 σθηκαμθρ πα παλαι αυτω ειρημθρα.

Concil. Tom. 6.

duabus rebus dissimilibus, dei-
 tate inquam & humanitate
 vnum factum esse Christum,
 & Filium, & Dominum, vbi-
 que affirmamus. Demum cum
 Apollinarii dogmatis plane ni-
 hil nobis commune est. Semel
 enim condemnatos, tamquam
 veritatem adulterantes, auer-
 sari oportet.

Anathematismus IV.

Si quis duabus personis, siue
 hypostasibus eas voces attri-
 buit, quæ in euangelicis & apo-
 stolicis scripturis passim occur-
 runt; quæve a sanctis de Chri-
 sto, vel ab ipso quoque Christo
 de seipso dictæ sunt; & alias
 quidem homini tamquam seor-
 sum a Dei Verbo considera-
 to adscribit; alias vero tam-
 quam Deo conuenientes, soli
 Dei Patris Verbo adaptat; ana-
 thema sit.

Orientalium oppositio.

Congruenter etiam hoc lo-
 co illi sua ipsius decreta sugge-
 renda sunt. Dixit enim: Quam-
 uis audias, quod profecerit æ-
 tate & sapientia & gratia, ne
 putes sapiens ex incremento
 factum esse Verbum Dei: ne-
 que rursus illud nugaciter au-
 sis dicere, quod, proficere in
 ætate & sapientia & gratia, ho-
 mini aptabimus.] Verum tam-
 etsi neget hoc loco scripturæ
 testimonium, quo docemur,
 profectum illum iuxta naturam
 carnis Domini, quæ videbatur,
 fuisse; nunc tamen non est tem-
 pus redarguendi hoc, festinan-
 tibus ad propositū capitulum.
 Nam, vt ostenderemus eum di-
 cere duas hypostascs, & sibiipfi
 esse contrarium, apposimus
 ea quæ olim ab ipso dicta sunt:

E

Tamquam vero duabus personis, vel duabus subsistentiis, vel duobus Filiis, diuidendo vnitionem, hoc est vnum Filium, voces aptare non oportet: indiuisibilis enim & inseparabilis est summa vnitio, & vnus Filius omnibus modis & rationibus & cogitationibus est: sed summa vnitione seruata, & confitendo vnum Filium & Christum & Dominum, de vno & eodem Filio accipienda sunt quæ dicuntur: attamen iuxta virtutem naturarum vnitarum adaptare conuenit vni Filio quæ dicuntur.] Ceterum non separare voces quæ sunt in euangelis, quas vel ipse Dominus de se locutus est, vel apostolica scripta habent, quam hyperbolen blasphemix non transcendit? Nam si voces non distinguimus, quomodo obistemus Ario & Eunomio, omnia tamquam in vnam naturam dicta confundentibus, & humilia humanitatis in summam incorruptibilis Deitatis naturam impie referentibus? Vel quomodo intelligemus Domini voces, propter naturam carnis quæ videtur, dicentis:

Ioan. 6.
Ioan. 12.
Ioan. 8.
Ioan. 20.

Non veni meam voluntatem facere. & Mandatum accepi quid dicam, & quid loquar. & Ego a me ipso nihil facio. & Vado ad Patrem meum & Patrem vestrum, & Deum meum & Deum vestrum; & cetera quæcumque talia sunt? Indiuisis enim vocibus, sicut & naturis, manentibus, erit secundum illum vnigeniti Dei Deus Pater, minister autem & executor paternorum mādatorum Filius secundum diuinitatem.

* ὡς δὲ πρὸς ὁμοίους διὸν, ἢ ἑνω-
σάσιν, ἢ ἰσοῦς διὸς διαιρουῦντας πλεῖ-
* ἑνωσιν, ἢ ἰσοῦς ἑνα ἰόν, τὰς φων-
* νὰς ἐφαρμόζειν * οὐ δεῖ ἀδιαιρέτος * δι-
* γὰρ καὶ ἀχώριστος ἢ ἀκρὰ ἑνωσις *
* καὶ ὁ εἰς υἱὸς κατὰ πάντα καὶ λό-
* γον καὶ ἴσον καὶ ἑνωιδιον ὄντι. τῆς ὁ
* ἀκρας ἑνωσιως φυλακισμένης, καὶ
* τοῦ ἐνὸς υἱοῦ, & Χριστοῦ, & κυ-
* εῖου ὁμολογητοῦ, καὶ ἑνα
* καὶ αὐτὸν ἰόν ἐκλαμβανέσθαι καὶ
* τὰ λεγόμενα κατὰ μὲν τοὺς τῶν
* ἑνωθησῶν φύσεων διώαμιν ἐφαρ-
* μόζεσθαι πρέπει τῶ ἐνὶ υἱῷ τὰ λεγόμε-
* να. καὶ δὲ μὴ ἐρεῖν τὰς ἐν τοῖς
* διαφόροις φωνὰς, ἢ τὰς παρὶ αὐτῶν
* τῶ κυρίου καὶ αὐτῶν εἰρημίας, ἢ τὰς
* ἐν τοῖς ἀποστολικῶν συζητήμασι κει-
* μένας, πῶς ὑπερβολῶν βλασφη-
* μίας οὐχ ὑπεραίρει; εἰ γὰρ μὴ διαιρο-
* μέν τὰς φωνὰς, πῶς αὐτὸν ἀπὸ ἐπι-
* μὲν τοῖς Εὐνομίου καὶ Αρείου πάντα ὡς
* εἰς μίαν φύσιν εἰρημίας συμφύρου-
* σι, καὶ τὰ ταπεινά τῆς ἀνθρώπινης εἰς
* πλεῖ ὑψηλοτάτῃ τῆς ἀκρηστοῦ θεο-
* τῆς φύσιν βλασφημίας ἀναγοῦσιν;
* ἢ πῶς νοήσονται τὰς τοῦ κυρίου φων-
* νὰς, διὰ τῶν τῆς φαινομένης σαρκὸς
* φύσιν εἰπόντες· ἐκ ἡλθον καὶ ἐμὸν θέ-
* λημα ποιῶμαι· & τὸ ἐντολῶν ἔλαβον
* πῶ εἶπω, καὶ πῶ λαλήσω· & τὸ ἐγὼ ἀπὸ
* ἐμαυτοῦ οὐδὲν ποιῶ· & τὸ, πορβόμαι
* πρὸς τὸν πατέρα μου & πατέρα
* ὑμῶν, & θεὸν μου & θεὸν ὑμῶν· &
* τὰ λοιπὰ ὅσα τῶντα; ἀδιαιρέτων
* τῶν φωνῶν, ὡσαυτὸν καὶ τῶν φύσεων,
* μέρουσῶν, ἔσαι κατὰ αὐτὸν τῶ μω-
* νοχρῶν θεοῦ θεὸς ὁ πατήρ· λειτουργ-
* γὸς δὲ καὶ διάκονος τῶν πατερικῶν
* πρὸς τὰ ματῶν ὁ υἱὸς καὶ πλεῖ θεότης.

ANNO
CHRIST
431

* οὐδὲ

* δι-

* ἴσως, καὶ
* ἢ εἰς υἱὸς

* εἰς υἱὸς

* διαίρει

ANNO
 CHRISTI
 431.

καὶ εἰ ταπεινά εἰς τὴν τῆς θεότητος
 φύσιν ἐκλαβομένη, ἕνι καὶ τὸ ἐγὼ καὶ
 ὁ πατήρ ἐν ἑσμεν ἀρμόσσομεν; καὶ τὸ
 ὁμοίως αὐτὸν ποιῆν τῷ πατρὶ; καὶ τὸ
 ὡς πρὸ τοῦ πατρὸς ἐγείρει ἑδὺ νεκροῖς,
 οὕτω καὶ ὁ υἱὸς οὐκ ἀέλις, καὶ οὐκ οὐκ
 παρορασεται, ζωοποιεῖ; ἀλλ' ἐστὶν ὁρ-
 θῶς κατὰ τὴν αὐτῆς τῆς κελίου φω-
 νῶν πατὴρ καὶ θεὸς ὁ πατήρ. θεὸς
 μὲν τῆ ἐν ὑστέροις καιροῖς ἐν ἀπέρ-
 ματος * Δαυὶδ * μὲν σαρκὸς πατήρ
 δὲ τῆ αὐτῆς ἀπαθῶς τε καὶ αἰδιῶς
 ἡγνηθέντος θεοῦ λόγου, τῆς ὑπόστατος
 ἐν τῷ μοναδικῷ τύπῳ φυλαττομένης
 τε καὶ ὁμολογουμένης. πῶς δὲ * αὐ-
 νοήσομεν τὸ ἀμὲν ἀμὲν λέγω ὑμῖν,
 πρὶν Ἀβραάμ ἡγεῖσθαι ἐγὼ εἰμί *
 καὶ τὸ πᾶντα δι' αὐτῆς ἐγένετο, ἀδι-
 αϊρέτων τῶν φωνῶν μῦθουσῶν; ἄρα
 * ἀειλάβομεν τὴν φωνὴν τῆ φύσος,
 τῆ ἐν ἀπέρματος Δαυὶδ ἐν ὑστέροις
 καιροῖς ἡγομένη τὸ πρὸ τοῦ Ἀβραάμ
 καὶ Δαυὶδ εἶναι, καὶ πᾶντα δι' αὐ-
 τῆς ἡγεῖσθαι; ἢ φήσομεν ἄσχετως,
 τῶν φύσεων * ἀσυχύτων μῦθουσῶν,
 καὶ τῆς ἐνώσεως ἀδιαϊρέτου ὁμολο-
 γουμένης, τὰς φωνὰς ἐφαρμόζε-
 σθαι κατὰ τὴν τῶν ἐνωθέντων φύσεων
 δυνάμιν, ὡς παροείρηται, εἰς ἕνα
 μὲν ὡς υἱὸν καὶ κλέρον Ἐ Χριστὸν,
 ἀλλ' ἐν εἰς μίαν φύσιν τα πάντα σω-
 αρουῶτες. ὡς καὶ ἄλλ' ἐνὸς τῶν φύ-
 σεων ὀνόματος ἐκατῆρας νοεῖσθαι διὰ
 τὸ τῆς ἐνώσεως ἀκρῶ, καὶ ἡμῖν ἀ-
 κατὰληπτῶ. ὡς ποὺ καὶ τὸ, οὐδεὶς
 ἀναβέβηκεν εἰς τὸ οὐρανόν, εἰ μὴ ὁ
 ἐκ τῆ οὐρανοῦ καταβὰς, ὁ υἱὸς τῆ
 ἀνθρώπου, ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ
 τὸ, εἰ οὐκ ἴδθητε τὸν υἱὸν τῆ ἀνθρώπου
 ἀναβαίνοντα, ὅπου ἦν τὸ πρὸ τῆ
 Concil. Tom. 6.

* πρὸ
 * Δαυὶδ
 ἀρμόσσομεν
 * καὶ ἀπέρμα-
 * τος
 * ἀειλάβομεν
 * αὐτῆς
 * ἀσυχύτων

Et si humilia in deitatis natu-
 rā acceperimus, cui aptabimus
 illud: *Ego & Pater unum su-* Ioan. 10.
mus? & illud, Similiter ac Pa-
 trem, ipsum operari? & illud:
Sicut enim Pater excitat mor- Ioan. 5.
tuos, ita & Filius quos vult, &
 non quos illi præcipitur, *vinifi-*
cat? Sed est recte secundum
 ipsius Domini vocem, Pater &
 Deus ipse Pater. Deus quidem
 illius qui in nouissimis tempori-
 bus ex semine Dauid extitit
 secundum carnem: Pater au-
 tem eius qui ex ipso absque pas-
 sione & æterne natus est Dei
 Verbi: vt filiationem intra vni-
 tatis præscriptum seruemus, &
 confiteamur. Quomodo au-
 tem intelligemus illud: *Amen* Ioan. 8.
amen dico vobis, priusquam A-
braham fieret ego sum. & hoc:
Omnia per ipsum facta sunt; Ioan. 1.
 si indiscretæ maneat voces?
 Num aptabimus voces has natu-
 ræ, quæ ex semine Dauid no-
 uissimis temporibus facta est,
 nempe quod sit ante Abraham
 & Dauid, & omnia per ipsam
 facta sint? an dicemus pie, na-
 turis inconfusis manentibus,
 & vnitione inseparabili posita,
 aptari quidem has voces secun-
 dum vnitarum naturarum vim
 (sicut prædictum est) in vnum
 Filium & Dominum & Chri-
 stum, sed non in vnam naturam
 omnia contrahentes; ita vt ex
 vno naturarum nomine vtra-
 que intelligatur propter incom-
 prehensibilem vnitionis sum-
 mitatem, quemadmodum &
 hoc: *Nemo ascendit in calum,* Ioan. 3.
nisi qui descendit de calo Fi-
lius hominis qui est in calo. &:
Si igitur videritis Filium homi- Ioan. 6.
nis ascendentem vbi prius erat;

nonne ex appellatione Filii hominis, etiam illum qui ei inconfuse & inseparabiliter unitus est intelligimus? Nam quamuis & Filium hominis nominarit propter assumptam & visibilis carnis naturam; tamen per ea quae ab ipso fiebant, Deum se ipsum demonstrabat. Et iterum: *Iesus Christus per quem omnia.* & iterum: *Iesus Christus heri & hodie, ipse & in saecula.* Si heri & hodie, quomodo per ipsum omnia? Si autem per ipsum omnia, quomodo heri & hodie? Sed certum est & quod, *Omnia per ipsum,* & quod, *Heri & hodie,* fide recipiendum, & hoc: *Ipse in saecula,* verum, si secundum differentiam naturarum inconfuse & inseparabiliter unitarum voces aptemus, intelligentes secundum visibile quidem, *Heri & hodie;* secundum vero intelligibile, *In saecula;* secundum autem filiationis unitatem, *Vnum & Eundem.*

Hebr. 2.
Hebr. 13.

Ioan. 1.

Cyrilli defensio.

Vt apparet, his qui anathematismos a nobis vtilissime & necessario factos, imprudenter reprehendere volunt, vnicus ille scopus est, vt nihil verum vel sapiant, vel dicant; declarentque se solo calumniandi studio occupatos. Nam si mentem suam studiose ac diligenter scriptis adhibere paterentur, non ignorassent, quod suis sententiis & sermonibus, quos faciunt, stabiliant anathematismum, & nequaquam ostendant illum inerudite conditum. Et quo modo, dicam. Bonus Nestorius dicebat tale quiddam, in ecclesia enarrans.

οὐχὶ ἐκ τῆς θεωρητικῆς τῆς ὑοῦ τῆς ἀνθρώπου καὶ τοῦ αὐτῶ ἀσυχύτως τε ἅμα καὶ ἀχωρίτως συνημμένον νοούμεν; εἰ γὰρ καὶ ὑὸν ἀνθρώπου ὠνόμαζε διὰ τὴν τῆς θεωρητικῆς καὶ φαινομένης σαρκὸς φύσιν, ἀλλὰ διὰ τῆς παρ' αὐτῷ τελευτησάντων θεῶν ἐαυτὸν παρεδύκνου. καὶ πάλιν· Ἰησοῦς Χριστὸς, δι' οὗ τὰ πάντα. καὶ πάλιν· Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον, ὁ αὐτὸς καὶ εἰς ᾧ αἰῶνας. εἰ χθὲς καὶ σήμερον, πῶς δι' αὐτῷ τὰ πάντα; εἰ δὲ δι' αὐτῷ τὰ πάντα, πῶς χθὲς καὶ σήμερον; ἀλλὰ καὶ τὸ, πάντα δι' αὐτῷ, ἀληθὲς· καὶ τὸ χθὲς καὶ σήμερον, ψεῦδος· καὶ τὸ, ὁ αὐτὸς εἰς ᾧ αἰῶνας, ἀληθινόν· ἐὰν καὶ τὸ τῆς ἐνωθεσῶν ἀσυχύτως τε καὶ ἀχωρίτως φύσεων διάφορον τὰς φωνὰς ἐφαρμόζωμεν, νοουῦντες καὶ μὴ τὸ φαινόμενον, χθὲς καὶ σήμερον· κατὰ δὲ τὸ νοούμενον, εἰς ᾧ αἰῶνας· κατὰ δὲ τὸ τῆς ὑόψης μοναδικόν, ἓνα καὶ αὐτόν.

Απολογία Κυρίλλου.

* Σκοπὸς οὖν, ὡς εἶπε, τοῖς ἐθέλοισιν ἀπεισεπίτως ἐπιπημαῖν τοῖς παρ' ἡμῶν χειροθέστοις τε καὶ ἀναγκαιῶς γεγονόσιν ἀναθεματισμοῖς, φρονεῖν μὴ ἢ λέγειν τῶν ἀληθινῶν οὐδὲν, φιλοψυχίας δὲ μόνως διτόδξιν ἐναργῆ ποιῆσαι τὸ χεῖμα· εἰ γὰρ ἀνίχθη καὶ ἀκριβῆ τοῖς γεγραμμένοις οἰκειῶν ἐνερέσαντες νοῦν, ἐκ ἠγνόησαν, ὅτι κεραιώοισι τὰς ᾧ ἐαυτῶν ἡμῶν, καὶ δι' ᾧ πεποιῶται λόγων, ἀναθεματισμὸν, καὶ οὐχὶ δὴ μᾶλλον ἀνεπιστημόνως αὐτὸν γεγονότα καταδικνύοισι. καὶ ἵνα ἴσῃον, ἐρωτῶ. ὁ χριστὸς ἡμῶν Νεστορεῖς ἔφη πῶς ἔσθιν ἐπὶ ἐκκλησίας ἐξηγούμενος.

* Σκοπὸς, ὡς

* ἢ, εἰ τὸ λυγρὸν τὸ ἀκριβῆ

* παρ' αὐτῶν

* ἀναγκαιῶς

ANNO
 CHRISTI
 431.

* αὐτῆς
 φωνῆς

ἵνα δὲ αὐτὸ σαφέστερον, καὶ πᾶσιν
 βίληπιότατον εἴπω, τοῖς Ἀρείου, καὶ Εὐ-
 νομίου, καὶ Ἀπολλιναρίου, καὶ πάν-
 των τοῖς χοροῖς τῆς τῆς * Τριῦς Πα-
 τρίας σουδὴ τὸ, θεοτόκος, εἰσαγάν,
 ὡς κρείστως γινωσκόμενης, καὶ τῆς φύ-
 σεων μὴ διαουριζόμενων, μηδὲν τῆς
 βιπέλων εἰς πλεῖν ἀνδραποπιεῖτα λαμ-
 βάνεσθαι, καὶ χῶραν αὐτοῖς λοιπὸν κα-
 τὰ τῆς θεοτόκως ἔχον, ὡς πάντων τῆς
 λεγομένων πατρῶν ἐνός λεγομένων. Τυ-

* λεγομέ-
 νων, χρεώ-
 σαι

των ὡδὶ * λεγομένων, χρεώδεστος
 * παρ' ἡμῶν γέγονεν ὁ ἀναθεματισ-
 μός, ἐκ ἐφίεις εἰς δύο μετέσθαι
 πρὸς ὅσα τε καὶ ὑποστάσεις ἓν ἕνα
 κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. ὅπ δὲ καὶ
 αὐτοὶ τοῖς παρ' ἡμῶν συμφέρονται
 λόγοις, δηλον ἂν εἴη δῆπουδεν ὅτι ὡν
 γεγράφασι, καὶ φρονεῖν ἐγνώκασιν.

* πρὸς ὅ-
 σαι δύο

ἔχῃ δὲ οὕτως· ὡς δὲ * πρὸς ὅποις,
 ἢ ὑποστάσεις δύο, ἢ ὑποσὶ δύο δια-
 ρουώτας πλεῖν ἕνωσιν, ἢ ἕνωσιν ἓν ἕνα
 ἕν, τὰς φωνὰς ἐφαρμόζειν οὐ δεῖ·
 ἀδιάρητος γὰρ ἔστω ἡ ἀκρά-
 ῖνωσις· καὶ ὁ εἰς ἕνός κατὰ πάντα καὶ
 λόγον, καὶ ὄρον, καὶ ἐνοικίω ὅτι τῆς
 ὅ ἀκράς ἐνώσεως φυλακισμένης, καὶ
 τῆς ἐνός ἕνός, ἔστω, καὶ κυρίου
 ὁμολογητομένου, πρὸς ἓν ἕνα καὶ ἓν
 αὐτὸν ἕνός * ἐκλαβεῖται χεῖρα λεγόμε-
 να· κατὰ μὲν τοὺς πλεῖν τῆς ἐνωσῶν
 φύσεων διώταμιν ἐφαρμόζειται πρὸς
 πᾶσι ἐνὶ ἕνός τὰ λεγόμενα. ἰκοῦν
 τῆς εἰς ἀπὸ ἐνώσεως σωζομένης,
 ποία πρὸς ἕνός, ἢ ἕνωσιν φαντασία
 τῆς πρὸς ἕνός, ἢ ἕνωσιν, καὶ ὁ με-
 εἰζειν ὑποτακτικῶς πᾶσι ἐκ ἕξω φέ-
 ρεται τῆς βίβλιας ὁδοῦ, καὶ τῆς τῆς
 βίβλιας δογμάτων εἰς ἅπαν ὑποποι-
 τῶν; ἢ οὐκ ἔστιν ὁ ἀναθεματισμός;

* καὶ ἐκ-
 λαβεῖται

Vt autem ipsum manifestius di-
 cam, & ita ut omnes facilius ca-
 piam: Arius, & Eunomius, &
 Apollinarius, & omnes societa-
 tis illorum chori, studebant in-
 ducere nomen hoc, Dei geni-
 trix, ut si commixtio fieret, &
 naturæ non separarentur, nihil
 humiliter dictum de humanita-
 te accipiendum esset, locumque
 iam haberent ipsi contra deita-
 tem; quasi omnia quæ diceban-
 tur, de vno dicerentur. Hæc
 cum sic dicta sint, vtilissime
 anathematismum fecimus, non
 permittentem in duas diuidi
 personas & subsistentias vnum
 Dominum Iesum Christum.
 Quod autem & ipsi cum no-
 stris sermonibus conueniant,
 perspicuum erit ex his quæ scri-
 pserunt, & sentiunt. Habent
 autem sic: Tamquam vero per-
 sonis duabus, vel subsistentiis
 duabus, vel Filiis duobus, di-
 uidendo vnitionem, hoc est
 vnum Filium, voces aptare non
 conuenit. Indiuisibilis enim &
 inseparabilis est summa vnitio,
 & vnus Filius est secundum om-
 nem rationem & modum & cog-
 itationem. Si autem summa
 vnitio seruetur, & vnus Filius
 & Christus & Dominus ponat-
 ur, de vno & eodem Filio acci-
 pere oportet quæ dicuntur: sed
 tamen secundum vnitarum na-
 turarum virtutē accommodare
 decet vni Filio quæ dicuntur.
 Igitur dum seruetur summa vni-
 tas, qualis irreptio, vel saltem
 imaginatio sectionis inducere-
 tur? Et qui audet diuidere, quo-
 modo non extra rectam viam
 incedit, & a pietatis dogmati-
 bus in vniuersum recedit: Quid
 igitur dicit anathematismus?

Si quis diuidit voces, secundum hunc modum, ut alias quidem tamquam homini a Deo seorsim intellectu adaptet, alias vero, ut Deo dignas, soli Verbo Dei, anathema sit. Si igitur separantes & distinguentes in hominem proprie & seorsim, & in Verbum Dei proprie & seorsim, non partiuntur vnum Christum, non duos dicunt Filios; succenseant nobis criminatores. Si autem sectio & separatio est ita sentire; secundum quem modum nostros sermones reprehendere statuerunt, quando & ipsi, sicut dicunt, indiuisibilem & vnum secundum summam vnitionem confiteantur esse Emmanuelem? Itaque prudenter vnamquamque vocem, vel etiam ab ipso forte dictam, accipiendam esse, laudari etiam ego, & ut opinor, quisque recte sentiens. Nam alia quidem sunt Deo digna, alia vero dispensationi cum carne congruentiores. Quoniam autem est vnus & idem Deus simul & homo, hac ratione recte aliquando diuine, aliquando humane Iesu Christi & has & illas voces esse asserimus, nec diuinitate spoliantes templum quod ex sancta Virgine est, nec sine carne putantes Dei Patris Verbum post ineffabilem vnitionem. Admiror autem, quod quamuis valde curiose inquirentes, & ut arbitrantur, subtiliter examinantes meas epistolas, quaecumque in eis sunt vtilia & necessaria ad demonstrandam dogmatum rectitudinem & diligentiam, volentes praterire;

εις μελει τις φωνας κατὰ γε τουτονι φησιν, & τις μηδ'ως ανθερωπω παρα φησιν θεου λογον ιδικως νομιμω προσαπειν, τις δ'ως θεοπροπεις μονω τω εν θεου λογω, αναθεμα εσω. ει μηδ' ουω οι διζαντες η διοελζοντες εις ανθερωπον ιδικως τε, η ανα μέρος, και εις θεον λογον ιδικως τε η ανα μέρος, ου μελιζοισι φησιν ανα Χριστον, η δυο λεγοισιν υοις, ανα ακτινωσαν καθ' ημων φησιν φιλεγκλημονες εις τωμη η διαρεσις το ουτω φρονειν βστι, κτ'ινα φησιν ποις παρ ημων λογοις απημαν ενωκασι, καιτοι ε αυτοι, καθα φασιν, αδιαρετον τε η ενα κατ' ανθρω ενωσιν ομοιοτρουτες ισαρχην φησιν Εμμανουηλ; το μηδ' ουω εμ φρονως εκαστω φωνω, ει η φησιν αυτη τυχον ειρημηδω, εν λαμβανεισται δειν, επαυεσαιμι αν η αυτος εγω, η απαστοιω οηματ' ορθα φρονειν ειωδοτων. αι μηδ' γαρ εισι θεοπροπεις, αι δε τη μηδ' σαρκος οικονομια μαλλον αρμοδιωται. επειδη δε βστι εις η ο αυτος, θεος τε ομοδ ε ανθερωπος, ταυτη ποι η λιδη ορθως ποτε μηδ' δεικως, ποτε δ' ανθερωπωνω ποιειται φησιν λογοις, πλω τε ενος Ιησοδ Χριστοδ ταυτας τε και κεινας φησιν φωνας διιχυμεζομεδα ουτε ψλωωτες θεοτητος φησιν εν τ' παναγιας παρδενου ναον, ουτε μλω ασαρκον ειδότες φησιν θεου πατρως λογον μηδ' πλω αρρητον ενωσιν. θαυμαζω δ' οπ, καιτοι πολυπραμονουωτες αναν, η ως γε νομιζοισι, λεπιως βασανιζοντες τις εμας απησολας, τα μηδ' οσα βστι εν αυταις χρησιμα τε και αιθακαια προς δοποδξιν της ημ' δογματων ορθοτητος τε και ακεινας, εδελοντες παραπρορεισιν,

ANNO CHRISTI 431. εις ταυ

ου διοελζοντες

ου διοελζοντες

ANNO CHRISTI 431.

Ἐπιπιδῶσι ἡ καὶ μάλα γοργῶς ποῖς
 καὶ γοῦν ἰσχυρῶ ἐχρῶσιν ἱεροψίδου,
 κατὰ γὰρ τὸ αὐτοῖς δοκοῦν, εἰς τὸ διωά-
 δαι δι' αὐτῶν τὰς καθ' ἡμῶν ποιῆσαι
 συκοφαντίας. μεμνήσομαι δὲ τῶν
 ἐμαυτῶν * ῥητῶν. γέγραφα γὰρ οὐ-
 τως ἐν τῇ πρὸς Νεστόρειον Ἐπιστολῇ·
 τὰς δὲ γὰρ ἐν τοῖς διαβήτοις τῶν σω-
 τῆρων ἡμῶν φωνὰς οὔτε ἱσοστάσεις
 δυοῖν, οὔτε μὲν πρὸς αὐτοῖς δυοῖν κα-
 ταμερίζου. οὐ γὰρ ἔστι διπλοῖς ὁ
 εἰς ἑμὸν * Χριστὸν, καὶ ἐκ δύο νοῆ-
 ται καὶ διαφόρων θεωρημάτων εἰς
 ἐνόητα πλὴν ἀμέλειον συνηλωρημέ-
 νων. κατὰ τὴν ἀμελίαν καὶ ἀνθρώπου
 ἐκ ψυχῆς νοεῖται καὶ σώματος, καὶ
 οὐ * διπλοῖς μάλλ' (ὡ), ἀλλ' εἰς ἑξ' ἀμ-
 φῶν· ἀλλὰ τὰς τε ἀνθρώπινους, καὶ
 πρὸς γὰρ τούτω τὰς θεϊκὰς πρὸ ἐνός
 εἰρηάται, διακεισόμεθα φρονουῦτες ὀρ-
 θῶς. ὅταν μὲν γὰρ θεοπροπῶς λέγη
 πρὸς ἑαυτῶν· ὁ ἰωρακὸς ἐμὲ, ἐώ-
 ρακε (ὡ) πατέρα. καὶ ἐγὼ καὶ ὁ πα-
 τὴρ ἐν ἐσμεν, πλὴν θεῶν αὐτῶν καὶ
 ἀπόρρητον ἐνοουδίου φύσιν, * καθ' ἑ-
 μὲν ὅτι πρὸς (ὡ) πατέρα (ὡ) ἑαυτῶν
 διὰ πλὴν ταυτότητα τῆς οὐσίας εἰκῶν
 τε καὶ χαρακτῆρ καὶ ἀπαύρασμα τῆς
 δόξης αὐτῶν· ὅταν δὲ τὸ τῆς ἀνθρώπο-
 τητος μέτρον ἐκ ἀπειράτων τοῖς Ιου-
 δαίοις προσλαλή· νῦν δὲ με ζητεῖτε
 ἀποκτεῖναι ἀνθρώπον, ὃς πλὴν ἀλή-
 θειαν ὑμῖν λέλαληκα, πάλιν οὐδὲν
 ἢ τῶν αὐτῶν (ὡ) ἐν ἰσότητι τε καὶ
 ὁμοίότητι τῆς πατρὸς θεοῦ λόγον, καὶ
 ἐκ τῶν τῆς ἀνθρώποτητος αὐτῶν μέ-
 τρων ἐπιγνώσκομεν. εἰ γὰρ ἔστιν ἀνα-
 κείον τὸ πρὸς εἶναι, ὅτι θεὸς ὢν φύσις,
 γέγονε σαρξ, ἢ ἦσαν ἀνθρώπου * ἐψυ-
 χαμῶν ψυχῆ λογικῆ τῆς σαρκος,

* ῥημάτων.

* διπλοῖς
 μάλλ' ὡς

* καὶ ἡ
 ἐν ἑμῶν

* ἐμψυ-
 χῶν ψυχῆ
 λογικῆ
 τῆς

infilium autem promptissime
 si qua ipsis vel minimam con-
 iecturam præbere videantur,
 ex ipsis contra nos calumnias
 contexi posse. Commemora-
 bo autem & mea verba, quæ
 sic in epistola ad Nestorium
 scripsi: Voces autem Salua-
 toris nostri in euangeliiis
 neque subsistentiis duabus,
 neque certe duabus personis
 distribuimus: (non enim du-
 plex est vnus & solus Chri-
 stus, etiam si ex duabus & di-
 uersis rebus intelligatur in vni-
 tatem indiuisibilem coaduna-
 tus; quemadmodum scilicet
 & homo ex anima intelligi-
 tur & corpore, & non du-
 plex, sed magis vnus ex vtrif-
 que;) sed humanas & diui-
 nas quoque ab vno dictas esse
 cognoscimus, recte sapientes.
 Quando enim vt Deum de-
 cet de se loquitur: *Qui vidit*
me, vidit & Patrem. &: Ego
& Pater vnum sumus; diui-
 nam ipsius & ineffabilem in-
 telligimus naturam, secun-
 dum quam est Patris sui, pro-
 pter idemtitatem substantiæ, &
 imago & character & splen-
 dor gloriæ ipsius. Quando
 autem humanitatis mensuram
 obseruans Iudæis loquitur:
*Nunc autem me queritis occi-
 dere hominem, qui veritatem
 vobis locutus sum;* rursus ni-
 hilo minus ipsum in æqualitate
 & similitudine Patris Deum
 Verbum, & ex humanita-
 tis suæ mensuris agnoscimus.
 Nam si necessarium est crede-
 re, quod Deus existens na-
 tura, factum est caro, hoc
 est, homo, carne animata a
 anima rationali; quænam ra-

Habetur
 sup. part. 1.
 cap. 16.

Ioan. 14.
 Ioan. 10.

Hebr. 1.

Ioan. 8.

tio ferat, vt quis voces eius erubescat, si factæ sunt homini congruentes? Nam si respiceret sermones qui hominibus congruunt, quis compulit vt homo fieret similis nobis? Qui autem se demisit propter nos in voluntariam exinanitionem, propter quam causam respiceret sermones suæ exinanitioni conuenientes? Igitur vni personæ omnes voces in euangeliiis, subsistentiæ inquam vni Verbi incarnati tribuendæ sunt. Dominus enim vnus Iesus Christus, secundum scripturas.] Igitur, quantum ex iam ante scriptis, non ignorasse deprehendimur dispensationem, & suas vtriusque naturæ voces, sed potius non permittere animalibus, & spiritum non habentibus, duos cogitare vel dicere Filios, ita vt diuidant inter se subsistentias post indiuisam vnitionem. Sed quia parum quid ex nostra epistola posuerunt in principio suorum sermonum, & minantur nobis quod in tempore sint redarguturi, quasi non mediocriter peccauerimus in Verbum ex Deo Patre; & incrementum ac profectum, qui ad carnem pertinet, naturæ ipsius insipientissime tribuerimus: age & ad hoc conuenientia dicamus, adiuuando totam epistolæ partem. Ipsi enim metuentes veritatem, & auditores fallentes, partem quamdam posuerunt, eam quæ ipsis vtilissima esse videbatur ad hoc, vt inde possent ac viderentur iuste calumnias in nos struere. Habet autem sic quod dictum est: Et si audieris, quod profecerit Iesus ætate &

Luc. 1.

πῶον αὐτὸν ἔχει λόγον τὸ ἐπαυξάνεσθαι
 ἵνα τῆς παρ' αὐτῶν φωνῆς, εἰ γὰρ παρη-
 νασιν ἀνθρώποισιν; εἰ γὰρ παρη-
 τήτο ἑὸν ἀνθρώπου πρέποντας λό-
 γους, ἢς ὁ ἀνακείνας γινέσθαι καὶ δι-
 ἡμᾶς ἀνθρώπων; ὁ δὲ καθεὶς ἑαυτὸν δι-
 ἡμᾶς εἰς ἐκούσιον κένωσιν, διὰ ποίαν
 αἰτίαν ὡρῆταιτο δὲ ἑὸν τῆ κενώσε-
 πρέποντας λόγους; ἐνὶ Τίμαρουῦ
 παρῶν τῆς ἐν τοῖς ἀγαθῶν πά-
 στας ἀνακείνας φωνῆς, ὑποστάσεως μᾶ-
 τῆς λόγου * σσαρκωμένη κύνειος γὰρ * σάρκα
 εἰς Ἰησοῦς * Χρῆστος καὶ τῆς γραφῆς. * οὗτος
 ἰκουῦ * ὡς γὰρ γε τῆς ἡδὴ παρῶν * καὶ ὡς
 γραμμένων, ἐκ ἠγωνιότατος μὲν ἀλω-
 σήματα πλὴν οἰκονομίᾳ, καὶ πλὴν ἐκείνη
 φύσεως πρέπουσαν φωνῆς, ἐκ ἐφίεντες
 ἢ μᾶλλον τοῖς ψυχικοῖς, καὶ πνεύμα
 μὴ ἔχουσι δύο νοεῖν ἕως, ἢ λέγειν,
 διαουῶντας ἀλλήλων τῆς ὑποστάσεως
 μὴ πλὴν * ἀδιάσπαστον ἕνωσιν. ἐπειδὴ * ἀλλοτρίως
 ἢ βραχὺ πὲρ λαβόντες ὅτι ἡμε-
 ῖρας ὁπισθοῦς, πεδείκασιν ἐν ἀρχῇ
 τῆς ἰδίων λόγων, ἀπειλουῦντες ἡμᾶς
 ὅτι καὶροῦ διελέξαν, ὡς οὐ μετεῖως
 ἡμῶν ἐκείσεως εἰς ἑὸν θεοῦ πατρὸς
 λόγον, καὶ τῆ αὐτῆ φύσεως πλὴν τῆ
 σαρκὶ πρέπουσαν αὐξήσιν τε καὶ
 παρῶν πλὴν ἀβουλότατα παρῶν νε-
 μνότητος. Φέρε καὶ παρῶν γε ταῦτα
 τὰ εἰκότα λέγων, ὅλον ὡραδέν-
 τες τῆς ὁπισθοῦς τὸ μέρους. * δεδοί-
 κότες γὰρ αὐτοὶ πλὴν ἀλήθειαν, καὶ
 συναρπάζοντες ἑὸν ἀρκωμένους, μέ-
 ρους πὲρ πεδείκασιν, ὅτι αὐτοῖς ἐδοκί-
 μῶν ἡμῶν εἰς τὸ παρῶν τὸ διδάσκει
 τε, * καὶ μὲν ἑὸν * δοκίμῳ διλόγους τῆς * τῶν καὶ
 καὶ ἡμῶν ποιῶνται συκοφανίας ἔχει * ἀκούσας
 ἢ οὕτως τὸ εἰρημῶν * καὶ ἀκούσας,
 ὅτι παρῶν ἐκείσεως ὁ Ἰησοῦς ἡλικία καὶ
 ἑφία,

ANNO
CHRISTI
431.

Θφία καὶ χάρις, μὴ θεφὸν ἔξ ἴπι-
δόσεως νομοσῆς ἡρέδαται (Φ) τῆ θεοῦ
λόγον διαμεμνήσομαι ἢ μάλλον γε-
γραφέτος ὡδὶ τῆ δεασσεῖου Παύλου·
Χερισὸς θεοῦ δυνάμις, καὶ θεοῦ θε-
φία. μὴ δ' αὖ ἐκείνο φλωάφως
πολμήσης εἰπεῖν· ὅπ τ' ἀποκόπῃεν ἐν
ἡλικία τε καὶ θεφία, καὶ χάρις, τῷ
αὐθεφῶπω ἀποσάφομῶ. τῷτο γὰρ
* αἰμαί, ε
ἴπρωτ
ἔστιν * οἰμαί ἐτ' (Φ) οὐδέν, ἢ διελεῖν
εἰς δύο (Φ) ἕνα Χερισόν· ἀλλ' ὡσπερ
ἐφλω ἀρπίως, ἀποσάφῶν (Φ) ἂν ὁ ἡός,
ἐν ἐράτοις τῆ αἰώνος καιροῖς εἰς ἡόν
ἡρέδαται λέγεταί θεοῦ, τῆς ἰδίας σαρκ-
κὸς πλὴν ἡγνήσιν οἰκαιοῦμῶν (Φ) οἰκονο-
μικῶς· οὕτω καὶ ὑπαρχῶν θεφία τῆ
γεγνημῆκὸς, ἀποκόπῃεν ἐν θεφία
λέγεταί, καίτοι παντέλειος ἂν ὡς θεός,
τὰ τῆς ἀποσάφῶπιτος ἰδία διὰ πλὴν εἰς
ἀκρ (Φ) ἕνωσιν εἰς ἑαυτὸν εἰκότως ἀνα-
λαβῶν. αἰθ' ὅπου δὴ οὐδ' θεοῦ λέγον-
τες· κρίμα δίκαι (Φ) κρίνατε· παραλο-
γίζονταί πλὴν ἀλήθειαν; οὕτε γὰρ με-
λεισιμὸν τῆ ἀποσάφῶσι μῆ πλὴν ἕνω-
σιν δογματίζομῶν, οὕτε πλὴν τῆς θεότη-
πος φύσιν αὐξῆς τε καὶ ἀποκόπῃς δε-
δεῆδαται φαμῶν, ἐκείνο δὲ μάλλ (Φ)
ὅπ κατ' οἰκείωσιν οἰκονομικῶν ἑαυτῶν
πεποιήταί τὰ ἰδία τῆς σαρκὸς, ὡς
σαρξ γεγνηὸς κατὰ τὰς γραφάς.
ὅπ ἢ τῆ θεφάδε πῆσ τε καὶ δόξη καὶ
ὁ τῆ ἀγίαν πατῶν σωφάδε γῆρος,
ἴπιδείξαι πειράσομαι, παραθεῖς
* ε πληρο-
φωρίαι
* εἰς πληροφόρησιν ἐξηγήσεως μέρος,
ἡγομῆς κατὰ καιροῖς παρὰ τῆ τῆς
μακαρίας μνήμης Ἀθηκοῦ. ἐχθ' δὲ
οὕτως.

Ἀθηκοῦ ἴπικόπου Κωνσταντι-
νουπόλεως.

Σήμερ (Φ) Χερισὸς ὁ δεασπῆς πλὴν
Concil. Tom. 6.

sapientia & gratia, ne putes Ver-
bum Dei sapiens profectu effe-
ctum esse. Commemorabo au-
tem magis, quod sic diuinus
Paulus scripserit : *Christus Dei* 1. Cor. 1.
virtus, & Dei sapientia. Neque
rursus illud nugaciter ausis di-
cere, quod proficere in ætate &
sapientia, & gratia, homini at-
tribuamus : hoc enim, vt opi-
nor, nihil aliud est, quam diui-
dere in duos vnum Christum :
sed sicut paulo ante dixi, Filium
qui est ante sæcula, in nouissimis
sæculi temporibus in Filium
Dei prædestinatus esse dicitur, Rom. 1.
suae carnis natiuitatem sibi ap-
proprians dispensatiue. Sic &
existens sapientia eius qui ge-
nuit, proficere in sapientia dicitur,
quamuis perfectissimus sit, vt-
pote Deus, dum humanitatis
proprietas per summam vni-
tionem in se conuenienter sus-
cepit.] Cur ergo cum Deus di-
cat : *Iudicium iustum iudicate;* Denter. 1.
veritatem falsis rationibus ad-
umbrant; Neque enim par-
titionem subsistentiarum post
vniotionem dogmatizamus, ne-
que deitatis naturam augmen-
to & profectu opus habuisse di-
cimus ; sed illud potius, quod
secundum dispensatiuam ap-
propriationem suas fecerit car-
nis proprietates, eo quod, Ver-
bum caro factum est, secundum
Iou. 1.
scripturas. Quod autem tali fi-
dei & opinioni etiam sanctorum
patrum concinat chorus, ostendere
attentabo, adiciens ad maiorem
certitudinem, partem enarra-
tionis olim ab Attico beatæ mem-
oriæ episcopo factæ. Ea sic habet.

Attici episcopi Constantinop.
Hodie Dominus Christus be-
F

nignitatis natiuitatem suscepit. Nam secundum illam diuinæ dignitatis, prius erat. Deinde illis iterum annectit : Humanitatis Verbum exinanitur, natura non exinanibile existens. *Seipsum enim exinaniuit, formam serui accipiens.* Qui carnis expers est, propter te incarnatur : *Verbum enim caro factum est.* qui tactui non subiacebat propter incorpoream naturam, palpatur. qui sine principio est, sub principio corporeo fit. qui perfectus est, crescit. qui est immutabilis, proficit. qui diues est, in diuorsio nascitur. qui operit cælum in nubibus, pannis inuoluitur. qui rex est, ponitur in præsepio.]

Philipp. 2.

Ioan. 1.

At quod post vnitionem subsistentias diuidere, delicto non careat, & sit potius subuertere venerandum incarnationis sacramentum, nihilo minus cognoscemus, legentes sententias Iulii & Felicis, qui olim Romanæ ecclesiæ præfuerunt.

Iulii episcopi Romani.

Ad fidei plenitudinem Dei Filius ex Maria virgine incarnatus prædicatur. qui inter homines moratus, non [potenti quadam vi] in homine operatus est. hoc enim in prophetis & apostolis locum habet. Est autem perfectus Deus in carne, & homo perfectus in spiritu : non duo Filii, vnus quidem germanus Filius, qui suscepit hominem, alter vero, homo mortalis a Deo assumptus : sed vnus Vnigenitus in cælo, & Vnigenitus in terra Deus.

τῆς φιλαθεσμίας γέννησιν διεδέξατο, πῶ γὰρ τῆς θεϊκῆς αἰτίας παροῦσιν ἔτα τυτοῖς ἴπφ φέρεται πάλιν. ὁ τῆς φιλαθεσμίας λόγος κενόταται, ἀκένωτος πῶ φύσιν ὑπαρῶν· ἐαυτὸν γὰρ ἐκένωσε, μορφῶν δούλου λαβὼν· ὁ ἄσαρκος διὰ σε σαρκόταται, ὁ γὰρ λόγος σαρκὲ ἐγένετο· ὁ ἀφῆ μὴ ἕσπῆτων διὰ τὸ τῆς φύσεως ἀσώματον, ψιλαφᾶται· ὁ ἀναρχος ὑπὸ δὲ γλῶσσῆς γίνεται σωματικῶ· ὁ τέλει αἰεὶ ὁ ἀτρέπῃ παροκόπῃ· ὁ πλούσιος ἐν κατὰ λυμαπ γίνεται· ὁ οὐράνιος ἐν νεφέλαις, παρρηγοῦται· ὁ βασιλεὺς ἐν φάτιν ἔδειται.]

Οἱ δὲ διαίρειν τὰ ὑποστάσις μετὰ πῶ ἕνωσιν ἐκ ἀπλημιμελῆς, μάλλον δὲ ἀνατρέπόντων ἐστὶ τὸ σπῆλὸν τῆς ἐνανθεσμήσεως μωσήλειον, οὐδὲν ἢ τῷ εἰσῆμδα, τοῖς ἐντεταγμένοις ἐντυγαίοντες ῥητοῖς Ιουλίου τε καὶ Φήλικος, τῶ ἀφηρησαμῶν κτῆ καιροῖς τῆς Ρωμαίων ἐκκλησίας.

Ιουλίου Ἐπισκόπου Ρώμης.

Κηρύσσεται δὲ εἰς συμπλήροσιν τῆς πίστεως καὶ σαρκωθεῖς ἐν παρθενοῦ Μαρίας ὁ τῆς θεοῦ υἱός, καὶ σκλωώσας ἐν ἀνθρώποις, ἐκ ἐν ἀνθρώπω ἐνεργήσας· τῶτο γὰρ ἴπφ παροφητῆς ἐστὶ καὶ δόποσῶν· τέλει θεός ἐν σαρκί, καὶ ἀνθρώπος τέλει ἐν πνύματι· οὐ δύο υἱοί, εἰς μὲν γνήσιος υἱός ἀναλαβὼν ἀνθρώπον, ἕτερος δὲ θνητὸς ἀνθρώπος ἀναληφθεῖς ὑπὸ θεοῦ, ἀλλ' εἰς ὁ μονογενὴς ἐν οὐρανῶ, καὶ μονογενὴς ἴπφ τῆς γῆς θεός.

ANNO CHRISTI 451.

Φήλικος τῆ ἀγιωτάτου Ἐπισκόπου Ρώμης, καὶ μάρτυρ.

Felicis sanctissimi episcopi Roma, et martyris.

Περὶ δὲ τῆς σαρκώσεως τῆς λέγου, καὶ τῆς πίστεως, πρὸς τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅτι ἐκ τῆς παρθένου Μαρίας γεννηθέντα, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ τῆς θεοῦ αἰδίου υἱὸς καὶ λόγος, καὶ ἐκ ἀνθρώπου ὑποδεχόμενος ἀναληφθεὶς, ἢ ἕτερος ἢ παρ' ἐκείνου οὐδέ γὰρ ἀνθρώπον ἀπέλαβεν ὁ τῆς θεοῦ υἱός, ἵνα ἢ ἕτερος παρ' αὐτὸν. Ἀλλὰ θεὸς ὢν τέλει, γέγονεν ἅμα καὶ τέλει ἀνθρώπος, σαρκωθεὶς ἐκ παρθένου.

De Verbi autem incarnatione & fide, credimus in Dominum nostrum Iesum Christum ex virgine Maria natum, quod ipse est sempiternus Dei Filius & Verbum, non autem homo a Deo assumptus, ut alius sit ab illo. Neque enim hominem assumpsit Dei Filius ut alius ab ipso existat: sed cum perfectus Deus esset, factus est simul & homo perfectus, ex Virgine incarnatus.

Αναθεματισμὸς ζ'.

Εἰ τις φησιν, ὡς ἀνθρώπον ἐνηργῆσεν ὑποδεχόμενος τῆς λέγου Ἰησοῦν, καὶ πῶς τῶν μονοφυσιτῶν βυδοξίαν πεποιθῆσθαι, ὡς ἐπ' αὐτὸν παρ' αὐτὸν ὑπαρχόντι ἀναθεματίζω.

Anathematismus VII.

Si quis Iesum tamquam hominem a Dei Verbo agitante motum habuisse, Unigenitique gloriam illi, tamquam alteri cuiuspiam ab ipso Verbo, aduenisse dixerit; anathema sit.

Ἀντήρρησις τῆς ἀναπλακῶν.

Ἐνηργῆσθαι τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν ὑποδεχόμενος τῆς πνευματικῆς ὡς ἀνθρώπον ἀπλῶς, ἢ ὡς θεωρητικῶν, ἢ ὡς διποσολῶν, οὐδεὶς ἀνὴρ ὁμολογήσεται. τὰς μὲντοι διποσολικὰς φωνὰς περὶ αὐτοῦ διὰ τὴν τῆς φαινομένης σαρκὸς φύσιν εἰρημνίας, οὐτ' ἐρηνησμέθεν, οὐτ' ἀνὴρ ἑξαλείψαμεν, ποτὲ μὲν λεγούσας κατὰ τὴν ἐνεργεσίαν τῆς κρατοῦς τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ἡμῶν ἐνήργησεν ἐν τῷ Χριστῷ, ἐγείρας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, λύσας τὰς ὀδύνας τῆς θανάτου· καὶ πάλιν τῆς δυναμείας τῆς θεοῦ ὑψωθεὶς καὶ ὅσα τριαῦτα. ἀλλ' εἰ καὶ ταῦτα θεωροῦνται διὰ τὸ φαινόμενον, οὐδεὶς ἀνὴρ ἐκλάβοι ἢ ὡς ἀνθρώπον ἀπλῶς, ἢ ὡς θεωρητικῶν, ἢ ὡς διποσολῶν.

Orientalium obiectio.

Possessum fuisse Dominum nostrum Iesum Christum a Spiritu agitante ut hominem simpliciter, vel ut prophetam, vel ut apostolum, nullus confitebitur: sed tamen apostolicas voces de illo propter visibilis carnis naturam dictas, neque negabimus, neque expungemus, dicentes quidem aliquando: Secundum operationem roboris virtutis eius, quam operatus est in Christo, suscitans ipsum ex mortuis, soluens dolores mortis. & iterum: Virtute Dei exaltatus; & quæcumque talia. Verum quamvis hæc posita sint propter id quod erat visibile, nemo tamen ita accipiet, ac si vel ut homo simpliciter esset alienæ operationis vi motus, vel ut iustus, vel ut propheta, vel ut apostolus:

* αὐτὸ καλεῖται

* ἢ αὐτὸν

neque rursus diuinas voces aut delemus, aut inficiamur; neque imperite simul & blaspheme anathematizamus dictas & positas propter visibilis carnis naturam; neque vt hominem simpliciter, vel vt iustum, vel prophetam, vel apostolū, operationes aliena virtute exercuisse dicemus. Non enim dicebat: Hæc dicit Dominus; sed vt Filius legislator: *Ego autem dico vobis.*

Matth. 5.

Cyrilli defensio.

Et nunc quoque iisdem sermonibus defensionis modus incedet. Nam vnus quidem est absque dubitatione Dominus noster Iesus Christus, qui idem creditus est esse & ex Deo Patre Verbum æternū, & ante sæcula; & in nouissimis sæculi temporibus homo ex muliere, qui admirabilem habuit secundū carnem natiuitatem. Verumtamen cum vnus esset Filius & Deus & Dominus, operabatur signa per virtutem plusquam humanam; sufficientibus argumentis docens, quod quamuis factus sit caro, nihilo minus tamen sit etiam sic Deus verus, & virtus Patris. Non enim destitit esse quod erat, factus homo. Faciebat igitur insolita, tum quod dæmonia increpabat, & satanam contrebatur; tum quod cæcis lumen præstabat, mortuos resuscitabat, mare procellosum vno verbo sedabat; non sicut hominem quempiam, & alterum existentem seorsim, Christum glorificari faciens, quemadmodum scilicet & vnum ex sanctis prophetis vel apostolis; sed sibi gloriam procurans, vt ab omnibus crederetur Deus existens natura, tametsi factus esset homo.

Luc. 4.
Joan. 11.
Matth. 14.

οὐτ' αὖ τὰς θείας φωνὰς ἐξαλείφομεν, ἢ ἀρνούμεθα, ἢ ἀμαθῶς τε ὁμοῦ, καὶ βλασφημῶς ἀναθεματίζομεν, εἰρημίας καὶ κειμίας διὰ τὴν τῆς φαινομένης σαρκὸς φύσιν, οὔτε ὡς ἀνθρώπον ἀπλῶς, ἢ ὡς δίκαιον, ἢ ὡς προσφῆτην, ἢ ὡς δότοσολον ἐνηργήσας φήσομεν. οὐ γὰρ ἔλεγε. Τὰ δὲ λέγει κύριον. ἀλλ' ὡς υἱὸς νομοθετῆν. ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν.

Απολογία Κυελλου.

Καὶ νῦν ἡμῖν οὐδὲν ἤτις διὰ τῶν ἴσων ἔρχεται λόγων τῆς ἀπολογίας ὁ ἕρπος. εἰς μὲν γὰρ ὅτι ὁμοιομορφῶς ὁ κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ αὐτὸς εἶναι πεπεδημένον καὶ ἐκ θεοῦ πατρὸς λόγος αἰδῖος τε καὶ ἀειαῖον, καὶ ἐν ἐσχάτοις τῆ ἀνάντων καμροῖς ἀνθρώπου ἐκ γυναικὸς, ἡρώδου ἐρηκῶς πτω καὶ σαρκὰ ἡγήνησιν. ἀλλ' εἰς ὑπαρχῶν υἱὸς καὶ θεὸς καὶ κύριον εἰργάζετο τὰς θεοσημείας διὰ τῆς ὑπὲρ ἀνθρώπων ἰσχύος, πληροφορῶν, ὅτι, καὶ εἰ γέγονε σαρκῆ, ἀλλ' οὐδὲν ἤτις ὅτι καὶ οὕτω θεὸς ἀληθινὸς, καὶ δυνάμις τῆ πατρὸς. οὐ γὰρ πέπτωται τῆ εἶναι ὁ υἱὸς, ἡρόμενον ἀνθρώπου. ἐπλήρου τριγαρουῦ τὰ παράδοξα, τῆ το μὲν δαμονίοις ἑπιμύμν, καὶ σωτηρίων σατανῶν. τῆ το δὲ πύφλοῖς τὸ φῶς ἐπιείας νέκροῖς ἀνίστων. θάλασσαν ἀγριαίνουσαν ἐνὶ κατθανάτων ῥήματι, οὐχ ὡς ἀνθρώπον ἵνα, καὶ ἑστὸν ὄντα κατὰ μόνος Χριστὸν δόξαζέσθαι ποιῶν, κατὰ τῆ ἀμέλει καὶ ἕνα τῶν ἁγίων προσφῆτῶν, ἢ τῶν δότοσολων, ἀλλ' ἑαυτῶ πτω δόξαν πραγματεῖομεν, ἵνα παρὰ πάντων πισθῆται θεὸς ὢν φύσις, καὶ εἰ γέγονεν ἀνθρώπου.

ANNO CHRISTI 431. * υω πα

* ἀνιστάται.

ANNO CHRISTI 431.

ὡς οὐκ ἄρα τὸ ἐκποπώτατον ἀναρχίας
 Νεστορίου λέγοντος· κοινὰ γὰρ αἱ τῆς
 Τριάδος ἐνεργείαι, ἔ μόναις ὑποστά-
 σεσι τὸ διαίρειν ἐχρυσαι· ἢ ἡρω τῆ μο-
 νορρημοῦ ἢ διδοξία ποτὲ μὲν τῶ πατρὶ
 παρῆπται, ποτὲ δὲ τῶ πνύματι, ποτὲ δὲ
 τῆ τῆ Χριστοῦ διωασεία. ἐκουῦ ἢ δι-
 κνύτωσαν οἱ ὀππημαῖν ἐδέλοντες ἐστὶ
 ἡμῖν Χριστὸν ἰδίᾳ καὶ ἀνά μέρος ὑπάρ-
 χοντα καὶ νοούμνον, ὃ πλὴν ἑαυτοῦ διωα-
 σεῖαν παρῆψεν ὁ μονορρημὸς τὸ διοδ λό-
 γος, ὡς ἐστὸς ὢν παρῆ αὐτὸν * ἰδικῶς ὁ
 υἱός· καὶ ἢ εἰ μὴ ὅστιν ἐστὸς, καὶ ἐστὸς, ἀλλ'
 εἰς τε καὶ ὁ αὐτὸς καὶ ἐκ πατρὸς μονορρημὸς,
 καὶ γυναικὸς ἀνδρὸς καὶ σαρκὰ, πῶς
 ὡς ἀκόλουθον ἐλέδαται σιγᾶν, ἔ οὐχ
 δὴ μᾶλλον * ἀνταστυῶν πάλιν τῆς
 ἀληθείας πλὴν δυνάμιν πῶς παρῆ ἐκεί-
 νου βασιλευσμοῖς, τῆ τῆς δισεβείας
 δογματῶν τὸ κάλλος παρασημαίνου-
 σι; ὡς μὲν οὐ καὶ ἐστὶ θεὸς ὁ υἱός. ἐπεὶ δὲ
 ἡ ἀπαξ τὸ τῆς ἀνδρὸς πότητος ὑπεῖδου
 * μέτρῳ, καὶ ἐκ ἀπὸ ἑλθὼν ἐποίησα πο-
 πλὴν οἰκονομίαν, ὑπεῖμινε δὲ πάντα διὰ
 * ἰδιωτικῶς πλὴν κένωσιν * ἐδέλον δὲ ἡμᾶς, ταύτη
 τῶι, καίτοι καὶ φύσιν ὑπαρχῶν ζωῆ,
 ζωοποιεῖσθαι λέγεται παρῆ τὸ πατρὸς ἔ
 τῆς δόξης κύριος ὢν, δόξαν λέγει λα-
 βεῖν. ἐφη γοῦν ὁ Ἑβραῖος δὲ Ἑβραίων,
 ὁ νομομαθὴς ἀληθῶς, ἔ ἐκ φυλῆς
 Βενιαμίν· Παῦλος ἀπόστολος ἐκ ἀπὸ
 ἀνδρῶπων, ἔ δὲ δὲ ἀνδρῶπου, ἀλλὰ διὰ
 Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ δεῖ πατρὸς, τῆ ἐγαί-
 ραντος αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, καὶ δόξαν αὐτῶ
 δόντος. ἀλλὰ καίτοι λεγόμενος δόξαν
 λαβεῖν παρῆ τῆ πατρὸς, διήκοντος τῆ
 παρῆματὸς ὀππὶ τὸ τῆς ἀνδρὸς πότητος
 μέτρῳ, οἶδεν ἑαυτὸν ἐχόντα, καὶ δὲ νοῦ-
 ται καὶ ἐστὶ θεός, τὸ ὑπὲρ κτίσιν ἀξίωμα.

* ἰδικῶς ὁ υἱός· καὶ ἢ

* ἀνταστυῶν

* μέτρῳ, καὶ

* ἰδιωτικῶς

Fuisset igitur absurdissimum
 ferre Nestorium dicentem :
 Communes enim Trinitatis
 sunt operationes, & solis sub-
 sistentiis distinctionem habentes.
 Proinde Unigeniti gloria
 interdum Patri adaptatur, inter-
 dum Spiritui, interdum Chri-
 sti potentia. Idcirco qui repre-
 hendere volunt, vel ostendant
 nobis alium Christum, qui pri-
 uatim & seorsim existat & in-
 telligatur, cui suam potentiam
 applicuerit unigenitum Dei
 Verbum, quasi seorsim diuer-
 sus sit ab ipso Filius; vel nisi sit
 alius & alius, sed vnus & idem
 & ex Patre unigenitus, & ex ma-
 tre homo secundum carnem,
 quomodo silendi locus esset, &
 non magis veritatis potentia il-
 lius nugis opponenda, pulcra
 pietatis dogmata corruptentibus?
 Itaque erat quidem & est
 Deus ipse Filius. Quoniam au-
 tem semel subiit humanitatis
 mensuram, & dispensationem
 haud reiiciendam censuit; ob
 exinanitionem autem sustinuit
 omnia voluntarie nostri causa:
 eapropter, quamuis sit secun-
 dum naturam vita, viuificari
 dicitur a Patre: & quum sit glo-
 ria Dominus, dicitur gloriam
 accepisse. Hinc Hebraeus ex
 Hebraeis, vere doctus in lege, &
 ex tribu Benjamin, dicebat:
 Paulus apostolus non ab homini-
 bus, neque per hominem, sed per
 Jesum Christum, & Deum Pa-
 trem, qui suscitauit eum a mor-
 tuis, & gloriam illi dedit. Ve-
 rum quamuis dicatur gloriam
 accepisse a Patre, quum ea res
 ad humanitatis mensuram per-
 ueniat, nouit tamē seipsum ha-
 bere dignitatē vltra creaturam, secundū quod intelligitur, & est Deus.

Philipp. 3.

Galat. 1.

1. Petr. 1.

Matth. II.

Proinde dicebat : *Omnia mihi tradita sunt a Patre meo; & nemo cognoscit quis sit Filius, nisi Pater; neque Patrem quis agnoscit quis sit, nisi Filius, & cui Filius reuelauerit.* Fortasse quispian studiosiorum interrogabit : Si omnia tibi tradita sunt a Patre, quasi ei qui gloria indigueris, & debueris habere datum imperium in omnes propter humanitatem; quomodo humanis mentibus impossibile esse dicis scire te, quemadmodum scire & Patrem? Certe, inquit, mei cognitio non vsque ad visibilem naturam coarctatur. Nam Deus sum in carne & sanguine, & secundum carnem quidem cognoscor, secundum naturam autem & gloriam diuinitatis, æqualem cum Deo & Patre mensuram habeo, omnium mentem & sermonem transcendo. Proinde (reuertor enim ad propositæ rei sententiam) neque apostolicas voces tollimus; absit; neque dum alia quædam minus consentanea sentientes, vel loquentes, incarnationis rationibus aduersamur. Sequimur autem vbique sacras scripturas, & theologorum vocibus summum ius concedentes, obstimus solis istis, qui recta ecclesiæ dogmata peruertunt. Quod autem Pater ex mortuis resuscitasse Dominum nostrum Iesum Christum dicitur, eo opere scilicet circa eius carnem effecto, nemo est qui ambigat. Ipse autem, cum sit vita, & viuificator, & operatoria virtus Patris, suum viuificabat templum, iuxta illud : *Soluite templum hoc, & in tribus diebus excitabo illud.*

Galat. 1.

Ioh. 2.

Ἐφηροῦ· πάντα μοι παρεδόθη πατέρα τῆ πατρὸς μου· καὶ οὐδεὶς ἴσθιν ὁ υἱός, εἰ μὴ ὁ πατήρ· οὐδὲ ὁ πατήρ τις ἴσθιν ὁ υἱός, εἰ μὴ ὁ υἱός, καὶ ὃ ἀνὸς υἱὸς ἀποκαλύψῃ. ἀλλ' ἴσως ἔρει τις τῶν φιλομαθεύων· εἰ πάντα σοι παρεδόθη παρὰ τῆ πατρὸς, ὡς δόξης δεδεδυμένω, καὶ δότον ἔχον ὁφείλοντο καὶ ἡ * πάντων κράτος διὰ τὸ ἀνθρώπων, πῶς ἀνέφικτον ταῖς ἀνθρώπων διανοίαις εἶναι φῆς τὸ εἰδέναι σε, καθάπερ ἀμέλει καὶ ὁ πατήρ; ἀλλὰ ναί, φησὶν, οὐ μέλει τῶν ὀφειδίων ἢ ἐπὶ ἐμοὶ συλλεταί γινώσκεις. εἰμὶ γὰρ θεός ἐν σαρκὶ καὶ αἵματι, κατὰ μὲν πλὴν σαρκὰ γνωσκόμενος, καὶ ἡ πλὴν θεότητος φύσιν τε καὶ δόξαν ἰσομέτρως ἔχον τῷ θεῷ καὶ πατρὶ, καὶ νοῦ καὶ λόγου παντὸς ἐπέκεινα τρέχων. ἐκοῦν, αἰδέζομαι γὰρ τῶν ὀφειδίων ἐννοίας, οὔτε ταῖς ἀποστολικαῖς διαιροδομοῖς φωναῖς, μὴ ἡγούτο, οὔτε μὲν ἔπερα ἅπτα παρὰ τὸ εἰκὸς ἢ φρονουῦτες ἢ λέγοντες τοῖς τῆς ἐνανθρωπήσεως ἀντιπροσέτιοις λόγοις· ἐπόμφοι ἢ πανταχοῦ τοῖς ἱεροῖς γραμμασι, καὶ ταῖς τῶν δεηθέντων φωναῖς τὸ χεῖμα κρατεῖν δότονέμοντες, ἀπανιστάμεθα μόνοις τοῖς τὰ ὄρδα τῆς ἐκκλησίας δόγματα διασρέφοισιν. ὅτι ὁ πατήρ ἐκ νεκρῶν ἀναστήσῃ ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν λέγεται, ἐνεργουμένου δηλονότι πατρὸς σαρκὰ καὶ αἵματι τῆ σαρκῆτος, ἐκ δὲ ἐνδοιάσῃ υἱός. αὐτὸς ἢ ὑπαρχὸν ἢ ζωὴ ζωοποιός τε καὶ ἐνεργὴς δυνάμις τῆ πατρὸς, ὁ ἴδιος ἐζωοποιεῖ ναόν· * κατὰλύσατε τὸν ναὸν τῆτον, φησὶ, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν.

ANNO CHRISTI 431.

* πῶς

* καὶ τὸν ναόν

ANNO CHRISTI 431.

ὡὸ οὐὸ ἀρα τὸ ζωοποιούμην ἐκ
ἀλλότριον, οὐτε μὲν ἐνὸς τῆς καὶ
ἡμᾶς ἀνθρώπων, ἀλλ' ἰδίῳ αὐτῷ τῷ
λόγῳ σώμα.

Ἀναθεματισμὸς η'.

Εἰ τις ἑλμα λέγαν ἀναλη-
φθέντα ἀνθρώπων συμπεροσκυεῖσθαι
δεῖν τῷ θεῷ λόγῳ, καὶ σωδοξάζεσθαι,
καὶ συζηρημαπίζεν θεόν, ὡς ἔτῃρον ἐπέ-
ρος τὸ γδ, σω, αἰεῖ περσιδεῖμην τῷ
ποεῖν ἀνατελέει καὶ οὐχὶ δὴ μάλλον
μᾶ περοσκυήσθαι ἑμᾶ Εμμανουήλ,
καὶ μίαν ἀπὸ πλὴν ὁμοιογίδου
σινάπης, καὶ δὲ γέρονε σαρκὸς ὁ λό-
γος ἀνάθεμα ἔστω.

* ἀνάπης, ἢ
ἀναπῆμι,

Ἀνῆρησις τῆς ἀνατολικῶν.

Τὸ συμπεροσκυεῖσθαι, καὶ σωδοξάζε-
σθαι, ὡς περὶ περσιπῶν, ἢ ὑποστά-
σεων, ἢ ἡμῶν δύο οὐ λέγουμεν, ὡς τῆ σαρ-
κὶ ἐπέρος περοσκυήσεως γινομένης,
καὶ τῷ θεῷ λόγῳ ἐπέρος. ἀλλὰ μάλλον
μῖδου περοσκυήσιν, καὶ τῷ λαίπῃ, ὡς
ἐνὶ ἡμῶν περοσφίρομην, καὶ τὸ συμπερο-
σκυεῖσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ περσιπῶ τό-
μῳ λέγει· καίτοι γὰρ αἰεῖ σωδοξάζων ὡς
λόγος τῷ ἰδίῳ πατρὶ, καὶ δὲ αὐτῷ τε καὶ ἐν
αὐτῷ καὶ φύσιν ὑπαρχῶν, πάλιν ἠκούε
λέγοντος καὶ μὲν σαρκὸς καὶ οὐ ἐκ δε-
ξιῶν μου, ἔως ἀνθ' ὧν ἐχθροὶς σου
ὑποπόδιον τῶ ποδῶν σου· οὕτω καὶ περο-
σκυεῖσθαι φαιδρὸν αὐτὸν περὶς τε ἡμῶν
αὐτῶν, καὶ τῶν ἀγίων ἀγγέλων. περὶς οὐὸ
ταῦτά φαιδρὸν, ὡς πάντῃ ἐπισημονικῶς
ἐπέσηψε πῶς σω τῆ σαρκὶ περοσκυ-
εῖν τῷ ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ ἡμῶν βελομοῖσι·
ὡς ἔτῃρον ἐνὸς ὄντος περὶ αὐτῶν, ἔμε-
τα· ὅπῃ αὐτὸς ἐθικεν, ὡς περὶ ἔρηται,
λέγων αὐτὸν μὲν σαρκὸς δεῖν περο-
σκυεῖσθαι, ἀπαρροβῶν ἢ συμπερο-
σκυεῖσθαι τῆ θεότητι τῷ σαρκῶ.

* λέγοντι

Itaque quod vivificabatur, non
erat alienum, neque alicuius ex
hominibus nobis similibus, sed
proprium ipsius Verbi corpus.

Anathematismus VIII.

Si quis dicere audeat, homi-
nem assumptum vna cum Dei
Verbo adorandum, & conglorifi-
candū, & Deum, tamquam al-
terum cum altero connominan-
dum esse (hunc enim intellectuū
particula, Cum, adiecta, perpe-
tuo ac necessario affert) & non
potius vna adoratione Emma-
nuelem honorat, vnamque illi
glorificationem attribuit, qua-
tenus Verbum factum est caro;
anathema sit.

Orientalium oppositio.

Coadorari, & conglorificari,
quasi de personis, vel subsisten-
tiis, vel filiis duobus nō dicimus,
quasi aliter fiat adoratio Deo
Verbo, & aliter carni; sed vnam
potius adorationem, & cetera
vt vni Filio offerimus, & ipsum
coadorari, sicut & ipse in primo
tomo dicit. Nam quamuis sem-
per vt Verbum cum Patre suo
confideat, & ex ipso & in ipso
secundum naturam existat, ta-
men audiebat etiam cum carne
existens dicentem: *Sede a dex-
tris meis, donec ponam inimicos
tuos scabellum pedum tuorum.* Ita
& adorari dicimus ipsum & a
nobis ipsis, & a sanctis angelis.
Proinde ad hæc dicimus, quod
scite admodum præcepit his,
qui cum carne vnum & eūdem
Filium adorare volunt, tāquam
aliud quiddam sit μὲν, quam σω,
id quod & ipse posuit, sicut præ-
dictum est, dicens, ipsum cum
carne adorandum, negans au-
tem coadorandam cum diui-
nitate carnem.

Psal. 109.

Cyrolli defensio.

2. Cor. 13.

Mente attentissima nos esse hortatur diuinus Paulus, dicens: *Probate vos ipsos, num sitis in fide.* Nam mens humana licet nonnunquam propter amorem sui a recta via egrediat, & a veris dogmatibus discedat, suarum tamen cogitationum absurditate statuere quodammodo non audet. Sed tamen seipsam facile corrigit, si labores scrutata fuerit sanctorum patrum, qui ab omnibus de rectitudine & certitudine dogmatum celebrantur, tum suam recte fidem explorabit. Omnes enim, quibus integrum cor est, illorum sententias sequi contendunt: quia & ipsi apostolica & euangelica traditione suam mentem cum impleuissent, & ex sacris scripturis sermonem fidei recte & citra reprehensionem tractassent, mundi fuere luminaria, sermonem vitæ continentes, prout scriptum est. Itaque scribit æternæ memoriæ pater noster & episcopus Athanasius de nostri omnium saluatore Christo in libris de incarnatione: Confitemur etiam esse illum Filium Dei, & Deum secundum spiritum, Filium hominis secundum carnem, non duas naturas vnum Filium; vnam quæ adoretur, & alteram quæ non adoretur; sed vnam naturam Dei Verbi incarnatam & adorandam cum carne sua vna adoratione: neque duos Filios; alium quidem Filium Dei verum & adorandum; alium vero ex Maria hominem non adorandum, scilicet secundum gratiâ Filium Dei factum, sicut & homines.

Philipp. 2.

De his dicendi modis apud patres sæpe vilitatis, vide Magistr. sent. lib. 3. dist. 5. & 6. Thom. 3. p. 93. art. 2.

Απολογία Κυελλου.

* Νουνεχεςατοις ημας ο δεασι

Παυλος αποφαινει, λεγων· εαυτοις δοκιμαζετε, ει εσε εν τη πιστη. νοις μηδ γρ ο ανθεσπνοσ εαφ φιλαυτιασ εαδι οτε, καν ει εξω φεροιτο της βιθειασ οδοσ, και τησ της αληθειασ δογματων αποφοιτωσαν· εχοι τιω κηνησιν, τησ ιδιων εννοιαν καθουλεζειν το απηχεσ οκνει πως αει κη δεδιδεν· εαυτον γε μηω επαυορτωσεται ε μαλα ραδιωσ, εδω τησ αγιων πατρων πολυπραγμονησασ πονοισ, οι κη επ ορθοτητι τε και ακελευσιασ δογματων διαβοητον· εχοισι παρα παντων τιω βιφημιδω. ποτε τιω οικειων βιτεγρωσ δοκιμασασ πιστησ σκοποσ γδ απασι ποισ δερποισ τιω φρενα, τησ ενκεινων επεδαυ δεξασ· οπ και αυτοι της τε δοποσολικησ κη βασιλχηικησ παραδοσασ (Φ) οικειον εμπλησαντες νοω, και τησ επι τη πιστη λεγων ορθωσ τε και αμαωμητωσ εν τησ ιερων γραμματων βι μαλα κατωρτωκοτεσ, φωσηρεσ ησαν εν κοσμω, λογον ζωησ επεχοντεσ κη το γεγραμμωον· γραφα τοινω ο της αιδιου μηνημησ πατηρ ημω κη επισκοποσ Αθανασιοσ· ωει τω παντων ημωσ σωτηροσ Χερισοδ εν ποισ ωει τ σαρκωστωσ· ομολογοωμεν και ειναι αυτον υον τω θεω κη θεον κη πνεωμα, υον ανθεσπου κη σαρκωσ· ου δυο φυσασ (Ψ) ενα υον, μηδω πωροσκηπητω, και μηδω απωροσκηπητον, αλλα μηδω φυσιν τω δεω λογον σασαρκωμωμω, κη πωροσκηνωμωμω κη της σαρκωσ αυτωσ μια πωροσκηωσ· ουδε δυο υοισ, αλλον μηδ υον θεωσ αληθινον κη πωροσκηωμωμω, αλλω ε εν Μαελιασ ανθεσπον μη πωροσκηωουμωμω, κη χεειν ε υον θεωσ γρωμωμω, ωσ και ανθεσποισ.

ANNO CHRISTI 431.

* Νουνεχ-εατοις

* ιωσ, πην οδω τη σι-ετ λεγει

* ανδωμω

και

ANNO CHRISTI 431.

καὶ μεθ' ἑτέρα πάλιν· ὁ τῶν ἁγίων
 ἡμεῖς ἐκ τῆς παρθένου Μαρίας,
 υἱὸς τοῦ φύσι, καὶ τοῦ ἀληθινός,
 καὶ οὐ χεῖρ καὶ μετοσία, καὶ
 σαρκὰ μόνω τῶ ἐκ Μαρίας ἀ-
 θεοῦ, καὶ δὲ πνεῦμα αὐτὸς υἱὸς
 τοῦ καὶ τοῦ. καὶ πάλιν· εἰ δὲ πρὸς
 παρὰ ταῦτα ἐκ τῆς θεῶν γραφῶν
 διδάσκει, ἕτερον λέγων υἱὸν τοῦ τοῦ,
 καὶ ἕτερον ἐκ Μαρίας, καὶ χε-
 εἰν ὑποπιπτόντα ὡς ἡμεῖς· ὡς εἶ
 ἡμεῖς, ἕνα καὶ φύσιν υἱὸν τοῦ ἐκ
 τοῦ, καὶ ἕνα καὶ χεῖρ ἐκ Μα-
 ρίας ἀθεοῦ· ἢ εἰ πρὸς τῶν κυ-
 εἰου ἡμεῖς σαρκὰ ἀνωθεν λέγει, καὶ
 μὴ ἐκ τῆς παρθένου Μαρίας· ἢ
 τραπέισιν τῶν θεότητα εἰς σαρκὰ,
 ἢ συγχυδαῖσαν, ἢ ἀλλοιωθεῖσαν, ἢ πα-
 ρητῶν τῶν κυεῖου θεότητα· ἢ ἀ-
 ποροσκωπῶν τῶν τῶ κυεῖου ἡμεῖς
 σαρκὰ ὡς ἀθεοῦ, καὶ μὴ πορο-
 κωπητῶν, ὡς κυεῖου καὶ τοῦ σαρ-
 κα· τῶν ἀνάθεμα πρὸς ἡ ἁγία καὶ
 καθολικὴ ἐκκλησία, πειθομένη τῶ
 θεῶν ἀποστόλων λέγοντι· εἰ τις ὑμᾶς
 διαγῆγίξεται παρ' ὁ παρελάβετε,
 ἀνάθεμα ἔστω. Ταῦτα φρονουῦντος
 καὶ * γραφόντος ἡμῖν τῶ ἀνδρὸς, ὁ
 τῆ Χρῆστον δόξῃ πολεμεῖν ἡρημῶν,
 καὶ ἀπύλωτον ἐπ' αὐτῶν τῶν γλασ-
 σαν δὲ Νεστόριον, οὕτω που πάλιν
 φησὶν· ὁμολογοῦμεν ἐκ ἀι-
 θεοῦ τῶν, σέβομεν τῆ θεῶν σινα-
 φεία τῶν θεῶν λόγῳ συμπροσκωποῦ-
 μεν ἀθεοῦ. ἄρ' ἐκ ἐναργῶς
 τοῦ φησὶν ἀθεοῦ ὀνομάζει Χρῆ-
 στον, καὶ σιναφείαν ἀπλῶς ἀθεοῦ
 φησὶν ἡμεῖς ποροσ, κατ' ἐμῶν
 τῶν που τὸ διὰ τῆς Παύλου Φωνῆς· ὁ
 κολλώμενος τῶ κυεῖου, ἐκ πνεῦμα ἕστι·

Concil. Tom. 6.

Et post alia iterum: Igitur qui
 natus ex virgine Maria, natura
 Filius Dei est, & Deus verus,
 & non gratia & participatio-
 ne, secundum carnem solam
 ex Maria homo; secundum spi-
 ritum autem, ipse Filius Dei,
 & Deus. Et iterum: Si quis
 autem præter hæc ex diuinis
 scripturis docet, alium dicens
 Filium Dei, alium ex Maria
 secundum gratiam Filium ado-
 ptatum, sicut nos, ut sint duo
 Filii, vnus secundum naturam
 Filius Dei, qui ex Deo; & v-
 nus secundum gratiam, homo
 ex Maria: vel si quis Domini
 nostri carnem superne esse di-
 cit, & non ex virgine Maria;
 vel conuersam diuinitatem in
 carnem, aut confusam, aut im-
 mutatam; vel passibilem Do-
 mini deitatem; vel non ado-
 randam Domini nostri carnem
 ut hominis, & non adorandam
 ut Domini & Dei carnem; hunc
 anathematizat sancta & catho-
 lica ecclesia, diuino Apostolo
 obtemperans, qui dicit: *Si quis* Galat. 1.
vobis euangelizauerit præter id
quod accepistis, anathema sit.
 Hæc cum vir ille senserit &
 scripserit nobis, Nestorius glo-
 riam Christi oppugnare vo-
 lens, & effrenatam linguam
 laxans, rursum sic dicit: Con-
 fitemur in homine Deum;
 colimus diuina coniunctione
 Deo Verbo coadorandum ho-
 minem.] Nonne hic manifeste
 hominem deiferum nominat
 Christum, & coniunctionem
 simpliciter dicit hominis fa-
 ctam esse cum Deo, secun-
 dum illud fortassis quod est a
 Paulo dictum: *Qui adheret* 1. Cor. 6.
Domino, vnus spiritus est?

G

Quamuis quomodo non est verum, quod ipse fuerit potius Deus simul & homo, & non homo quidam qui seorsim ac priuatim intelligatur, coniunctionem cum Deo secundum habitudinem habens? Etenim post ineffabilem vnitionem, siue quis dicat Deum Emmanuelem hominem factum & incarnatum, Dei Verbum intelligi conuenit; siue hominem nominet, scimus tamen cum hoc & ipsum esse Dei Patris Verbum. Est igitur aliud, vnum dicere Filium cum vnita sibi carne Dei Patris Verbum, & similiter aliud, in homine dicere esse Deum, quemadmodum videlicet in prophetis erat, siue etiam in nobis ipsis per Spiritum sanctum. Itaque vt mihi videtur, citra periculum & culpam dixerit quis, quod incarnatum Dei Verbum, vtpote vnus existens Filius, non absque sua carne, sed cum illa potius adorandum sit: quemadmodum scilicet etiam hominis anima cum suo corpore honoratur; vna autem appellatione, quod ex vtrisque constat, vt vnum animal, significatur. Igitur quando de omnium nostrum saluatore Christo sermones facere paratus, diuiseris in duo vnum; & hominem priuatim ac seorsim intelligendum pronuntiaueris deinde illum coadorandum & coappellandum Deum, quasi ille alius sit a Christo ex Deo secundum naturam genito, dicere fueris ausus; quis ferre poterit, & tam perspicuam contra illum criminationem silentio praterire? Potius enim dicendum erat: Colo quidem

καίτοι πῶς ἐκ δληδὲς, ὅτι μᾶλλον
* ὁ αὐτὸς θεὸς τε ὁμοῦ καὶ ἀνθρώπος,
καὶ ἐκ ἀνθρώπου ἕως ἀνα μέρος τε καὶ
ἰδικῶς νοοῦμεν, καὶ χελευκῶ ἔχων
σωάφειν πρὸς θεόν; μετὰ γὰρ τοι
πλὴν ἀφραστον ἔωσαν, καὶ εἰς λέγει
θεόν. Ἐμμανουὴλ ἐνανθρωπήσαντα
Ἐσσαρκωμένον, τὸ θεοῦ λόγον
νοεῖσθαι πρέπει. καὶ ἀνθρώπον
ὀνομάσει, ἀλλ' οἰδαμεν μὴ τούτου καὶ
λόγον ἔντα αὐτὸν τὸ παῖδος. ἐστὶ τίνω
ἔφηον τὸ ἕνα λέγειν ἕν ἢ τῆς
ἐνωθείσης αὐτῶ σαρκίος. Ἐκ θεοῦ
παῖδος λόγον, καὶ ὁμοίως ἔφη τὸ
ἐκ ἀνθρώπου λέγειν εἶναι θεόν, κατὰ
τὴν ἀμελίαν καὶ ἐκ προσφύτης ἡμῶν, ἢ ἡμῶν
καὶ ἐκ ἡμῶν αὐτοῖς διὰ τοῦ ἀγίου πνεύματος.
ἀκινδύνως δὲ καὶ ἀληθῶς, ὡς γε
οἶμαι, φαίη τις αὐτῶ, ὅτι ὁ σαρκωθεὶς
τὸ θεοῦ λόγος, ὡς εἰς ὑπάρχων υἱός,
οὐχὶ δίχα τῆς αὐτῶ σαρκίος, μετὰ
ταύτης δὲ μᾶλλον, ὅτι προσκυνητός.
κατὰ τὴν ἀμελίαν καὶ ἢ τὸ ἀνθρώπου
ψυχὴ καὶ τὸ ἰδίον ὑμᾶται σώματος,
κλήσι δὲ μιᾶ τὸ εἶ ἀμφοῖν, ὡς ἐκ
ζῶν σημαίνεται. ὅταν τίνω πρὸς
τὸ πάντων ἡμῶν σωτήρ. Χριστὸς τὸ
λόγος ποιεῖσθαι προσκυνητός διέ-
λης εἰς δύο ἕνα, καὶ ἀνθρώπον ἰδι-
κῶς καὶ ἀνα μέρος νοοῦμεν ὀποφύ-
νης, εἴτα τὴν συμπερικωεῖσθαι
θεῖν, καὶ συζητηματῆσαι θεόν, ὡς
ἔφη παρ' αὐτὸν ὑπάρχοντι Χριστῶ
τῶ ἐκ θεοῦ καὶ φύσει ἕν, ὁμοίως
εἰπεῖν, ὡς ὁ καρτερῆσαι διωάρμος, καὶ
πλὴν οὕτω προσφανῆ γλωσσαλγίαν
κατ' αὐτῶ. * σιωπῆ παρατρέχων; ἔδῃ * οὐκ
γὰρ μᾶλλον εἰπεῖν. * ἑβόμην τὸ
τὸ θεοῦ λόγον, ἡμῶν ἀνθρώπον,

ANNO
CHRISTI
431.
* ἡ :

ANNO CHRISTI 431.

καὶ ζημιάζοντα θεόν, καὶ ἐν ἀνθρώποις
 ποτήριον προσκυνοῦντων, ὅτι καὶ φύσις
 θεός ἐστι, καὶ ἐκ θεοῦ πέφυκε πατὴρ.
 ἄλλα γὰρ ναὶ, φασὶν ὅτι δι' ἐναντίας,
 * ἀλώση που καὶ αὐτὸς ἐν Ἰησοῦ ἡ
 γεγραφώς ὅτι συνήδρυσεν ὁ υἱὸς τῷ
 πατρὶ μὲν τῆς ἰδέας σαρκῶς. ἔπειτα πῶς
 Ἰησοῦς μὲν τῆς λέγοντος, ὅτι ζῆ
 συμπροσκυνεῖσθαι ὅτι ἀνθρώπων τῷ
 θεῷ λόγῳ, καὶ συζημιάζειν θεόν;
 ταῦτά γὰρ ὅστιν εἶπεν καὶ τὸ, σὺν, καὶ
 τὸ, μετὰ. ἰσχυρῶς ἠγνοηκότας ἐλέγχω
 μὲν τῶν εἰρημῶν πλὴν διώματι, καὶ
 * τῆ τῶν προσχημάτων ἐκ ἐνορθώσεως
 * φύσις. ὅταν μὲν γὰρ ἐφ' ἐνὸς προσώπου
 καὶ φύσεως, ἠγνοῦν ὑποστάσεως
 μίας βασιλεύον ὁ λόγος τῶν ὅλων
 ὅστιν, ἢτοι σύγκειται φυσικῶς, Ἰησοῦς
 φέρη τὸ, σὺν, ἢτοι τὸ, μὲν, τετήρηκε τῶν
 σημασιμῶν, καὶ οὕτω τὸ ἐν ἑστὶ καὶ
 σὺν ὅστιν, καὶ ἐκ εἰς δύο διηρημῶν
 * διορεῖ· ὅταν δὲ * προσδιηρημῶν
 ὑποστάσεων εἰς δύο, καὶ πρὸς γὰρ τὸ
 δεῖν αἰὰ μέρῳ ἐκείνῳ νοεῖσθαι καὶ
 ἰδικῶς τὸ, σὺν, ἠγνοῦν τὸ, μὲν λέγει,
 πότε δύοιν, ἢ καὶ ἐπὶ πλείονων αὐτῶ, καὶ
 οὐχ ἐνὸς καὶ σὺν ὅστιν ποιεῖσθαι φασὶν
 μὲν πλὴν δήλωσιν. ὅσον ἐπὶ λέγει μὲν πλὴν
 τῶν συνυμῶσθαι τῶ ἰδίῳ σώματι πλὴν
 τῶ ἀνθρώπου ψυχῆ, εἰ περὶ γῆροιστο
 * ὅτι αὐτὸ ἕμισυ τῶ ἐκείνου ἀνθρώπου
 πον, ὅς ἐστιν ὅτι ἀμφοῖν ἠγνοῦν, εἰ
 τις λέγει ἐν τῶ μὲν τῆ ἰδίου σώματος,
 οὐχὶ πάντως εἰς ἀνθρώπους δύο
 διορεῖ τῶ ἐκείνου, φάνεται ὅτι μᾶλλον
 ἐκ ἠγνοηκότας τῶ ὅλων ὅστιν, ἢτοι σὺν
 πέσειται φυσικῶς. ὅταν ὅτι εἶπω· Πέτρος
 τε καὶ Ἰωάννης συζημιάζουσιν ἀνθρώποι,
 ἠγνοῦν, ὅτι μετὰ Πέτρον καὶ Ἰωάννης
 ἀνέβαινον εἰς τὸ ἱερόν,
 Concil. Tom. 6.

* ὡς πον

* ἰε. πλὴν

* ἰε. φύσις.

* διαρεῖ.

* προσδιηρημῶν

* ἰε.

* ἰε. ὅτι πον

quod appellatur Deus, & in humanitate adoratur; quia natura Deus est, & ex Deo Patre apparuit. At enim dicunt aduersarii: Certe deprehenderis & ipse in epistola scribens, quod sederit Filius cum Patre cum propria carne: quomodo ergo reprehendis dicentē, quod cum Deo Verbo hominem adorari, & simul Deum vocari oporteat? Idem enim est dicere σὺν, & μετὰ.] Proinde redarguamus eos ignorare dictorum vim, & rerum naturam non inspicere. Etenim quando in vna persona & natura, hoc est, subsistentia vna, sermo diligenter examinans ea, ex quibus est, hoc est, constat naturaliter, subiungit præpositionem σὺν, vel μὲν, seruauit etiam sic in re significata, quod vnum sit secundum compositionē, & non in duo distincte discernit. Quando autem ante distinctis subsistentiis in duo, & vt seorsum vtrūque & priuatim intelligatur, præpositio σὺν, vel μὲν, dicitur, tunc duo, vel etiam plura, & non vnum secundū compositionem significari dicimus. Exempli gratia, si forte dicamus, cohonorari animam hominis cum suo corpore, si quis honor certe fieret a quopiam erga vnum hominem, qui est ex vtrisque: hoc est si quis diceret, animam cum suo corpore esse vnum animal, non propterea in duos homines vnum diuidit, videtur autem potius non ignorare ea, ex quibus est, hoc est, compositum est naturaliter. Quando vero dico, Petrus & Ioannes coappellantur homines, vel etiam, cum Petro & Ioannes ascendit in templum;

non iam *συν*, vel *μὴ*, id est Cum, vnum quiddam significat. Non enim Ioannes compositus est cum Petro, sed neque ad vnius hominis constitutionem ambo conueniunt. Cur ergo veritati illudunt, diuidentes imperite vnum in duos Christos? Si autem putant, quod dicendo Filium cum proprio corpore confidere Patri, duos intelligendos Filios concesserimus; inquirant, an dicamus vnum Filium vnica confidentia honoratum esse, & non duabus; ita vt vna & priuatim tributa sit corpori, altera vero rursus & priuatim Verbo. Verum hoc non poterunt ostendere. Quomodo enim, vel vnde? Nam vnum & eundem cum sua carne Filium, eundem Deum simul & hominem, vna confidentia apud patrem honestari affirmamus. Ceterum dicere hominem adorari cum Deo, & coappellari Deum, omnino est confiteri duos adorandos, vel etiam inter se coappellandos. Atqui valde fatuus, & a rectis & veris cogitationibus omnino alienus est eiusmodi sermo. Igitur factus est anathematismus contra eos, qui modis omnibus diuidunt Emmanuelem in hominem seorsim, & Deum Verbum seorsim. Nobis enim vnum ipsum eundem theologorum sermo prædicauit, sacrarumque scripturarum inadulterata cognitio.

Anathematismus IX.

Si quis vnum Dominum Iesum Christum a Spiritu clarificatum dixerit, propria virtute ipsius, tãquam aliena vtentem; ac vim & efficaciam ab eodem

ἐκέπη τὸ, *συν*, ἢ *ζωὴ* τὸ, *μὴ*, πλὴν ἐνὸς ποιεῖται δὴλωσιν. οὐ γὰρ σιωπέδεται Πέτρος Ἰωάννη· ἀλλ' οὐδὲ εἰς ἐνὸς ἀνθρώπου σύστασιν τελοῦσιν ἀμφότεροι. ἢ ζῶντων * ὁφίζονται πλὴν ἀλήθειαν, διαιρουῶτες ἀμαθῶς εἰς δύο Χεῖροὺς ἓνα; εἰ δὲ νομίζουσιν, ὅτι σκεδρῶσιν λέγοντες τῷ πατρὶ ἓν ἢ ἓν τῆς ἰδίου σώματος, δύο νοεῖσθαι δεῦκα καρδῶν ἑῶν, ἐρῶνάτωσαν, εἰ μὴ ἓνα λέγοντες ἓν, μᾶ σκεδρῶσιν τεπμῆσθαι φαρδῶν, καὶ οὐ δύσιν μᾶλλον. ὡς μίαν μὲν καὶ ἰδικλῶ ἐκνενεμῆσθαι τῷ σώματι, ἔτῳαν δὲ πάλιν καὶ ἰδικλῶ τῷ λόγῳ. ἀλλ' ἐκ αὐτῶν ἔχουσιν ὁπίδειξαι τῆτο· πῶς γὰρ, ἢ πόθεν; ἓνα γὰρ ὄντα ἓν ἢ τῆς ἰδίας σαρκὸς ἓν ἓν θεὸν τε ὁμοῦ καὶ ἀνθρώπον ἓν αὐτὸν, μᾶ σκεδρῶσιν τῆ πωρὸς ἓν πατέρα διαπέπειν διαβεβαιούμῃα. πό γε μίαν συμπεροσκεισθαι λέγειν ἀνθρώπον θεῶν, & συγχεμαπίζεν θεὸν, δύο που πάντως ὁμολογεῖν ὅτι ἓν περοσκεισθαι μὲν, * ἢ καὶ ἀλλήλοισιν συγχεμαπίζοντας. ἀλήθης ἢ λίδου, καὶ τῆ εἰς ὀρθότητε καὶ ἀλήθειαν ἐννοιαὶν ἀλλόσει. παντελῶς ὁ τοῖοςδε λόγος. γέρονε πίνω ἀναθεματισμὸς καὶ τῆ ὁλοζῶπως διοεζόντων ἓν Εμμανουήλ εἰς ἀνθρώπον ἰδικῶς, καὶ θεὸν λόγον ἰδικῶς. ἓνα γὰρ ἡμῖν αὐτὸν ὁ τῆ θεογέρον ἐκήρυξε λόγος, καὶ τῆ ἐερῶν γραμμάτων ἢ ἀμπεδῆλῶς γὰρ σις.

Αναθεματισμὸς δ'.

Εἰ τις φησὶ, ἓν κῶλεον Ἰησοῦ Χεῖρον * δεξιάσθαι παρὰ τῆ πνῶματος, ὡς ἀλλοτεία διδάμει τῆ * ἰδία αὐτῶν χεῶν, καὶ τῆ * ἰδία αὐτῶν λαβόντα τὸ ἐνεργεῖν διδάσθαι

ANNO CHRISTI 431.

κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων, καὶ τὸ πληροῦν εἰς ἀνθρώπους τὰς θεοσημείας, καὶ οὐχὶ δὴ μᾶλλον ἰδίᾳ αὐτῶν τὸ πνεῦμα Φησι, δι' οὗ καὶ ἐνήργησε τὰς θεοσημείας· ἀνάθεμα ἔστω.

Ἀντήρησις τῶν ἀνατολικῶν.

Αὐτίς καλὸν τὰ πάλαι αὐτῶ εἰρημῶνα εἰς μέσον ἀγαγεῖν, καὶ ἵσως ἑπιληλησμένον τῆ αὐτῶ ἱσομμῆσαι αὐτόν· οὐ γὰρ μόνον κύριον τὰ σημεῖα ἐν πνεύματι ποιεῖν ἀπεφύλατο,

* ἡ. 70

ἀλλὰ δὴ καὶ αὐτὸν πεθνεῶτα ζωοποιεῖν πνεύματι, ἐν οἷς Φησιν ἐν τῷ πνεύματι τὸ μῶ· εἰς τὸν οὐ πέπονθε τὸ πεθναίει σαρκικῶς καὶ τὰς ραφάς, οὐδὲ ἐζωοποιήθη πνεύματι. σκοπεῖν ὃ δὲ τὸν αὐτῶ πνεῦμα ἐναντιότα.

* αὐτῶ πνεύματι

ἐν μὲν τοῖς ἀναθεματισμοῖς αὐτῶ ἀπαρρηθῆσαντος κύριον ἐν πνεύματι θεοῦ δαίμονας ἐκβάλλειν, καὶ τὰ ἄλλα σημεῖα ποιεῖν, καὶ τὸν ἐν τοῖς διαβηχίοις κειμένον ἐγγραφοῦν τῶ κυρίου Φανλὸν ἀπεποῦτος, εἰπόντος·

εἰ δὲ ἐν πνεύματι θεοῦ ἐγὼ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια. ἀλλ' ἡμεῖς κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τῆ οἰκεία δυνάμει, καὶ τῆ τῶ πνεύματος ἐνεργείᾳ ἑπιτελέσαι τὰ σημεῖα ὁμολογησόμενοι· οὐ γὰρ ὡς ἐκ ἐχόντα τὸν ἰδίον δυνάμιν χρᾶσθαι τῆ δυνάμει τῶ ἁγίου πνεύματος. μὴ σιωπεῖν ὃ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, θεουμύων ὄντιν, ὡς οἶμαι, τὰς θείας ραφάς.

καὶ γὰρ ποῦ ἡ θεία ραφή λέγει πατέρα ἑπιτελεῖν τὰ ἔργα τῶ δυνάμει, δι' ὧν Φησίν· ὁ πατήρ ὁ μόνον ἐν ἐμοί, αὐτὸς ποιεῖ τὰ ἔργα, ἃ ἐγὼ ποιεῖ, ὁ υἱὸς ὄντιν ὁ ποιεῖν πάντα τὰ ἔργα τῶ πατρός· καὶ τὰ τῶ υἱοῦ τὸ πνεῦμα λέγει ποιεῖν, δι' ὧν Φησίν·

accepisse, qua contra immun- dos spiritus operaretur, & diuina inter homines miracula pararet, ac non potius ipsum Spiritum, per quem diuina signa edidit, illius proprium esse confessus fuerit; anathema sit.

Orientalium oppositio.

Iterum operæ precium fuerit ea quæ olim ab illo dicta sunt, in medium adducere, & suorum dictorum fortassis oblitum admonere. Non enim solum Dominum signa in Spiritu fecisse pronuntiauit; sed etiam ipsum mortuum viuificatum esse Spiritu dixit primo tomo, his verbis: Igitur si non pertulit mori carnaliter secundum scripturas, non item viuificatus est Spiritu.] Hic videre licet, quantum secum ipse pugnet, cum in anathematismis suis negarit Dominum in Spiritu dæmones eiicere, & alia signa facere; & scriptam in euangeliiis vocem Domini explosit, dicentis: *Si autem in Spiritu Dei ego eiicio demonia.* At nos Dominum nostrum Iesum Christum & sua virtute, & Spiritus operatione perfecisse signa confitemur. Non enim quasi careat propria virtute, uti dicimus virtute Spiritus sancti. Non autem Spiritum sanctum simul adesse dicere, eorum est arbitror qui scripturas sanctas negant. Nam quamuis alicubi scriptura dicat, Patrem perficere opera miraculorum, dum dicit: *Pater, qui*

Math. 12.

manet in me, ipse facit opera quæ ego facio; Filius tamen est qui facit omnia opera Patris: & licet opera Filii Spiritus dicatur facere, dum dicit:

Joan. 14.

Matth. 12.

Si autem ego in Spiritu Dei eicio demonia; Dominus tamen est qui facit in Spiritu. Non enim alienatus est Filius a Patre, vel Spiritu; neque separata & seorsim disiuncta sunt Trinitatis opera: sed propria Trinitatis est vniuscuiusque substantiæ quæ in scriptura dicitur operatio: vt scriptura dicit aliquando omnem creaturam Filii opus, dicens: Verbo Domini cali firmati sunt; aliquando autem Spiritus, dum infert: Et Spiritu oris eius omnis virtus eorum. Sed non quasi Pater non possit omnia facere, operatur etiam Filius: & Spiritus quoque assumitur ad creandum non quasi infirmus sit Filius; (vere enim dictum est, quod per ipsum facta sunt omnia) sed vt Trinitatis eadem substantia, idem honor, & eadem virtus commendetur, dicit eadem interdum a Patre, interdum a Filio, interdum a Spiritu sancto esse facta. Sic enim & ab vna substantia diuina pendere omnia intelligimus. Nam vt Verbum essenziale & subsistens ipse Vnigenitus absque passione ex eo genitus est; & Spiritus sanctus ex ipso procedens, in propria substantia existit; ita vt in tribus substantiis vna substantia notetur, & nulla ipsarum in ratione substantiæ aliena consideretur; solis autem proprietatibus denotantibus, siue distinguentibus inter ipsas intelligentur. Quomodo igitur erit propria operatio, quorum vna est essentia, & potentia, & voluntas? Nam quibus hæc sunt communia, eorum vna prorsus est operatio.

Psalm. 32.

Ibidem.

Ioh. 7.

εἰ ἡ ἐγὼ ἐν πνεύματι Θεοῦ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια· ὁ κύριός ἐστιν ὁ ποιῶν ἐν πνεύματι. οὐ δὲ γὰρ ἠλλοτελώται ὁ υἱὸς τῆς πατρὸς ἢ τῆς πνεύματος, οὐ ἡ κεχωρισμένη ἐἰδιόχουσαί που αἰτῆς Τετάρτης ἐνέργειαι, ἀλλ' οὐκ αἰτῆς Τετάρτης ἢ ἑκάστης ὑποστάσεως ἐν τῇ γραφῇ λεγομένη ἐνέργεια. * ὡσαύτ' * αὐτῶν καὶ πᾶσαν τιμὴν κτίσιν ποτὲ μὲν λέγει ἢ γραφῇ τῆς υἱοῦ ἔργον, λέγουσα. τῶ λόγῳ κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερωθήσονται· ποτὲ ἡ τοῦ πνεύματος, δι' ὧν ἐπάγει· καὶ τῶ πνεύματι τῆς ἐκείνου αὐτῶν πᾶσα ἢ δυνάμις αὐτῶν. ἀλλ' οὐχ ὡς ἀδυνατουῦτος τῆς πατρὸς τὰ πάντα ποιῆσαι, δημιουργεῖ καὶ ὁ υἱός· οὐδ' αὖ πάλιν ὡς ἀδυνατουῦτος τῆς υἱοῦ εἰς τιμὴν δημιουργίδου, συμπαραλαμβάνεται τὸ πνεῦμα· ἀλλ' ὅτι τὸ πάντα δι' αὐτῶν ἐργεῖτο· ἀλλ' ἵνα τῆς Τετάρτης ὁμοούσιον, καὶ ὁμόημιον, καὶ ὁμοδύναμον ἡμῖν ἁφρασίῃ, λέγει τὰ αὐτὰ ποτὲ μὲν ὑπὸ τῆς πατρὸς, ποτὲ ἡ ὑπὸ τῆς υἱοῦ, ποτὲ ἡ ὑπὸ τῆς ἀγίου πνεύματος γεννηθῆται· οὕτω γὰρ καὶ μίαν ἑνὸς οὐσίας θείας ἡρτηθῆται πάντα νοοῦμεν. * ὡς γὰρ * αὐτῶν ἐνούσιος καὶ ἐνυπόστατος ὁ μονογενὴς ὁ αὐτῶν ἀπαθῶς ἐγενήθη· ἔ τὸ πνεῦμα * αὐτῶν ἡ καὶ αὐτὸ ὁ αὐτῶν ἐκπορευόμενον, ἐν ἰδίᾳ ὑποστάσει τυγχάνει· ὡς τε μίαν οὐσίαν ἐν τρεσίν ὑποστάσεσι χαρακτηρίζεται, καὶ μηδὲ τῶν αὐτῶν τῶ τῆς οὐσίας λόγῳ ἠλλοτελωμένῳ θεωρεῖται, μόναις ἡ ἰδιότησι χαρακτηρηστικαῖς, εἰ τ' οὐκ διοριστικαῖς ἀλλήλων νοεῖται. πῶς οὖν ἰδιόχουσα ἐνέργεια, ὧν μία καὶ ἡ οὐσία, καὶ ἡ δυνάμις, καὶ ἡ βούλησις; ὧν γὰρ πᾶντα κοινὰ, μία πάντως ἐνέργεια.

ANNO
CHRISTI
431.

ANNO CHRISTI 431.

Απολογία Κυρίλλου.

Αρε μιν μηδένον δεήσας φωνῆς
 πρὸς τὸ ὑποφιλῶα εἶναι δι' ἐνδύπας

* εἰς ἡμεῖς
 γὰρ ἰδοῦν
 τας.

* εἰκαλόγοις ἐδελοντάς, καὶ ταῖς κατὰ
 ἡμῶν δυσφημίαις ἀποεικείτως χρω-

* διόξει

αῦτων * διαδείξει λόγος. ἐν μὲν γὰρ τῷ
 πρὸς κεμῶν ἀναθεματισμῷ διήρυ-

* ποιεῖται

τοι * πολλάκις ὀπιλήσμονά με τῶν

* εἰ αὐτῶν

* ἐμαυτῶν λόγων χυμῶτα διήρυξε
 μῆροι, πρὸς ἡκούσιν εἰς τὰ πονηρίας αὐ-

* εἰ μὲν γὰρ

τοῖ μὲν καὶ ἀβελτηρίας, ὡς οἶεσθαι με
 λέγειν, οὐ διὰ τὸ πνέματος ἐκβάλλειν

* ποιεῖται
 εἶναι δὲ κατὰ
 ἑμοῦ

τῷ Ἰησοῦ τὰ δαμόνια. ἀρ' ἐκ ἐναρ-
 γῆς συκοφαντὰ τὰ γε; * εἰ μὲν γὰρ ἐκ
 ἀξιοδοσιν ὁμολογεῖν θεοσημείας εἶναι ἕξ-
 πον τὸ ἐκβάλλεσθαι τὰ δαμόνια, λε-
 γόντων ἂ βούλονται, * ποιήτωσαν κατὰ

* πῶς

ἑμοῦ τὸ χεῖμα γραφῶν, ἐγκαλείτω-

* χεῖμα

σαν, ὅτι μὴ τὰ τοῦ ἐφίλω ἐναργῶς, σω-
 πησας ταῖς θεοσημείας. εἰ ὁ ἄλλοις καὶ τὸ ἐκβάλλεσθαι τὰ δαμόνια,
 ἕξτος ἀν' εἰς τὸ ἐκ ἀδαύματος τῆς θεο-
 σημείας, ἡ δὲ ποτε μεδέοντες ὡς ἀκέρ-
 δες τὸ ἐλέσθαι μάλλον δύσμεῖν, καὶ τὸ
 χεῖμα λαλεῖν πῶς ἀλήθειαν ὡς ἔωλον

* εἰ βουλώ

παραβουῖμοι, * τὸ τῆς καθ' ἡμῶν ἀδυ-
 ροσημείας τελεμῆσαι * χεῖμα καὶ ἐκ ἐν
 μικρῷ πεπονήσω λόγῳ τὸ οὕτω κατε-
 λεγμένον παρά τε θεῶν καὶ ἀνθρώπων;
 ὀπιληθῶν δέ μοι δοκοῦσι λέγοντες
 τῶ Χριστοῦ πῶς εἶρεῖς τῶ ἀδελφῶ σου
 ἀδελφε, ἀφες * ἐκβάλλω τὸ κάρφος
 ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καὶ ἰδοῦ ἡ δοκὸς ἐν
 τῷ σῶ ὀφθαλμῷ; ὑποκριτὰ, ἐκβαλε
 τὸ ἑστὸν τὸ δοκὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου,
 καὶ τότε * ἐκβαλεῖς ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος ἐκ τῶ ὀφθαλμοῦ τῶ ἀδελφοῦ σου.

* εἰ βουλώ

Cyrilli defensio.

Numquid mihi testium voce opus erit ad commonstrandum aduersarios vana loqui velle, & aduersum nos temere blasphemiiis vti? Verum hoc solus illorum sermo, vt opinor, indicabit. Nam in proposito anathematismo affirmauimus manifeste, proprium esse Filii Spiritum sanctum; & quod per ipsum perfecterit diuina signa. At illi, quauis saepe affirmant me oblitum esse meorum sermonum, in eam progrediuntur stupiditate, imo vero dementia, vt putent me dicere, quod Iesus daemonia non eiecerit per Spiritum. An non est manifesta calumnia haec? Nam si refugiunt confiteri, diuinorum signorum genus esse eici daemonia; dicant quae uolunt, id mihi pro crimine adscribant, accusent quod hoc non manifeste dixerim, diuinaque signa silentio praeterierim. Si autem inter cetera eicere daemonia genus est diuinorum signorum admiratione dignum, cur linguae temperare tamquam rem inutilem contemnentes, & loqui veritatem tamquam rem putidam refugientes, dicendi intemperantia aduersum nos vti maluerunt, & rem tanto pere apud Deum & homines vituperatam, nihil interesse putauerunt? Sed videntur mihi esse oblitum Christi, dicentis: *Quomodo dices fratri tuo: Frater, sine eiciam festucam de oculo tuo, & ecce trabs est in oculo tuo? Hypocrita, eice primum trabem de oculo tuo, & tunc videbis eicere festucam de oculo fratris tui.*

Nam quod sancta Trinitas eiusdem sit substantiæ, eiusdem roboris & operationis, non per vestrum didicimus sermonem; sed sumus edocti potius ex sacra scriptura. Quod autem propositus anathematismus nullo modo rectæ fidei sermonibus obfit, sed profit potius; sine labore videre licet. Nam eos qui diuidunt vnum Dominum Iesum Christum, & diuidunt ipsum, vt iam sæpissime diximus, in hominem seorsim, & in Deum Verbum seorsim, ita vt duæ intelligantur personæ & subsistentiæ inter se disinctæ, hoc facere non finit: neque permittit dicere, quod tamquam vnus communis homo Iesus diuina vi agitante motus fuerit a Spiritu sancto, vt possit scilicet diuina signa perficere; alioquin nullo modo differet a sanctis apostolis vel prophetis, qui per diuinam benignitatem diuinis impleti donis, merito dicere possunt: Gratia Dei sumus, quod sumus. Sed sanctis quidem viris, in quibus donorum sancti Spiritus distributio præcellit, bene congruit hæc vox, Christo autem non item. Proprius enim est eius Spiritus sanctus, quem admodum scilicet est Dei Patris: operatur autem sicut Pater per Spiritum, ita & ipse. Itaque quamuis diceret Iudæis: Multa bona opera ostendi vobis a Patre meo. &: A me ipso non loquor: Pater autem in me manens, ipse facit opera; rursus tamen alicubi dicebat: Si autem ego in Spiritu Dei eiicio demonia; operationem per Spiritum referens in se & Patrem, propter identitatem substantiæ.

1. Cor. 15.

Ioan. 10.

Ioan. 14.

Math. 11.

ὅτι μὴ * γὰρ ὁμοούσιός τε ὄστιν ἡ ἀγία Τετρας, ἰσοθενής τε καὶ ἰσορρῶς, οὐ δὴ γὰρ τὸ αὐτὸ ὑμῶν ἐγνωκαμένων λόγου· πεπληροφορημένα ἢ μᾶλλον ἐκ τῆς θεοπνεύτου γραφῆς. ὅτι ἢ κατ' οὐδένα ἕξον τοῖς τῆς ὁρθῆς πίστεως διαλυμανεῖται λόγοις, ὀνίνησι ἢ μᾶλλον ὁ παρ' ἐκείνους ἀναθεματισμὸς, ἀπαλαίπτωρον ἰδεῖν. Ἐστὶν γὰρ τοῖς διαιροῦντας ἓν κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, μετέζοντάς τε αὐτὸν, ὡς ἢ δὴ πλειστάκις εἰρηκαμένον, εἰς ἀν' ἑαυτὸν ἰδιωτῶς, ἔτι εἰς θεὸν λόγον ἰδιωτῶς, ὡς * δύο νοεῖσθαι * εἰς δύο παρονομαστὰς τε καὶ ὑποστάσεις * διίχθαι * ζοιῦντας ἀπ' ἀλλήλων, ἢ το δρᾶν ἐκ' ἐαυτοῦ οὐτε μὴ ἐφίσησι λέγειν, ὡς ἓν κοινὸν ἀν' ἑαυτὸν ἐνεργῆσαι παρὰ τὸ πνῆμα ἅγιον Ἰησοῦν, παρὰ γὰρ τὸ διῶσαζ κατὰ τὸ θεοῦ πατρὸς θεοσημείας· ἐπεὶ κατ' οὐδένα διότις ἕξον τὸ ἁγίων ἀποστόλων, ἢ γοῦν παρ' ἑαυτῶν, οἱ δὴ τῆς δυνάμεως ἡμερότητος τὸ θεῖον χειροματῶν ἀναπιπλάμενοι φαῖεν αὐτῶν * εἰκότως· γὰρ * εἰκότως * εἰς ἐπιθεοῦ ἐσμεν ὁ ἐσμεν ἀλλὰ τοῖς μὴ ἁγίοις ἀνδράσιν, οἷς ἢ τῶν αὐτῶν θεῶν χειροματῶν ἐμπρέπει διδουμένη, ἀρμόσθαι αὐτῶν εἰκότως ἢ τῶν ἀφ' ἑαυτῶν, Χριστῶν δὲ ἐκ' ἐπ' ἑαυτῶν γὰρ * αὐτῶν τὸ πνεῦμα ὅτι * αὐτῶν τὸ ἁγιον, καθάπερ ἀμέλας καὶ τῆς θεοῦ καὶ πατρὸς· ἐνεργεῖ ἢ ὡσαύτως ὁ πατήρ διὰ τῆς πνῆματος, οὕτως καὶ αὐτὸς καὶ γοῦν, καὶ τοῖς λέγων Ἰουδαίοις· πολλὰ καλὰ ἔδξα ὑμῖν ἔργα παρὰ τῆς πατρὸς μου καὶ ἀπ' ἑμαυτοῦ οὐ λαλῶ· ὁ ἢ πατήρ ὁ ἐν ἐμοὶ μόνον ποιεῖ τὰ ἔργα * αὐτῶν * αὐτῶν· ἐφ' ἢ ποῦ πάλιν· εἰ δὲ ἐγὼ ἐν πνῆματι θεοῦ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, πῶς διὰ τῆς πνῆματος ἐνεργῆσαν ἀναπείθεις ἑαυτῶν τε καὶ τῶν πατρὸς διὰ πῶς ταυτότητα τῆς οὐσίας. καὶ

ANNO CHRISTI 431. * αὐτὸ ἕνα ἢ ἓν

* εἰς δύο * εἰς δύο * εἰς δύο

* εἰκότως

* αὐτῶν

ANNO CHRISTI 431. * δι' δι' ομ-
μαί, * καθ' ού-
ραν,

καὶ πολὺς αἰ γήϊοι καὶ μακρὸς ὁ οὐρανὸς
τοῦτων λόγος. * δῶ, ὁμοίαι, καιροῦ τῆ
καθηκόντος πῶς ἐδέχθησι * καθ' οὐρανὸν
αὐτὸν. ἐκοιτῶ οὐχ ὡς ἄλλοτεία δυνά-
μει τῆ δια πνεύματος ἐνηργησάτω Φα-
ρμῶν (C) Εμμανουὴλ, ὑποκεχρησάτω
δὲ μάλλ (C) αὐτῆ θεϊκῶς, καὶ ἰδίῳ
ἔχον τὴν ὁμοιοσύνην πνεύματος δύ-
ναμιν. (C) μὲν γὰρ μακάριοι μαθηταὶ
τῶ σημεῖα ποιῶντες ἔλεγον· ἄνδρες,
τί ἡμῖν προσέχετε, ὡς ἰδίῳ δυνάμει,
ἢ ὁμοίᾳ πεποιθῶσι τῶ οὐρανοῦ
(C) τῆ ὡραία πύλη * προσεζήσαντα
χρῶν; ἰδί (C) δὲ Χριστὸς τὸ πνεῦμα
αὐτῶ. τῶς γὰρ μὲν * καθ' οὐρανὸν ἐδέ-
χθησι τὰ παρ' ἡμῶν, ἐκείνο φαρμῶν·
εἰ μὲν γὰρ ἐκ ἀπάθης τῆς αὐτῶν δια-
νοίας τὸ μελετῆσαι * ἀμέλειον, (C)
ὡς κοινὸν δόξαν ἐνηργησάτω λέγειν
διὰ τῶ πνεύματος (C) Ἰησοῦ, * πολὺς
τῶ οὐτο διακεμῶν ὁ λόγος· εἰ δὲ
Χριστὸν ἕνα καὶ ἕν καὶ κύριον * ὁμο-
λογῶντων ἰσχυρῶν, (C) αὐτὸν ὄντα
θεὸν τε ὁμοῦ καὶ ἀθανάτον, πρὸ πάντων
γεννητῶν μὲν ἡμῶν, ὡς ἐκ * ἐνεργείᾳ μάλ-
λον ὡς κρείττονι παρ' αὐτῶν καὶ ἄλλο-
τεία δυνάμει τῆ δια τῶ πνεύματος,
* ἐνεργείᾳ δὲ μάλλ (C) * αὐτῶ τῆς θεο-
σημείας ὡς δι' ἰδίου πνεύματος, ἐν ᾧ
καὶ πάντα τῶν * γήϊων ἢ δυνάμεις
πεποιθῶνται γὰρ οὐτο διαλοιδροῦ-
μῶν ματῶν, καὶ εἰς τῆς βασιλείας
ὀδόντας ἡμῖν * Ἰησοῦ ἔχοντες.

* προσεζή-
σαντα, ἢ ἰ-
ζήσαντα
* καθ' οὐρανὸν
αὐτῶ
* ἰδί
* οὐρανὸν
* ὁμοιοσύ-
νην
* ἐνεργείᾳ δὲ
* αὐτῶ τῆς
* γήϊων
* ὁμοιοσύ-
νην

Et multus quidem ac prolixus
esset de his rebus sermo: sed il-
lum dilatare volentibus conuen-
ienti tempore, vt puto, opus
esset. Itaque non quasi aliena
virtute per Spiritum motum
dicimus Emmanuelem, sed illa
potius diuino more vsum, &
propriam habuisse consubstan-
tialis Spiritus virtutem. Nam
beati quidem discipuli signa fa-
cientes dicebant: Viri, quid
nobis attenditis quasi propria
virtute aut pietate fecerimus
ambulare portæ speciosæ aspi-
dentem claudum? Proprius au-
tem Christi est Spiritus eius.
Illis autem qui nostra cauillan-
tur, hoc dicimus: si quidem
non displicet illorum menti-
bus diuidi indiuisibilem, & di-
cere, sicut communem homi-
nem operandi impulsus Iesum
accepisse per Spiritum: non
magnopere curandum erit de
iis qui sic affecti sunt. Sin Chri-
stum vnum & Filium & Do-
minum esse confitentur, eum-
demque esse simul Deum &
hominem; credant nobiscum
quod non accipit operandi fa-
cultatem quasi a meliore qua-
dam & aliena ab illo virtute;
ipse autem potius operatur di-
uina signa quasi per proprium
Spiritum, in quo & omnis re-
rum factarum virtus. Nam sic
desinent frustra nos irridere,
& inuidiæ dentibus in nos in-
fremere.

Act. 3.
Psal. 31.

Αναθεματισμὸς ι.

Ἀρχιερεῖα καὶ δόξασον τῆς ὁμο-
λογίας ἡμῶν γενησάτω Χριστὸν ἡ
θεῖα λέξις γραφῆ, προσκεκομι-
κέναι δὲ ἑαυτῶν ἰσχυρῶν ἡμῶν εἰς ὁ-
μῶν ὁμοίᾳ τῶ θεῶ, καὶ πατερί.

Concil. Tom. 6.

Anathematismus X.

Confessionis nostræ pontifi-
cem & apostolum factum esse
Christum, scriptura diuina
docet: obtulisse quoque se-
metipsum pro nobis Deo &
Patri in odorem suauitatis.

H

Si quis ergo dixerit, pontificem & apostolum nostrum non esse ipsum Dei Verbum, postquam caro & homo nobis similis factum est; sed hominem illum qui ex muliere natus est, quasi alterum quempiam ab ipso diuersum: aut si quis illum pro seipso quoque, & non potius pro nobis solis sacrificium obtulisse dixerit (neque enim oblatione egebat, qui peccatum non nouit) anathema sit.

Orientalium obiectio.

Hebr. 5.

Si Deus Verbum est summus sacerdos, cui Deo suo, vel quali ministerium suum offert? Sed oblitus est beati Pauli dicentis:

Hebr. 4.

Nos enim habemus pontificem qui non possit compati infirmitatibus nostris; sed tentatum per omnia secundum similitudinem absque peccato. Quis igitur est tentatus ille? num Deus Verbum, an humana natura semen Dauid? Et iterum:

Hebr. 5.

Nemo sibi assumit honorem, sed vocatus a Deo, sicut & Aaron: ita & Christus non seipsum glorificauit, ut fieret pontifex. Quis igitur ille, qui comparatur secundum sacerdotii dignitatem ipsi Aaron, & non a seipso honorem assumenti, sed vocato a Deo, & ad dignitatem sacerdotis ascendenti? num diuina natura, quae est Patri coaeterna, cui omnia Patris sunt propria? & in quam dignitatem se maiorem ascendit? Dicemusne sacerdotium diuina natura dignius, ad quod non a seipso, sed per illud a Deo vocatus ascendit, & per illud est glorificatus?

εἰ τις ποῖνω ἑρχερέα καὶ ἀπόστολον ἡμῶν γεγενῆσθαι φησὶν ἐν αὐτῶν ὡς ἐστὶν θεοῦ πατρὸς λόγον, * ὅτε γέγονε * ἢ σαρκὸς, καὶ κατὰ ἡμᾶς ἀνθρώπος, ἀλλ' ὡς ἔφρον παρ' αὐτῶν, ἰδικῶς ἀνθρώπον ἐκ γυναικός. ἢ εἰ τις λέγῃ * ὑπὲρ * ἐαυτοῦ προσενεγκεῖν αὐτῶν πλὴν προσφορῶν, καὶ οὐχὶ δὴ μᾶλλον ὑπὲρ μόνων ἡμῶν. οὐ γὰρ αὐτὸς ἐδέξθη προσφορὰς ὁ μὴ εἰδὼς ἀμδρπῶν ἀνάθεμα ἔστω.

Ἀντήρησις τῶν ἀνατολικῶν.

Εἰ ἑρχερέας ὁ θεὸς λόγος, πῶς δεῖ αὐτὸν, ἢ ποῖω τὰ τῆς θεοπροπέας προσφέρει; ἀλλ' ἐπελάθετο τῆ μακαρίου Παύλου εἰπόντος. οὐ γὰρ ἑρχερέα ἑρχερέα μὴ δευτέρου συμπαροῦσαι τῆς ἀδενείας ἡμῶν, πεπειραμένον δὲ κατὰ πάντα κατὰ ὁμοιότητα χωρὶς ἀμδρπίας. ἕως οὗ ὅστις ὁ πεπειραμένος; ὁ θεὸς λόγος, ἢ ἡ ἀνθρώπινα φύσις, τὸ τῆς Δαυὶδ σπέρμα; καὶ πάλιν * οὐχ ἑαυτῶν ἕως λαμβάνει πλὴν ἡμιῶν, * ἀλλὰ καλούμενον ὑπὸ θεοῦ, κατὰ τὸν ἄφ' Ἀαρῶν. οὕτως καὶ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτῶν ἐδέξατο γενεῖσθαι ἑρχερέα. ἕως οὗ ὁ τῶν Ἀαρῶν κατὰ τὴν ἱερωσύνης ἀξίωμα, καὶ τῶν μὴ ἀφ' ἐαυτοῦ * λαμβάνοντι πλὴν ἡμιῶν, ἀλλὰ * καλούμενον ὑπὸ τῆς θεοῦ, καὶ εἰς πλὴν ἀξίαν τῆς ἱερωσύνης ἀναβαίοντι συγκρινόμενον; ἡ δὲ θεῖα φύσις, ἡ τῶν πατέρων σαμῆδος, ἡ πάντα τὰ τῆς πατρὸς ἴδια ἔχουσα; εἰς ποῖον ἀξίωμα μείζον ἑαυτῆς ἀνέβαινε; ἢ * φήσομαι πλὴν ἱερωσύνης ἀξίωσθαι τῆς θεῖας φύσεως ὑπαρχῆν, πρὸς τὸ ἐκ ἀφ' ἐαυτοῦ, ἀλλὰ καλούμενος ὑπὸ τῆς θεοῦ κατ' αὐτὸν πλὴν ἀνέβαινε, καὶ δι' αὐτῆς ἐδέξατο;

ANNO CHRISTI 431.
* f. deest
* παρ' αὐτῆς
* ἀνάγει
* οὐ κατὰ πλῆθος, ἢ κατὰ πλῆθος
* ἰουδαίας
* ἰουδαίας

ἢ ἐκ σπέρματος Δαυὶδ ἢ γυναικὸς καὶ ὀρειθεῖσα; * ἢ καὶ ὡς ὤμοσεν ὁ θεὸς κτλ. ᾧ ψαλμῶδόν, δώσῃ εἰς τὸ αἰῶνα τὸ τῆς ἱερωσύνης; ὡμοσε γὰρ, Φησὶ, κλέσθαι, καὶ οὐ μεταληθήσεται· σὺ ἱερός εἰς τὸ αἰῶνα κτλ. πλὴν τῶν Μελχισεδέκ. ἐκ θεότης τῆς μονογενεῖς ἐνωμόσις ὑποσχέσις παρὰ τοῦ θεοῦ ἐλάβωκε, λήψεται πλὴν ἱερωσύνη εἰς τὸ αἰῶνα, καὶ παρ' αὐτῆς δοξασιθεῖται; καὶ τίς ἰμῶν * ἀνάγει ταῦτα λεγόντων ἢ νοουμένων, καὶ ἐκ ὑπερίσθημιμας, θεὸν εἰσαγγόντας χρονονόμῳ δρχιερέα, καὶ ἐνωμόσις ὑποσχέσις λαμβανόντα, καλεῖσθαι τε εἰς τὸ τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα, ἔοχ' αὐτῶν λαμβανόντα πλὴν ἰμῶν, ἀλλ' εἰς ταῦτα καλούμενον, συγκρινόμενον τῷ πατρὶ πλὴν ἱερωσύνης λαβόντα; καὶ πάλιν φησὶ, καθὼς καὶ ἐν ἐπιφ' λέγει· σὺ ἱερός εἰς τὸ αἰῶνα κατὰ πλὴν τῶν Μελχισεδέκ. καὶ τίς πάλιν κτλ. πλὴν ἱερωσύνης Μελχισεδέκ ἀπέκασται; ἄρα ὅσον τὸ θεὸν ὑπολαμβάνειν, ἢ πλὴν ἰμῶν ληφθεῖσαν σάρκα, πλὴν ἐνωθεῖσαν ἀχωρίτως ἅμα ἔ' ἀσυγχύτως σινημύνη; καὶ πάλιν φησὶν· ὅς ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς σαρκὸς αὐτῆς δεήσις τε καὶ ἰκετησίας πρὸς τὸ δυνάμενον σῶζειν αὐτὸν ἐκ θανάτου μὲν κραυγῆς ἰσχυρᾶς ἔ' δακρύων. ἄρα ὁ θεὸς λόγος δεήσις ἔ' ἰκετησίας, καὶ μὲν κραυγῆς ἰσχυρᾶς πρὸς ἵνα δυνάμενον σῶζειν αὐτὸν πρὸς φέρον εἰσηκούσῃ ἀπὸ τῆς ἀλαβείας, ἔ' ἕμαθεν ἀφ' ὧν ἔπαθε πλὴν ὑπακοῆς; εἰ τίνω ὁ θεὸς λόγος δρχιερός, καὶ ἕμαθεν ἀφ' ὧν ἔπαθεν αὐτὸς, ἔ' ἐπελειώθη.

an vero natura ex femine Dauid facta & prædestinata? Cui etiam iuravit Deus, secundum Pfalten, daturum se sacerdotium in æternum? Iuravit enim, *Psalms. 109.* inquit, *Dominus, & non penitebit eum: Tu es sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedec.* Num deitas Unigeniti a Deo promissiones cum iuramento accepit, suscepturam se sacerdotium in æternum, per quod sit glorificanda? Et quis nostrum feret talia dicentes, vel cogitantes? Quis non contemnet nos Deum introducentes, qui pontifex ordinetur, & pacta cum iuramento accipiat, voceturque ad sacerdotium, & non sibi ipsi assumat honorem, sed ad illum vocetur, & comparetur primo qui sacerdotium accepit? Et iterum ait: *Quemadmodum & in alio loco dicit: Tu es sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedec.* Et quis rursus comparatus est ipsi Melchisedec secundum sacerdotium? num ipsum Deum Verbum existimare fas est, an carnem ex nobis assumptam, ipsi inseparabiliter & inconfuse unitam? Et iterum dicit: *Qui in diebus carnis sue, preces & supplicationes ad eum, qui possit saluare illum a morte, cum clamore valido & lacrymis [offerens, exauditus est pro sua reuerentia.]* Numquid Dei Verbum supplicationes & preces, & cum clamore valido ad aliquem, qui possit ipsum saluare, offerens, exauditum est pro reuerentia, & didicit ex his quæ passum est, obedientiam? Si igitur Deus Verbum est pontifex, etiam didicit ex his quæ passus est ipse, & consummatus est.

Ibidem.

Verum ne turbetur mens vestra, audiens de eo qui passus est: *Et quidem cum esset Filius.* Non enim duos Filios ponimus, cum qui passus est, & qui mansit impassibilis. neque enim a deitate seorsim sequestratus is qui est ex semine David, Filius nominatus est; vt neque deitas post vnitionem, sine carne visibili Filius appellata est: nam filiatio post vnitionem vtrique naturæ vna est, cum a se mutuo non sint separata. Non enim post vnitionem separatio facta est: manet enim perpetua vnitio. Quin & in passionibus carnis deitas erat inseparabilis, manens impassibilis; & quæ Deum decent, per carnem perficiebantur: vnde vnum & eundem Filium confitemur, naturis inconfusis manentibus; non alium & alium dicentes, absit; sed vnum & eundem. Itaque pontificem & apostolum nostrum Iesum Christum secundum diuinas scripturas factum esse nullus non confitebitur; non tamen separatum seorsim hominem ex muliere a Dei Patris Verbo, ita vt quod ex semine David vnitum est inconfuse, ineffabiliter, & inseparabiliter Verbo ex Patre genito, sit pontifex tentatus per omnia absque peccato, & edoctus ex his quæ passus est, obedientiam; qui obtulerit Deo & Patri non pro seipso, sed pro solis nobis suam carnem. Non enim imperite dicemus Deum Verbum pontificem, & obtulisse seipsum Deo & Patri: nam Vnigeniti deitatis ipse Pater non est Deus, sed Pater.

ἀλλὰ μὴ ταρασσέσθω ἡμῶν ἡ * διάνοια
 περὶ τοῦ παθόντος ἀκούσασα· καὶ παρ
 ὧν υἱός· οὐ γὰρ δύο υἱοὶ Φαρισαίων, τὸν
 τε παθόντα, καὶ τὸ ἀπαθὴν μείναν-
 τα· οὐ γὰρ * κεχωρισμένως καὶ ἰδια-
 ζόντως τῆς θεότητος * ὁ ἐκ σπέρματος
 Δαυὶδ υἱός ὠνόμασται, ὡς οὐδὲ ἡ
 θεότης μετὰ πλὴν ἑνωσιν αὐτῆς Φαι-
 νομήνης σαρκὸς υἱὸς προσηγοῦνται.
 ὁ γὰρ τῆς υἰότητος κτ' πλὴν ἑνωσιν ἐκα-
 τήρας τῆς φύσεσιν ἐν, οὐ κεχωρισ-
 μέναις ἀλλήλων οὐ γὰρ κτ' πλὴν ἑνω-
 σιν χωρισμὸς ἐπεγένετο, μήκει γὰρ
 αἰώνιου ἢ ἑνώσεως. ἀλλὰ γὰρ καὶ ἐν
 τοῖς πάθεσι τῆς σαρκὸς ἡ θεότης ἀχώ-
 ριστος, ἀπαθὴς μένουσα· καὶ τὰ θεο-
 πρεπῆ διὰ τῆς σαρκὸς ἐπετελείτο.
 ὁ δὲν ἕνα καὶ τὸ αὐτὸν υἱὸν ὁμολογοῦ-
 μέν, ἀσυχύτων τῆς φύσεσιν μένου-
 σῶν· ἐκ ἀλλήλων καὶ ἄλλον λέγοντες,
 μὴ γινώσκοντες, ἀλλ' ἕνα καὶ τὸ αὐτὸν.
 δεξιέρεια οὐκ καὶ ἀπόστολον ἡμῶν γε-
 γνηῆσθαι τὸ κῆρυξ ἡμῶν Ἰησοῦ
 Χριστὸν κτ' ταῖς θείαις γραφαῖς οὐδεὶς
 ἀνὴρ οὐχ ὁμολογήσεν· οὐ κεχωρισ-
 μένον μὲντοι ἰδικῶς ἀνθρώπων ἐκ γυ-
 ναϊκὸς τῆς θεοῦ πατρὸς λόγου· ὡς εἶπεν
 ὁ ἐκ σπέρματος Δαυὶδ ἰωάννης
 ἀσυχύτως, ἀφραξως, καὶ ἀχωρί-
 στως τῶ ἐκ πατρὸς λόγου, δεξιέρεια
 πεπειραμένον κτ' πάντα χωρεῖς ἀ-
 μέρπια, καὶ μαθόντα ἀφ' ὧν ἔπαθε
 πλὴν ἑσχαλω· προσκειομιότα δὲ
 τῶ θεῷ καὶ πατρὶ οὐχ ὑπὲρ ἑαυτοῦ,
 ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν μόνων πλὴν * ἰδίαν *
 σάρκα· οὐ γὰρ ἀμαθῶς φήσομεν τὸ
 θεὸν λόγον δεξιέρεια, καὶ προσκειο-
 μιμένας ἑαυτὸν τῶ θεῷ καὶ πατρὶ· οὐ
 γὰρ τῆς τῆς μονογενεῖς θεότητος θεὸς ὁ
 πατήρ, ἀλλὰ πατήρ.

ANNO
 CHRISTI
 431.
 * κατὰ

* κεχωρι-
 στός
 * ὡς

* ἰδίαν

ANNO
 CHRISTI
 431.

Απολογία Κυρίλλου.

Επὶ καιρῶ δὴ πάλιν εἰρήσεται πρὸς
 ἡμῶν ποῖς δι' ἐναντίας· ἕως ποτε χω-
 λαγεῖτε ἐπὶ ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις
 ὑμῶν; καὶ ἵβ' ὑμᾶς * ὑγῆ καὶ ζεῖως
 ἔχοντα πρὸς εἰδῆσιν ἀκελεῖ ἧς δι-
 θείας τῆς δογματῶν ἔχον τῷ νοῦ, οὐ
 ταῖς διψυχίαις χωλῶντα, καὶ πολὺ
 νοσοῦντα τὸ ἀνάγκη, καὶ ὀρθὰ βαί-
 νειν ἐκ ἀνεχρόμῳ· ἀκατάστατος γὰρ
 ὁ διψυχος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ,
 καὶ ἐκ αὐτῆ ἀλάβοι παρὰ τῆ κελεύου.

* πειθαρχεῖ
 καὶ τὸ ἄγαν
 πικρῶ
 * αὐτὸ δὲ
 * πρὸς τὸ
 ἦ, πρὸς τὸ
 αὐτῶ
 * βούλεται

καὶ ταῦτά φημι, * τεθαυμακῶς ἄραν
 τῶν δι' ἐναντίας * ἀνὰ δὲ οὕτω καὶ
 * πρὸς αὐτῶν ὁππῶς ἴθιεν ἐδέλοντας τῶ
 πρὸς κειμένῳ καὶ νῦν διὰ δευτερευομένη
 καὶ τὸ ἀπεικὸς οὐδὲν, εἰ μὴ * βούλοιν-
 το τῷ ἐκ θεοῦ πατρὸς λόγον ὀνομάζεσθαι
 πρὸς ἡμῶν διπλόστονον καὶ ζεῖω ἕρα τῆς
 ὁμολογίας ἡμῶν, * ὅτε γέροντι αὐθρο-
 πος. ὁ ἵβ' ὅλων τῶν καὶ σαρκὰ γῆ-
 νησιν αὐτῶ συκοφαντῶν πειρομένους, καὶ
 διπλόστονον, ὡς ἐκ ἀληθῆ, ποιῶσαι ὁλ-
 μήσαντες, ἐκ ἀνεχρόμοι τε δευτέρον
 εἰπεῖν τῶ ἀγῶν πρὸς τῶν, πῶς οὐ
 παρατηρήσονται τῆς οἰκονομίας τῶν ἱε-
 ρῶν; ἀκούετωσαν τῶν τὸ διὰ τῆς Φω-
 νῆς Ησαίου· ἐὰν μὴ πιστεύσῃτε, οὐδεὶς
 ἐμὴ σωῆτε. ὁ μὲν γὰρ θεοπέσιος δια-
 γησῆς Ἰωάννης μέγα τε καὶ ἕξαισι
 κατεβρόντησε πῶς ἵσ' οὐρανὸν, σαρκὰ
 καὶ λέγων γεννηθῆσαι τῷ λόγον. ὁ ἵβ'
 τῆς ἀληθείας τῶν δυνάμιν ἵσ' ἀποκλέ-
 ποντες, οὕτω σαρκὰ γεννηθῆσαι φασὶν
 αὐτὸν, ὡς αὐτὸ νοοῖτο γεννηθῆσαι κατὰ ἕρα
 καὶ ἀμάρτια. καὶ πρὸς μὲν τούτων ἡδη
 φθάσαντες εἰπομεν, ἀπὸ τῶν εἰκὸς ἕω-
 λον αὐτοῖς δοξαζομένους διδάσκειν τῶν ἐν
 γε τούτοις λόγων. πρὸς δὲ γε τῶν φι-
 λαπίου εἰς τὸ πρὸν ἐκείνο φησὶν·

* ἴα

Cyrilli defensio.

Iterum aduersariis opportu-
 ne dicemus: *Vsquequo claudi-* 3. Reg. 18.
catis ambobus poplitibus vestris?
 Oportet enim vos habere sa-
 nam & integram ad cogno-
 scenda rectæ fidei dogmata
 mentem, non duplicitate animi
 claudicantem, & valde imbecillem,
 & recte incedere non
 valentem: *Nam duplex animo* Iacob. 1.
inconstans est in omnibus viis
suis, & non accipiet aliquid a
Domino. Idque dico valde ad-
 mirans, aduersarios tam impu-
 denter ac temere propositum
 etiamnum anathematissimum
 perstringere velle. Nec absur-
 dum, quod nolunt Dei Patris
 Verbum a nobis nominari apo-
 stolium & pontificem confes-
 sionis nostræ, quando factum
 est homo. Nam qui prorsus at-
 tentant natiuitatem eius secun-
 dum carnem calumniari, &
 quasi non veram reiicere au-
 dent, nec ferentes sanctam Vir-
 ginem dici Dei genitricem,
 quomodo non & dispensationis
 modos reiicient? Audiant igitur
 hoc quod Isaias dixit: *Nisi* Isa. 7.
credideritis, non intelligetis. Et
 enim diuinus euangelista Ioan-
 nes magnum quiddam & in-
 solitum hominibus intonuit,
 dicens, Verbum carnem esse
 factum. Qui autem virtutem
 veritatis suffurantur, ita car-
 nem ipsum factum esse di-
 cunt, sicut & maledictum, &
 peccatum esse factum intelli-
 gitur. Et de his iam ante dixi-
 mus, per quæ par erat eiusmodi
 sermones falsos & vanos osten-
 dere. Sed aduersus calumniatores
 ad præsens illud dicimus:

H iij

Ioan. 1.

* factus Hebr. 1.

Proverb. 8.

Discite audire angustiiati, suscipite fundamentum sacramenti secundum Christum, prima dispensationis exordia, & ipsum (vt ita dicam) ingressum: credite nobiscum, imo sacris scripturis: date, date veritatis calculum, confitentes quod ipse vnigenitus Dei Verbum, qui est in sinu Patris, per quem omnia, & in quo omnia, factus sit caro, non passus conuersionem, vel commixtionem, sed semper existens hoc secundum naturam, quod erat, & est, & erit. Factus autem est caro, natiuitatem ferens ex sancta Virgine, secundum carnem inquam, & appellatus est Filius hominis, & similiter vt nos particeps fuit sanguinis & carnis. Sic habentibus, & tam venerandam, verissimamque fidem amplexantibus, omnia deinceps apparebunt peruia & plana, & nihil prorsus asperum & arduum. Scriptum est enim, quod omnia perspicua sunt intelligentibus, & recta inuenientibus scientiam. Opinor autem operæ precium fore, si nunc quoque causam exponamus, propter quam factus est anathematismus. Nestorius enim, qui omnia perturbauit, & omnia susque deque confudit, tale quiddam de omnium nostrum saluatore Christo dicebat: Misus est ad prædicandum captiuus remissionem, hic fidelis Deo factus pontifex. Factus est enim hic, non perpetuo erat: hic paulatim ad pontificis dignitatem prouectus, hæretice.] Multaque alia his consimilè parientia impietatem adiungit. Quis igitur, auditis tam foedis sermonibus,

μάστε ακούειν ενοχωρούμενοι· κατέδξαθε τὴ κτ̄ Χριστὸν μυστηρίου θεμέλιου, τῆς οἰκονομίας τὰς πρεσβυτάς δεχθῆς· καὶ αὐτῷ, ἵν οὕτως εἶπω, πλὴν εἰσβολῶν· πισθῆσατε μὴ ἡμῖν, μάλλον δὲ τοῖς ἱεροῖς γραμμασι· ὁδοὶ δὲ, ὁδοὶ τῆς ἀληθείας πλὴν ψήφου, ὁμολογουῦτες, ὅτι αὐτὸς ὁ μονογενὴς τῆ θεοῦ λόγος, ὁ ἐν κόλποις ὢν τῆ πατρὸς, ὁ δι οὗ πάντα, καὶ ἐν ᾧ πάντα, γέγονε σαρξ· οὐ ἕρπυλον, ἢ φουρμὸν ὑπομείνας, ἀλλ' ὢν ἀεὶ τὸ πρὸ κτ̄ φύσιν, ὅπρ' αὐτῷ τε καὶ ἐστὶ, καὶ ἔσται· γέγονε δὲ σαρξ, ἡμῶν ὑπομείνας ἐκ τῆς ἀγίας παρθένου, πλὴν κτ̄ σάρκα φημί· καὶ κεχηρημάκην ἵος ἀνθρώπου· καὶ παραπλησίως ἡμῖν μετέχεν ἀμαρτίας καὶ σαρκός. οὕτω διαπεμμένους, καὶ πλὴν οὕτω σπηλιῶν καὶ ἀληθευσάτων πᾶσιν εἰσδέξαμενοι, πάντα φανεῖται τὰ ἐφεξῆς βασίμια τε καὶ ἱππηλάται, καὶ οὐδὲν ἀναντες ἢ στραχὺ· γέγραπται γὰρ ὅτι πάντα ἐνώπιον τοῖς σωτιστοῖς, καὶ ὁρθὰ τοῖς διέσκοινοι γνώσιν. χεῖναι δὲ οἶμαι καὶ νυνὶ ἡμᾶς πλὴν ἀπίδου εἶπῶν, δι' αὐτῶν ἀπίδου γέγονεν ὁ ἀναθεματισμὸς. ὁ γὰρ ποι πάντα διακινήσας, αὐτῷ τε καὶ κατὰ τὰ πάντα συσχεῖας Νεστόριου, ἐφη ἡ τοιοῦτον πρὸς τῶ πάντων ἡμῶν σωτήριον Χριστὸν· ἀπεστάλη κηρύξαι ἀιχμαλώτοις ἀφῆσιν, οὗτος ὁ πιστὸς τῷ θεῷ πεποιημένος· δεχθεὶς ἐχρημάτο γὰρ οὗτος, ἐκ αἰδίου αὐτῷ· ὅσα ὁ κτ̄ μικρὸν εἰς δεχθεὶς αἰρετικῆς περὶ τῆς ἀξιώματι. * ἔπειτα ὅ * εἶπερ τούτοις ἀδελφῶν ὠδινόντα πλὴν ἀσέβειδου προσεπάγει πολλά. ἵς οὖν ἄρα τῶν οὕτως ἀγρῶν ἐπακούσας λόγων,

* ἡσπενδισμοῖς,

ANNO CHRISTI 431.

οὐ πάντα ἀν' ἑλοίτο παθεῖν, ἢ πλὴν τῶ
 θεῷ κατεσχημένῳ ἀγαπήσῃ σιγῇ;
 ἀπέθανεν ὑπὲρ ἡμῶν ὁ Χριστός, αἰχμή-
 νης κατὰ φρονήσας· σαυρὸν ὑπέμεινε,
 καὶ ἡμεῖς οὐδὲ τῶν εἰς λόγους δινοίαις ἀμειψό-
 μεθα ἄνευ δεικνύμενος; ἀλλ' ἡμεῖς καθε-
 δούμεθα, τῷ οὕτως ἐκτόπων δυσφη-
 μιῶν ἀκροώμενοι, ἢ τὰ ἅπαντα καὶ με-
 λῶν ἡμῶν τὸ κατ' αὐτὸν γλωσσῶν τῶν
 ἐκλήματα; ἢ φησὶ ὁ θεός; ἢ ἡμεῖς ἐκοίτην
 εἰς δεξιέρεια κατὰ βραχίονα; καὶ τοὶ κη-
 κένωκεν ἑαυτὸν θεὸς ἂν ὁ λόγος ἔλαβε
 δούλου μορφῆν ὁ ἐλεύθερος καὶ φύ-
 σιν· τὸ ἀπεινώκεν ἑαυτὸν ὁ παντὸς ἐπέ-
 κεινα ἡμεῖς, καὶ τοῖς τῆς θεότητος
 ἐπαυχῶν ὑψώμασιν. εἰ δὲ ἡμεῖς ἐκοίτην
 καὶ ἡμεῖς ἐκένωται ἡμεῖς; ἢ πῶς ἑαυ-
 τὸν κατέθηκεν εἰς ἀπεινώσιν; ἡμεῖς ἄρα
 καὶ διδῶν ἀπὸ ἀπεινώσιν ἡμεῖς ἀπὸ
 φαῖν πῶς ἀν' ἑλοῖτο κένωσιν; εἴτα πῶς ἐπι-
 κένωσιν; ἢ ἡμεῖς ἀπὸ ἀπεινώσιν; ἀλλὰ, ναὶ,
 φησὶν, εἰ αὐτὸς ὁ ἐκ θεοῦ πατρὸς λόγος
 γέγονεν δεξιέρεια, ἢ ἄρα ὅτι ὁ
 μείζων αὐτῶν, καὶ τῆς ἱερουργίας λειτουρ-
 γία θεοπαθούμενος; ἢ ἡμεῖς ἐκοίτην
 πάλιν· πῶς ἡμεῖς, ὅτι καὶ τοὶ θεοὶ κατὰ
 φύσιν ὑπεάρχοντες, καὶ ἐν μορφῇ τοῦ πα-
 τρὸς ὁ υἱός, οὐχ ἀρπαγμὸν ἐζηῶσιν τὸ
 εἶναι ἴσα θεῷ, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσεν, μορ-
 φῆν δούλου λαβὼν· εἰ δὲ γέγονεν ἀν-
 θεστος, ἔλαβε ἢ καὶ δούλου μορφῆν,
 πῶς ἡμεῖς ἐκένωται μικρόν, καὶ τοῖς τῆς οἰ-
 κονομίας λόγοις ἀνάρμοστον, τὸ ἡμεῖς
 καὶ ὁ πῶς κατὰ ἡμῶν ἀνθεστος
 τὸ μέγαν ἐκ ἀπαιτίας, πῶς ἀν'
 ἀπὸ βελήτων ποιήσῃ τὰ ἀνθεστίνα;

non mallet omnia pati, quam
 silentium Deo exosum dilige-
 re? Mortuus est pro nobis Chri-
 stus, confusionem contempfit,
 crucem & mortem tulit secun-
 dum carnem, & nos benefa-
 ctori nostro ne sermonis qui-
 dem officium grato animo re-
 pendemus, sed quieti sedebim-
 us, tam absurdas audientes
 blasphemias, vel fortassis etiam
 criminis incitatae aduersus eum
 linguae participes erimus? Heus
 tu quid dicis? Profecit in sum-
 mum sacerdotem paulatim?
 Atqui exinaniuit seipsum Ver-
 bum, cum Deus esset: & qui
 erat liber secundum naturam,
 accepit serui formam: & qui
 ultra omnem creaturam est, &
 diuinitatis eminet gloria, hu-
 miliavit seipsum. Si autem pro-
 fecit, quonam modo exinani-
 tus est, vel quo pacto se demit-
 sit ad humiliationem? Honoris
 igitur & gloriae ipsi conciliatri-
 cem fuisse dixerit aliquis hanc
 exinaniitionem? Deinde quem
 locum habebit exinaniitio? At
 enim, inquit, si ipsum Dei Pa-
 tris Verbum factum est pon-
 tificex, quis, oro, maior est il-
 lo, & cui sacerdotali ministe-
 rio seruit? Igitur dicam ite-
 rum: Crede quod quamuis
 Deus secundum naturam esset,
 & in forma Patris Filius, non
 rapinam arbitratus est esse se
 aequalem Deo; sed seipsum ex-
 inaniuit, formam serui assu-
 mens. Si autem factus est ho-
 mo, assumpsit autem & serui
 formam; quomodo censebit
 parum, & dispensationis ratio-
 nibus incongruum, appellari
 qui mensuram humanitatis no-
 strae non dedignatus est, quomodo
 repudianda duceret humana?

Hebr. 12.

Philipp. 2.

* τὸ ἡμεῖς

* ποιήσῃ

Forſitan haud difficile foret, id pluribus tractare ſermonibus, & prolixiorẽ ad hoc narrationem protrahere. Sed his ad præſens prætermiſſis, ipſorum afferam ſermones. Scripſerunt enim ſic: Verum ne turbetur veſtra mens, audiens de eo qui paſſus eſt: *Et quidem cum eſſet Filius*. Non enim duos Filios dicimus, eum qui paſſus eſt, & eum qui manſit impaſſibilis. Neque enim a deitate ſeorſim ſequeſtratum id quod eſt ex femine Dauid, Filius nominatus eſt, vt neque deitas poſt vnitionem ſine viſibili carne Filius appellata. Et iterum: Vnde vnum & eundem Filium confitemur inconſuſis naturis manentibus, non alium & alium dicentes; abſit: ſed vnum & eundem pontificem; ergo & apoſtolum noſtrum factum eſſe Dominum noſtrum Ieſum Chriſtum, ſecundum diuinas ſcripturas, nullus non confitebitur, non tamen ſeparatum ſeorſim hominem ex muliere a Dei Patris Verbo.] Itaque ſi vnum dicunt Filium, nullo modo partientes in duos; vnum ex femine Dauid, & alium ex Deo Patre Verbum; quomodo non lædunt ſacramentum, partientes diſpenſationem Deo & homini? & non potius vnum & eundem Deum & hominem eſſe dicunt, vt ſint omnia eius, & quæ diuina & quæ humana? Nam quando aliquid quod Deum maxime decet, de ipſo dicitur, hoc certe omnimodo & verum eſſe dicimus, Deum enim ipſum eſſe ſcimus. Et ſi humane quidpiam dictum fuerit, etiam hoc admittemus. Confitemur enim, quod Deus eſt in carne & ſanguine,

καὶ ὡς μὴ ἴσως χαλεπὸν οὐδὲν καὶ διὰ πλείονων ἐπὶ λόγων ἐλθεῖν, καὶ μακροτέραν εἰς τὸ κατὰ τὴν αὐτὴν ἀφήρησιν. μεθεὶς δὲ τὸ πρὸς τὸ παρὸν, εἶναι παρ' αὐτῶν γερονότας παροῖσιν λόγοις· γεγράφασι γὰρ αὐτοὶ. ἀλλὰ μὴ τρεῖς ἕσται ἡμῶν ἢ διάνοια, ἀλλ' ἓξ πατρὸς * ἀκούουσα· καὶ πρὸς ὡς ὁ * ἀκούουσα· οὐ γὰρ δύο ἰσὺς Φαυδῶν, τὸν τε πατρὸς τε, καὶ τὸ ἀπαθὴ μείναντα· οὐ γὰρ κεχωρισμῶς καὶ ἰδιαζόντως τῆς θεότητος τὸ ἐκ σπέρματος Δαυὶδ ὡς ὠνόμασαι· ὡς οὐδὲ ἡ θεότης μετὰ τῶν ἑνωσιν ἀλλ' ἡ Φαυδορῶν σαρκὸς ὡς πρὸς τὸν ἄλλον καὶ τὸν αὐτὸν ὅτιν ἐνα καὶ τὸ αὐτὸν ὡς ὁμοιορῶν, ἀσυχύτων τῆς φύσεων μῶν, ἐκ ἀλλ' καὶ ἄλλοις λέγοντες· μὴ γίνονται· ἀλλ' ἐνα καὶ τὸ αὐτὸν. δευτέρως οὐ καὶ ἀπόστολον ἡμῶν γεγραμῶν τὸ κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὰς θείας γραφάς, οὐδεὶς αὐτὸν οὐχ ὁμοιορῶν, οὐχωρῶν μῶν ἰδικῶς ἀνθρώπων ἐκ γυναικὸς τῆς ἐκ θεοῦ πατρὸς λόγου. ἰσοῦς εἶναι φασι τὸν κατὰ οὐδὲνα τῶν διαουῶντες εἰς δύο, τὸν τε ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, καὶ τὸ ἐκ θεοῦ πατρὸς λόγον, πῶς ἐκ ἀδινοδοσι τὸ μυστήριον, μετέχοντες τῶν οἰκονομῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων, καὶ οὐχὶ δὴ μάλλον ἓξ ἐνα καὶ τὸ αὐτὸν καὶ θεὸν εἶναι φασι, καὶ ἀνθρώπων, ὡς εἶπεν πάντα αὐτῶν, τὰ τε θεοπρεπῆ καὶ τὰ ἀνθρώπινα; ὅταν γὰρ ἡ τῆς ὅτι μάλιστα θεοπρεπείτων λέγεται ἀλλ' αὐτῶν, τὸ δὴ πάντως καὶ ἀλλοτῶς εἶναι Φαυδῶν, θεὸν γὰρ ἴσμεν αὐτὸν καὶ ἀνθρώπων πρὸς τὸ λαλοῦν ἢ, ἢ οὐτω συνῶν σπέρμα. ὁμοιορῶν γὰρ, ὅτι θεὸς ἐστὶν ἐν σαρκὶ ἐκ ἀμαρτῆς καὶ

ANNO CHRISTI 431.

καὶ τὸ τῆς ἀνθρώπων μέτρον διὰ
 τῆς ἀνθρώπων ἰσχυροσύνης· χί-
 λια μὲν γὰρ χιλιάδες ἁγίων ἀγγέλων
 λειτουργοῦσιν αὐτῷ, καὶ τῷ θεῷ αὐτῷ
 θένον περιεστῆσι τὰ σερραφίμ. ἐπειδὴ
 δὲ γέγονεν ἀνθρώπος, κερημάπηκε
 καὶ διεκρίθη· οὐχ ὡς μείζονι θεῷ
 προσκομίζων πλὴν ἱερουργίαν, ἀλλ'
 ἑαυτῷ τε, καὶ τῷ πατρὶ τῆς πίστεως ἰ-
 μῆν πλὴν ὁμολογίᾳ παραματῶ-
 μῶν. ἐρυθρῆς ἀκούων, ὅτι κερη-
 μάπηκεν ἱερός διὰ τὸ ἀνθρώπινον; εἴπα
 πῶς οὐ πεδαύμακας, ὅτι μὴ κτ' ἢ τῆς
 ἱερέων ἕδος ἐπέω * ποιῆται τῆς ἱερουρ-
 γίας τῷ ἵππον, ἑαυτῷ ἢ μᾶλλον, ὡς
 ἐφλω, καὶ τῷ πατρὶ; ὅταν εἴπῃς, ἐκ
 ἀξίον ἐστὶ τῷ θεῷ τὸ ἱερουργεῖν, σύμ-
 φημι καὶ γὰρ· ἀλλ' εἰ μόνος ἐγώ, καὶ δι-
 στα σαρκίος ὁ λόγος, ἐφῆς ἀν' ὁρθῶς·
 ἐπειδὴ ἢ γέγονεν ἀνθρώπος, ὅρα καὶ
 ἱερουργεῖν διὰ τὸ ἀνθρώπινον, καὶ
 ἐν τοῖς ὑπερ κλίσην ἀξιώμασιν, ὡς
 θεόν· σπεδρῶν γὰρ τῷ θεῷ, καὶ πατρὶ.
 ὅρα τίνῃ ἱερατῶντα μὲν αὐτὸν κτ'
 τὸ ἀνθρώπινον, σπεδρῶντα δὲ ὡς
 θεόν. Ἐγὰρ φησὶν ὁ μακάριος Γαυ-
 λος; τοιοῦτον ἔχοντα διεκρίεα, ὅς
 ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῷ θεοῦ τῆς με-
 γαλωσύνης ἐν τοῖς ὑψηλοῖς. εἰδότες
 τίνῃ, ὅτι θεὸς ὢν γέγονεν ἀνθρώπος,
 ἐστὶ δὲ εἷς καὶ ὁ αὐτὸς υἱὸς, αὐτῷ πάντα
 προσνεμοῦμεν ὡς ἐνὶ καὶ τῷ τῆς
 οἰκονομίας ἐκ * ἐννοήσομεν ἵπποις,
 πλὴν τῆς ἐννοιῶν δυνάμιν διπέχως ἐ
 ἐμφρόνως αἰ * ἀειτρέποντες εἰς πλὴν
 ὑποακωῶν αὐτῷ.

* ποιῆται

* ἀγοστή-
 μῶν

* ἀειτρέ-
 ποντες, ἢ
 ἀειπαῖτες

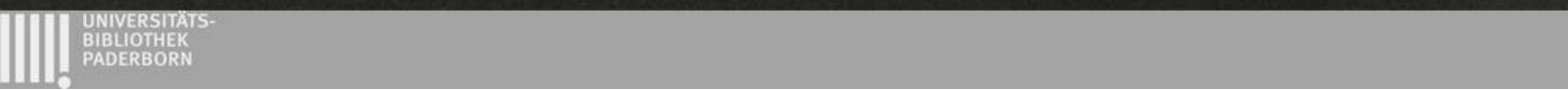
& humanitatis mensuram per
 humana agnoscimus : Millia
 enim millium sanctorum ange-
 lorum ministrant ei; & diuinum
 eius thronum circumstant se-
 raphim. Quando autem factus
 est homo, vocatus est etiam
 pontifex; non quod tamquam
 maiori Deo offerret sacrificiū,
 sed quod sibiipfi & Patri fidei
 nostræ confessionem procura-
 ret. Audiens quod dictus est
 sacerdos propter humanitatem,
 erubescis? Deinde quomodo
 non admiratus es, quod non
 secundum sacerdotum morem,
 alteri detulerit sacrificii mo-
 dum; sed sibiipfi potius & Pa-
 tri, vt dixi? Quando dicis, indig-
 num esse Deo vt sacrificet, ad-
 stipulor & ego. Sed si solum es-
 set, & absque carne Verbum,
 recte diceres: at vero quia fa-
 ctum est caro, vide & sacrifi-
 cantem propter humanitatem;
 & in dignitatibus ultra creatu-
 ram, sicut Deum. confidet en-
 im cum Deo & Patre. Itaque
 vide ipsum sacrificantem se-
 cundum humanitatem, confi-
 dentem autem vt Deum. Quid
 enim dicit beatus Paulus? *Ta-*
lem habemus pontificem, qui con-
sedit in dextera throni magnitu-
dinis in excelsis. Scientes igitur
 quod factus est homo, cum
 Deus esset, (est autem vnus &
 idem Filius) illi omnia tribue-
 mus, vt vni; & dispensationis
 modos non ignorabimus, cogi-
 tationis vim semper prouide &
 sapienter ad obedientiam eius
 conuertentes.

Dan. 7.
 Isa. 6.
 Ezch. 10.

H. br. 8.

Αναθηματισμὸς ια'.
 Εἴ τις οὐχ ὁμολογῆι πλὴν τῆς κω-
 ελου σαρκὰ ζωοπιὸν εἶναι, καὶ
 ἰδίῳ αὐτῷ τῷ ἐν θεῷ πατρὶ λόγου,
 Concil. Tom. 6.

Anathematismus XI.
 Si quis Domini carnem viui-
 ficam, ipsiusque Verbi quod ex
 Deo Patre est, propriam esse ne-

gauerit; sed veluti alterius cuiuspiam ipsi Verbo secundum dignitatem coniuncti, nimirum quasi diuinam tantum inhabitationem fortiti, ac non potius viuificam esse dixerit, vt modo meminimus, eo quod Verbi, quod omnia viuificare potest, facta sit propria; anathema sit.

Orientalium oppositio.

Propriam factam dominicam carnem Verbi per vnionem confiteri bene habet, intelligentes tamen eam ex nobis assumptam. Superfluum autem est adicere, Et non alterius cuiuspiam præter eum; nisi forte negat eam ex nobis assumptam. Nam sæpe dicere propriam, negantis est dominicam carnem nostræ esse naturæ. Et vbi gloriatio nostra est? per quem dicit Paulus, correfuscitauit & confedere fecit nos? Cuius enim alterius hominis est sua cuiusque caro? Nonne vnusquisque nostrum communem quidem habet carnem cum vnquoque consubstantialitatis ratione; & propriam, eo quod quæ est vnus cuiusque, non sit alterius, nisi solius, cuius est caro? Quid ergo sibi vult, cum dicit propriam, tamquam aliud quid dicens? Si enim intelligit, dominicam carnem ex nostra assumptam, & intelligit quod vnus cuiusque caro illius est propria, cuius est caro, & non alterius; cur tamquam non sit extranei, dicit propriam eam esse? An certum est, quod aperte negat eam ex nostra assumptam esse natura, sicut clarius dicit in primo suo tomo: Et infans, inquit, erat non secundum nos, hoc est, non in pura & sola nostri similitudine,

Ephes. 2.

ἀλλ' ὡς ἐτῆρου πνὸς παρ' αὐτὸν, σωματικῶν μὲν μὲν αὐτῶ καὶ τὴν αἰδίαν, ἤρω ὡς μόνῳ θεῷ ἐνοικήσιν ἐρηκότος, καὶ οὐχὶ δὴ μᾶλλον ζωοποιόν, ὡς ἐφημερῶ, ὅτι γέγονεν ἰδίᾳ τῆς λόγου τῆς ἅς πάντα ζωοποιεῖν ἰσχύοντος ἀνάθεμα ἔστω.

Ἀντὶρῆσις τῆς ἀνατολικῶν.

Ἰδίαν γινέσθαι τὴν θεοσποικίω σαρκίᾳ τῆς λόγου διὰ τῆς ἐνώσεως, ὁμολογεῖσθαι καλὸν, νοουῦντας μὲν τοὺς ἡμεῖς αὐτῶν θεοσλήφθαι. περὶ τὸν δὲ τὸ ἐπάγειν· καὶ οὐχ ἐτῆρου πνὸς παρ' αὐτὸν· εἰ μὴ ἄρα ὁμοίως αὐτῶ τῆς ἡμεῖς εἰλήφθαι. τὸ γὰρ συνεχῶς λέγειν αὐτῶ ἰδίαν, ὁμοιωτὸς ὅτι τὴν θεοσποικίω σαρκίᾳ τῆς ἡμετέρας φύσεως. καὶ ποῦ τὸ καύχημα ἡμεῖς; διὰ τὴν λέξιν ὁ Παῦλος, σωτήρα ἡμᾶς, καὶ σκεπάσεν ἡμᾶς; καὶ τὴν γὰρ τῆς ἀποστόλων ἐτῆρου ἐκαστοῦ σαρκί; οὐχὶ ἐκαστος μὲν ἡμεῖς κοινῶ ἔχει σαρκί κα ἐκαστῶ τῶ τῆ ὁμοιοσίου λόγου, ἰδίαν τε τῶ τὴν ἐκαστοῦ μὴ ἐτῆρου, ἢ μόνου οὐ ὅτι σαρκί; πῶ αὐτῶ βούλεται τῶ ἰδίαν, ὡς ἐτῆρον π λέγονται; εἰ γὰρ νοεῖ τὴν θεοσποικίω σαρκί ἐκ τῆς ἡμετέρας εἰλήφθαι, νοεῖ ὅτι ὡς ἢ ἐκαστοῦ σαρκί ἐκείνου ὅτι ἰδίᾳ, οὐ ὅτι σαρκί, καὶ οὐχ ἐτῆρου, π ὡς οὐξένου, λέγει αὐτῶ ἰδίαν ἐτῆρου; ἢ δὴλον ὅτι δι' ὁμοκαλύμματός οὐ λέγει αὐτῶ ἐκ τῆς ἡμετέρας φύσεως εἰλήφθαι; ὡς σαφέστερον λέγει ἐν τῶ παρῶν αὐτῶ τῶν καὶ τὸ βρέφους, φησὶν, ὡς καθ' ἡμᾶς· ἑστὶν ἐκ ἐν ψυχῆς, ἢ ἐ μόνῃ τῆ παρῶς ἡμᾶς ὁμοίότητι,

* συνεκάλυπεν; καὶ

* τὸ τὴν ἐκαστοῦ

* ὡς ξένου

* διὰ τὴν

* ἵνα, ὅτι

ὅτι ἐν αἰθεροπότῃ μὲν διὰ τὴν σαρκί-
 κα, θεῖον δὲ, ὡς ὑπὲρ ἡμᾶς, καὶ
 ὄξ οὐρανοῦ; καὶ πάλιν ἐν τῷ δευτέρῳ
 τόμῳ, καὶ τὰ φησὶ σῶμα γὰρ τῷ οὐχ
 ἑτέρου ἢ τοῦ κατὰ ἡμᾶς, ἰδίῳ δὲ
 μᾶλλον αὐτῷ τῷ ἐκ πατρὸς ὄντος λό-
 γου τὸ γνηθῆν ὄξ αὐτῆς. Ἦς γὰρ εἶ-
 πέ ποτε, ὅτι ἑτέρου ἢ τοῦ ἀπὸ ἀνώ-
 νος γέγονεν ἀνεσφύτων ἢ δεσποπικῆ
 σαρκῆ, πρῶτον ἢ τῆς Ἀβελ, ἢ Νωε, ἢ
 Ηλίας, ἢ Ἰννοσ τῆς ἀπὸ ἀνάνθ ἀνε-
 σφύτων; οὐ μόνον δὲ τῆς δεσπο-
 πικῆσ σαρκῆσ ἀποφαινόμῃθα, ὡς οὐ
 γέγονεν ἑτέρου ἢ τοῦ ἀπὸ ἀνάνθ
 ἀνεσφύτων, ἀλλ' αὐτῷ τῷ κτελοῦ ἰδίῳ
 καὶ μόνῳ, ἢ ἀσυχύτως καὶ ἀχωρί-
 στως ἐνωθεῖσα τῷ θεῷ λόγῳ. ἀλλ' οὐδ'
 ἢ ἐνὸς ἑκάστου ἡμῶν σαρκῆ γέγονέ πο-
 τε, ὡς ἔφαμεν, ἑτέρου ἢ τοῦ, πλὴν
 ἐκείνου, οὐ ὄξ σαρκῆ. Τύτου τοίνυν
 παρὰ πᾶσι τοῖς τῆς ἐκκλησίας ὁμο-
 λογησάμενοι, ἢ ἀπὸ βούλεται τὸ
 συνεχῶσ ἰδίῳ αὐτῷ λέγειν, εἰ μὴ
 ἄρα ὄξ αἰρεῖ αὐτῷ τῷ εἶναι τῆς ἡ-
 μετέσας φύσεωσ; πῶσ δὲ καὶ ἀπα-
 γράφῃ μὴ δεῖν λέγεσθαι συνεημέ-
 νῳ μὲν ἀπὸ κατὰ τὴν ἀξίῳ καὶ
 ἀνεσφύτων, αὐτῶσ λέγων ἐν τῷ δευτέ-
 ρῳ τόμῳ· οὕτω γὰρ καὶ ἡμεῖσ τῆ
 ἐκείνου πτωχία πεπλοπῆκαμεν,
 ἀνακομιθεῖσ ἐν αὐτῷ τῆσ ἀνεσο-
 πείασ φύσεωσ εἰσ ἀξίωμα τὸ θεο-
 πρεπέσ; ἀλλ' ἡμεῖσ εἰπωμεν ἀπὸ ἐν-
 αλιουμῆσ καὶ ἑαυτῶσ· εἰ τῶν αἰ
 φύσεσ μῆροισιν ἀσυχύτοι, μῆροισιν ὃ
 καὶ ἢ ἐνωσῆσ· φαμεν δὲ τὰ τῆσ
 περσοκωθήσεωσ, καὶ διωάμεωσ, καὶ
 ἀξίασ, καὶ ἀνεσφύτων, ὡσ ἐνὶ ἡμῶ
 περσοφερεσθαι ἀξίῳ, μῆρουσῶν τῆσ
 φύσεωσ ἐν τῆ ἐνωσῆσ ἀσυχύτων.

Concil. Tom. 6.

sed in humanitate quidem
 propter carnem, diuinus au-
 tem tamquam supra nos, &
 de celo? Et iterum in secun-
 do tomo sic ait: Corpus enim
 eius non erat alterius alicuius
 e nostri similibus, sed potius
 proprium ipsius existentis ex
 Patre Verbi ex ea natum.]
 Quis enim aliquando dixit,
 quia alterius alicuius a sæculo
 hominum facta est caro domi-
 nica, veluti Abel, aut Noe, aut
 Eliæ, aut cuiuspiam a sæculo
 hominum? Non solum autem
 de dominica carne definimus,
 quia facta non est cuiuspiam
 alterius a sæculo hominum,
 sed ipsius Domini propria &
 sola, quæ inconfuse & insepa-
 rabiliter vnita est Deo Verbo:
 sed neque vniuscuiusque no-
 strum caro facta est aliquan-
 do, sicut dicebamus, alterius
 alicuius, nisi illius, cuius est
 caro. Hoc itaque cum apud
 omnes ecclesiæ filios sit in con-
 fesso, quid sibi vult quod sæpe
 propriam eam dicit, nisi forte
 excipit eam a nostra natura?
 Quomodo autem etiam inter-
 dicit, ne dicatur connexam esse
 ei secundum dignitatem & au-
 ctoritatem, cum ipse dicat in
 primo tomo: Sic enim & nos
 illius paupertate ditati sumus,
 eleuata in eo humana natura
 in dignitatem Deo conuenien-
 tem? Sed nos dicamus ei, qui
 aduersatur etiam sibi ipsi: Si
 igitur naturæ inconfusæ ma-
 nent, manet autem & vnitas:
 dicimus vero adorationem &
 virtutem & dignitatem & au-
 ctoritatem tamquam vni Fi-
 lio offerri debere, manentibus
 naturis in vnitate inconfusis:

I ij

fi quid restat aliud, quod certiore vnitatem exprimat, & dabimus & consentiemus, extra confusionem videlicet naturarum. Sed perspicuum est, quia ei nihil sufficit ad summam vnitatem, nisi vt naturas confundat. Sed nos naturas quidem existentes inconfusas seruabimus, vnitatemque summam & diuinam & nobis incomprehensibilem confitemur; omnia ad glorificationem, tamquam Deo & vni Filio offerentes, & dicentes ei beati Petri vocem: *Tu es Christus Filius Dei viui.*

Matth. 16.

Cyrylli defensio.

Exacerbantur aliquando ad iracundiam scelestam infelices Iudæi, animo vulnerati inuidiæ iaculis. Quia vero super hæc etiam impias inferebant manus Christo omnium nostrum saluatori, tantæ audaciæ causas eos iubeat edicere: *Multa, inquit, bona opera ostendi vobis ex Patre meo, propter quod horum opus me lapidatis? At illi ad tantam temeritatem & impietatem cogitationum venerunt, vt etiam criminibus blasphemiarum eum molirentur obstringere. Dicebant enim: De bono opere non lapidamus te, sed de blasphemia, quia tu homo cum sis, facis teipsum Deum. Dixit autem ad eos Saluator: Nonne scriptum est in lege vestra: Ego dixi; Dii estis? Si illos dixit deos, ad quos sermo Dei factus est, & non potest solui scriptura; quem Pater sanctificauit, & misit in mundum, vos dicitis: Quia blasphemias, quia dixi, Filius Dei sum?*

Ioan. 10.

Ibidem.

Psal. 81.

εἴτε ὑπολείπεται ἔθρον, * ἢ ἀκριβέστερον τῶν ἐνωσῶν χαρακτηρίζει, καὶ δώσω μὲν, καὶ σωθῆσονται, ἐκ τῆς τῆς φύσεως συγχύσεως. ἀλλὰ πρόδηλον, ὡς οὐδὲν αὐτῶν ἔξαρκεῖ εἰς τὸ τῆς ἐνώσεως ἀκρῶ, μὴ τὰς φύσεις συγχέοντι. ἀλλ' ἡμεῖς τὰς μὲν φύσεις οὐσας ἀσυγχύτως * φυλάξομεν καὶ τῶν ἐνωσῶν ἀκραν, καὶ θεῶν, καὶ ἡμῖν ἀκατάληπτον ὁμολογησόμεν, πάντα εἰς δοξολογίαν ὡς θεῶν, καὶ ἐνὶ ἡμῶν προσφέροντες, καὶ λέγοντες αὐτῶν τῶν μακαρίου Πέτρου φωνῶν: σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ τοῦ ζώντος.

ANNO CHRISTI 431. * ὁ ἀκριβέστερον τῶν

* φύσεων

Απολογία Κυρίλλου.

Κατεδήροντό ποτε πρὸς δημοσίους ὄργας * τῆς Ἰουδαίων δῆμοι, τοῖς τῆς φθόνου βέλεσι * νοῦ κατηκοντισμένοι. ἐπειδὴ δὲ πρὸς τῶν καὶ τὰς βεβήλους ἐπέφερον χεῖρας τῶν πάντων ἡμῶν σωτῆρα Χριστῶ, τῆς τοιούτων αὐτοῖς ἑλμημάτων τὰς αἰτίας εἰπεῖν διεκελεύετο, λέγων· πολλὰ κατὰ ἔργα ἔδειξα ὑμῖν ἐκ τοῦ πατρὸς μου, διὰ τοῦ αὐτῶν ἔργον ἐμὲ λιθάσετε; * δὲ ἦκον εἰς τὸ τοῦ δυσουλίας τε * ὁμοῦ καὶ ἀνοσιόπητος ἐννοϊῶν, ὡς καὶ τοῖς τῆς δυσφημίας ἐγκλήμασι πειβάλλειν * ἐπιχειροῦν· ἔφρασκον * ὁτιχρῆν γὰρ πρὸς καλοῦ ἔργου οὐ λιθάσομεν σε, ἀλλὰ πρὸς βλασφημίας, ὅτι σὺ ἀνθρώπος ὢν ποιεῖς σεαυτὸν θεόν. ἔφη δὲ πού πρὸς αὐτοῖς ὁ σωτῆρ· ἐκ ἐστὶ γεγραμμένον ἐν τῶ νόμῳ ὑμῶν· ἐγὼ εἶπα, θεοὶ ἐστέ; εἰ οὐκ εἰνοῖς εἶπε θεοὶς, πρὸς οὓς ὁ λόγος τοῦ θεοῦ ἐγέρετο, καὶ οὐ δυνάται λυθῶναι ἢ γραφῆ, ὃν ὁ πατήρ ἠγάσασε, καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὸ κόσμον, ὑμεῖς λέγετε· ὅτι βλασφημεῖς· ὅτι εἶπον υἱὸς θεοῦ εἰμί;

* τῶν Ἰουδαίων, τοῖς

* ἔμνη

* ὁτιχρῆν

ANNO CHRISTI 451.

ἡμεῖς τῆς ἐνθάδε
 δε λεγομένης ἀποστολῆς τῆς ἱερῶν γραμμάτων πλὴν ἵπτι
 τῶνδε γνώσιν ἐρανίζομεθα. ἔφη τίνων
 αὐτὸς διὰ φωνῆς Ἡσαίου· πνεῦμα
 κυρίου ἐπὶ ἐμέ· οὐ ἐνεκεν ἔχρισέ με·
 βλαβήσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκε με·
 κηρύξαι ἀρχμαλώτοις ἀφῆσιν, καὶ
 τυφλοῖς ἀνάβλεψιν. ἀπέσταλται δὲ
 Φαίδρῳ τῷ υἱὸν πατρὸς πατρὸς, γε-
 νόμην αὐθροπον· πρόπει γὰρ αὐ-
 καὶ μάλα ὀρθῶς τοῖς τῆς κενώσεως
 μέτρῳ τὸ τῆς ἀποστολῆς ὄνομα τε, καὶ
 ῥῆμα. ἀπέσταλται δὲ, ὡς ἔφλω, οὐ
 γυμνὸς καὶ ἀσπερκὸς ὁ ἐκ θεοῦ πα-
 τρὸς λόγος, γέννησιν δὲ μᾶλλον ὑπο-
 μείνας πλὴν κατὰ σαρκὰ, ἥτοι σῶμα
 λαβὼν ἐκ τῆς ἀγίας παρθένου. τὸ τῶ
 τε ἀφῆστος καὶ ἀσυχύτως ἐνώσας
 ἑαυτῷ, κατὰ πλειστάκις εἰρήκαμην,
 ἐπέφθικεν ἡμῖν ὁ θεὸς κύριος, καὶ
 τὰς ῥαφάς. ἴδιον οὖν τὸ σῶμα
 Φαίδρου γένεσθαι τῆς λόγου, καὶ ἐκ αὐ-
 θροπου ἵανὸς ἰδικῶς καὶ κερωρισμέ-
 νως ἐπὶ αὐτὸν νοουμένου Χει-
 σοῦ καὶ υἱοῦ. ὡσαύτως δὲ ἴδιον ἡμῶν ἐ-
 κείνου λέγεται σῶμα τὸ ἰδικῶς αὐτῷ,
 οὕτω καὶ ἵπτι τῆς ἐνός Χεισοῦ νοη-
 τέ. καίτοι γὰρ ὑπαρχόν τοῖς ἰ-
 μετέροις σώμασιν ὁμογενές, ἢ ῥω
 ὁμοούσιον, γεννητὴν γὰρ ἐκ γυναι-
 κὸς, ἴδιον αὐτῷ, ὡς ἔφλω, νοεῖται
 καὶ λέγεται. ἐπειδὴ ἡ ζωὴ καὶ φύ-
 σιν ἔστιν ὁ ἐκ θεοῦ πατρὸς λόγος, ζωο-
 ποιὸν ἀπέφλωε πλὴν ἑαυτῷ σαρκὰ·
 ταύτη τῶν γένονεν ἡμῖν διὰ τὴν ζωο-
 ποιός. καὶ ῥω ἔφασκεν ὁ Χεισός·
 ἀμὲν ἀμὲν λέγω ὑμῖν, ἐγὼ εἰμι
 ὁ ἄρτος ὁ ζῶν, ὁ ἐκ τῆς οὐρανοῦ κα-
 ταβὰς, καὶ ζῶν διδοὺς τῶ κόσμῳ.

Nos vero diligenter perscrutantes missionis formam, de qua hic dicitur e sacris scripturis, eius rei scientiam colligimus. Dicit igitur ipse per vocem Isaia: Spiritus Domini super me. *Luc. 4. ex Isa. 61.* propter quod unxit me, euangelizare pauperibus misit me, & predicare captiuis remissionem, & caecis restitutionem visus. Missum vero dicimus Filium a Patre, factum hominem. Valde enim congruunt exinanitionis mensuris missionis nomen & res. Missum itaque est, sicuti dixi, non nudum & absque carne Verbum, quod est ex Deo Patre; sed natiuitatem potius secundum carnem subiens, id est, corpus ex sancta Virgine assumptum ineffabiliter & inconcuse sibi uniens, sicut sapissime diximus, *Psal. 117.* illuxit nobis Deus Dominus, secundum scripturas. Proprium igitur corpus dicimus factum esse Verbi, & non hominis alicuius seorsim & separate, tamquam alius praeter illum Christus & Filius intelligatur. Quemadmodum autem uniuscuiusque nostrum proprium dicitur corpus quod proprie eius est, ita & in vno Christo est intelligendum. Nam quamuis sit nostris corporibus cognatum, hoc est, consubstantiale; (natum enim ex muliere est) proprium eius, ut dixi, intelligitur & dicitur. Quia autem vita secundum naturam est Verbum, quod ex Deo Patre est, viuificatricem effecit suam carnem: & hac ratione factum est nobis benedictio viuificatrix. Proinde Christus dicebat: *Ioan. 6.* Amen amen dico vobis, ego sum panis viuus, qui de caelo descendi, & vitam dans mundo.

Ibid.

& rufus: *Panis, quem ego dabo, caro mea est, pro mundi vita.*
& iterum: *Qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem, in me manet, & ego in eo.* Vide igitur, quomodo ubique suum corpus illud e muliere assumptum nominat propter summam unitatem. Hæc cum sit mysterii ratio, in expositione sua rufus ait Nestorius: Audite, inquit, attendentes verba: *Qui manducat, inquit, meam carnem.* Memores estote, quod de carne est sermo, & quod non a me adiectum est carnis nomen, ne illis videar peruerse interpretari: *Qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem.* Num dixit: *Qui manducat meam diuinitatem, & bibit meam diuinitatem?* *Qui manducat meam carnem, inquit, & bibit meum sanguinem, in me manet, & ego in eo.* Memores estote quod de carne sit dictum. At enim peruerse nonnunquam interpretor. audiamus igitur ex sequentibus. *Sicut misit me viuens Pater.* Ille dicit diuinitatem, ego humanitatem. Videamus quisnam peruerse interpretetur: *Sicut misit me viuens Pater.* Dicit hoc loco hæreticus diuinitatem. Num dicit: *Misit me Deum Verbū viuens Pater, vt illi putant, & ego Deus Verbum viuo propter Patrem?* Deinde post hoc: *Et iterum: Et qui manducat me, & ille viuet.* *Quid manducamus? diuinitatemne, an carnem?*] Ac de tam absurdis, & adeo temere ab eo effusis nugis, longus a nobis iam est sermo habitus. Quid autem sibi velit, cum haud Deum Verbum missum esse dicit, in-

Ibidem.

καὶ πάλιν· καὶ ὁ ἄρτος δὲ, ὃν ἐγὼ δώσω, ἵε σαρκὸς μου ὄσιν, ὑπὲρ τῆς κόσμου ζωῆς. καὶ πάλιν ὁ τρώγων μου πλὴν σαρκὰ, καὶ πίνων μου τὸ αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ. ἄθρει δὴ οὐδ', ὅπως πανταχοῦ ἐαυτοῦ σῶμα τὸ ἐκ ζωτικὸς ὀνομάζει διὰ πλὴν εἰς ἀκρῶ ἐνωσιν. Ἐδοτὸν ἔχοντες τῆς μυστηρίου τῷ λόγον, ἐν ἐξηγήσει πάλιν ἰδίᾳ φησὶν ὁ Νεστόριος· Ἀκούσατε τῶν, ἠεροστέροντες τοῖς ῥητοῖς· ὁ τρώγων μου, φησὶ, πλὴν σαρκὰ· μνημονεύετε ὅτι περὶ τῆς σαρκὸς ὄσιν τὸ λεγόμενον καὶ ὅτι οὐ παρ' ἐμοῦ ἠεροστέριται τὸ τῆς σαρκὸς ὄνομα· ὡς μὴ δοκεῖν ἐκείνοις παρερμηνεύειν ὁ τρώγων μου πλὴν σαρκὰ, καὶ πίνων μου τὸ αἷμα. μὴ εἶπεν· ὁ τρώγων μου πλὴν θεότητα, καὶ πίνων μου πλὴν θεότητα; ὁ τρώγων μου πλὴν σαρκὰ, καὶ πίνων μου τὸ αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ. μνημονεύετε, ὅτι περὶ τῆς σαρκὸς τὸ λεγόμενον. ἄλλ' ἐπίστετε ἠεροστέριτω. ἀκούσωμεν ἐκ τῆς ἐφεξῆς· καθὼς ἀπέστειλέ με ὁ ζῶν πατήρ· ἐκείνος λέγει πλὴν θεότητα, ἐγὼ πλὴν ἀνθρωπότητα. ἰδὼμεν πῶς ὁ ἠεροστέριτω· καθὼς ἀπέστειλέ με ὁ ζῶν πατήρ· λέγει ἐν ταῦτα ὁ ἀφελικὸς πλὴν θεότητα· μὴ λέγει, ὅτι ἀπέστειλεν ἐμὲ τὸ θεὸν λόγον ὁ ζῶν πατήρ· κατ' ἐκείνοισ· καὶ ἐγὼ ζῶ ὁ θεὸς λόγος διὰ τὸ πατήρα; εἶτα μὴ τῶν· καὶ πάλιν· ὁ τρώγων με καὶ ἐκείνος ζῆσεται· ἵνα ἐπίστεται; πλὴν θεότητα, ἢ πλὴν σαρκὰ;] περὶ μὲν οὐδ' ἔτι οὕτως ἐκτόπων, καὶ ἀτιμελῶς αὐτῶ πεφλυαρημένων, μακρὸς ἤδη ἔστι ἡμῶν πεποίηται λόγος. τί δὲ ἀν' βούλοισι νοεῖν, οὐ τὸ θεὸν λόγον ἀπέσταλται λέγων,

ANNO
CHRISTI
431.

σαρκωθέντα ἢ ἐνανθρωπήσαντα· ἡ-
 δεις δὲ πάλιν ἰδέα τε καὶ ἀνά μέρ^ϑ,
 ὡς αὐτὸς Φησι, τὸ Φαινόμεν^ϑ, ἐκ
 ἔχω λέγειν· μάλλ^ϑ ὃ καὶ ἐσαργές
 ἦδη τὸ σόφισμα. ^ϑ γὰρ τῆς ἐνώσεως
 παραλύει ἕξπον, ἵνα κοινὸν διεί-
 σκηται τὸ σῶμα τῆς Χειροῦ, ἐκέπ
 δὲ ἰδίον ἀληθῶς τῆ πάντα ζωοποιεῖν
 ἰσχύοντος. μικρὰ μὲν ὁμοιομοιούτως
 ὅτι τῷ θεῷ λόγῳ πάντα τὰ ἀνθρώ-
 πινα· ἐπειδὴ δὲ κατηξίωσε δι' ἡμᾶς
 πλὴν τῷ κόσμῳ σωτήριον ὑπομείναι
 κένωσιν, καὶ ἀπεσάλδαμ λέγειται κη-
 ρύξαι ἀίχμαλώτους ἄφασιν, καὶ τυ-
 φλοῖς ἀνάβλεψεν, δοξάζεται μάλ-
 λον, ὡς ἐπενεκῶν τῆς μετὰ σαρκὸς
 οἰκονομίας τὸ ταπεινόν· καὶ ἐκ δὲ οἰ-
 μα^ς π^ς * διαμωμήσεν τῷ ἔϑ^ρ Φρο-
 νουώτων, ὅπ καθεῖκεν ἑαυτὸν ἐν τοῖς
 κατ' ἡμᾶς δι' ἡμᾶς. ἄρ' οὐ, ὡς ἔ-
 τρον ἵνα ἡὸν καὶ Χειρὸν παρὰ ^ϑ
 ἐκ θεοῦ λόγον, ^ϑ Φαινόμενον εἶναι
 διαβεβαρούμεν^ϑ, ὃ ἔ μόνῳ τὸ τῆς
 ἀποστολῆς πρῶτον ἐπέμνηκε χεῖμα, ἐκ
 ἀνθρώποφασίαν ἡμῶν ἀποφάνει τὸ
 μυστήριον, ὡς ἴστας ἀνοσίως εἰς ἕξι-
 πῆλοις ἐνοίας τῷ * π^ς β^ς αἰνῶτων ^ϑ
 νοῦ· καὶ λογισμοῖς ἀνθρώποις ὑπο-
 φέρειν ὀπιχέσθ^ς, * ἄ μόνως ἔ ἀζη-
 τήτω π^ς π^ς πρῶτον λαμβάνεται; οὐ γὰρ
 ἐπειδὴ π^ς ἐκ ἐδίεται θεότητος φύσις,
 διὰ τῆτο κοινὸν εἶναι φασί π^ς δὲ τὸ
 ἀγι^ϑ σῶμα Χειροῦ. εἰδέναι ὃ ἀναλ-
 καῖ^ϑ, ὅπ, κατὰ φθασαντες εἰπομεν,
 ἰδίον ὅτι σῶμα τῆ τὰ πάντα ζωοποιεν-
 τος λόγου· ἐπειδὴ δὲ ὅτι σῶμα ζωῆς,
 ζωοποιὸν ὅτι· διὰ τῆτο γὰρ τοῖς θνητοῖς
 ἡμῶν σῶμασιν * ἐνίσι π^ς ζωῆ, ὡς
 καὶ κατ' ἀργεῖ τῆ θανάτου τὸ κράτος.

* διαμω-
μήσεν

* π^ς β^ς αἰνῶ-
των

* ἄ μόνῳ

* ἐνίσι

carnatum & hominem factum;
 & rursum quod visibile est, vt
 ipse dicit, seorsim & diuisim po-
 nit; non habeo dicere, imo ve-
 ro manifestum iam cauillū est.
 Nam vnionis modum destruit,
 vt commune inueniatur corpus
 Christi, non iam vere proprium
 Verbi omnia viuificare valen-
 tis. Indubitanter quidem om-
 nia humana parua sunt Deo
 Verbo: sed quia dignatus est
 propter nos mundo salutarem
 exinanitionem sustinere, etiam-
 si missus esse dicatur, vt prædi-
 cet captiuis remissionem, &
 cæcis restitutionem visus, glo-
 rificatur potius vt pote qui hu-
 militatem dispensationis in car-
 ne secum attulerit: & nullus
 (opinor) qui sapiat, reprehen-
 derit, quod humiliarit se in no-
 stris propter nos. An vero qui
 visibilem illum, tamquam alium
 quemdam esse Filium & Chri-
 stum præter illud ex Deo Ver-
 bum asserit, cui etiam soli mis-
 sionis & apostolatus munus tri-
 buerit, non is nostrum myste-
 rium anthropophagiam efficit,
 atque ad exoletas cogitationes
 mentem fidelium nefarie per-
 ducit, eaque humanis subiicere
 rationibus conatur, quæ sola
 fide omni seposita curiositate
 capiuntur? Neque enim, quia
 minime editur diuinitatis na-
 tura, propterea commune di-
 xerit quilibet sanctum Chri-
 sti corpus. Scire autem operæ
 precium est, quod, sicut su-
 pra diximus, proprium est cor-
 pus eius Verbi, quod omnia
 viuificat. Quoniam autem est
 corpus vitæ, viuificum est:
 propterea namque mortalibus
 & mortis imperium euacuat.

Ioan. 6.

Viuificat autem nos æquali modo & sanctus spiritus Christi: Spiritus enim est qui viuificat, secundum eiusdem Saluatoris vocem. Neque vero molestum erit, ne videar ego solus proprium appellare corpus Verbi, etiam sanctorum patrum afferre sententias, vt sciant aduersarii, quod frustra contra nos declamant, qui vbique illorum voces sequimur. Dicit ergo celeberrimus pater noster & episcopus Athanasius in sermone de sancta Trinitate: Et monstrabatur quod non apparen- ter, sed vere habuerit corpus. Decebat autem Christum induentem humanam carnem, hanc cum propriis passionibus eius indui totam; vt sicut proprium eius dicimus esse corpus, ita & ipsæ passionibus corporis propriæ solum eius dicantur, quamuis non contingerent eius diuinitatem. Et iterum: Hæc necessario antea examinauimus, vt si videamus ipsum per suum corpus quasi per instrumentum diuino modo operantem, vel dicentem cognoscamus, quod Deus existens hæc operetur.] Et hæc beatus pater noster Athanasius. Verumtamen quamuis proprium dicatur Verbi corpus; est tamen ex muliere, & nostris cognatum, secundum quod caro intelligitur. Dicit quidem beatus Paulus: *Primus homo ex terra terrenus, secundus e calo.* Et ipse Christus: *Nemo ascendit in calum, inquit, nisi qui de calo descendit Filius hominis.* Sed tamen asserimus, quod non ex celo corpus vnitum sibi deferens Verbum hæc dicat:

1. Cor. 15.

Ioan. 3.

ζωοποιεῖ ὁ ἰμας κτ' ἵσον ἴσον
καὶ τὸ ἀγιὸν πνεῦμα τῆς Χειροῦ.
τὸ γὰρ πνεῦμα ὅστις τὸ ζωοποιουῦ,
κατὰ τὴν αὐτῆς τῆς σωτῆρος φωνῆ.
λυπεῖ ὁ οὐδὲν, ἵνα γὰρ τῆς μὴ δο-
κεῖν ἐμέτερον μόνον, ἴδιον ὀνομάζειν
τὸ σῶμα τῆς λόγου, καὶ τὰ τῶν ἀγίων
πατέρων παραδειγματίζεσθαι ἢ ἴδουσαν
δι' ἐναντίας, ὡς ματῶν ἡμῶν κα-
τακεκράχασιν, * ἐπομῶν πανταχοῦ
ταῖς ἐκείνων φωναῖς. ἔφη Ἰωάννης ὁ
πανόφθημος ἡμῶν πατήρ καὶ ἑπίσκοπος
Αθανάσιος ἐν τῷ πρὸς τῆς τελευ-
δος λόγῳ καὶ ἐδείκνυτο, ὅτι μὴ φαν-
τασία, ἀλλὰ ἀληθῶς ἔχον τὸ σῶμα.
ἔπρεπε * γὰρ τὸ κύριον ἐν διδουκό-
μῳ ἀνθρώπινον σὰρκα, πάντων
μετὰ τῶν ἰδίων παθῶν αὐτῆς ὅλλω
ἐνδύσασθαι. ἢ ὡς ἴδιον αὐτῆς λέ-
γεται εἶναι τὸ σῶμα, οὕτω καὶ τὰ τῆς
σώματος πάθη ἴδια μόνον αὐτῆς λέ-
γεται, εἰ καὶ μὴ ἠπίετο κατὰ τὴν
θεότητα αὐτῆς. καὶ πάλιν ταῦτα δια-
κρίτως * περιεξηγήσαμεν, ἵνα ἐὰν
ἴδωμεν αὐτὸν ὡς δι' ὄργανου τοῦ
ἴδιου σώματος θεϊκῶς πράττοντα,
ἢ λέγοντα, γνωσκόμεν, ὅτι θεὸς ὢν
ταῦτα ἐργάζεται.] Καὶ ταῦτα μὲν ὁ
μακάριος πατήρ ἡμῶν Αθανάσιος.
πλὴν, καὶ ἴδιον λέγεται τῆς λόγου
τὸ σῶμα, ἀλλ' οὐδ' ὅστις ἐκ γυναικός,
καὶ τοῖς ἡμετέροις συγγενές, καὶ ὁ νοεῖ-
ται σαρξ. καὶ ὁ μὲν μακάριος Παῦ-
λος ὁ θεοφότος ἀπόστολος, φησὶ,
χοϊκός ὁ δούλος ἐξ οὐρανοῦ. αὐτὸς
ὁ Χειρὸς οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸ
οὐρανὸν, φησὶν, εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ
καταβὰς υἱὸς τοῦ ἀποστόλου. φησὶ δὲ
ὅτι ἐκ ἐξ οὐρανοῦ τὸ σῶμα τὸ ἐνωθέν
αὐτῷ κατενεκῶν ὁ λόγος, ἵνα δὲ φησὶν
ἐπεὶ δὴ

* περιεξηγή-
σαμεν.

ANNO CHRISTI 451.

ἐπειδὴ ὁ ἀπόστολος ὡς αὐτὸς καὶ ὁ οὐρανός, ἰδίον ἐποίησατο τὸ ἐνωθέν αὐτῶν σῶμα ἀφρασίως τε καὶ ἀπφωότηως, ἀφρέπιδως τε καὶ ἀσυχύτως, ταύτησι καὶ ὁ οὐρανός φησιν ἑαυτὸν καὶ ὅτι γέγονεν υἱὸς ἀνθρώπου. ὁρῶντες τὸν γαροῦν καὶ ἀμωμότητος ἔχοντες ἡμῖν τὴν λόγου, ποία πρὸς ἄρα ποῖς φιλοψογεῖν ἐθέλοισιν ἀρεσιλογίας τῆς καθ' ἑμῶν ἢ περὶ φασίς, εἰ μάχεται τῆς ἡνῶν δυσφημίαις ὁ ἀνάθεμασμός, τῶν ψεύδων τὸ ἀληθῆς ἀπέξάγων; οἴμα δὲ ἐργα κατ' οὐδένα ἔχον ἡμῶν κενεῖται τῆς πρέποντος, εἰ χερσὸν ἐφίλω ὑπὲρ ἡμῶν· εἰ γὰρ καὶ γέγονεν ἀνθρώπος ὁ τῆς θεοῦ λόγος, ἀλλ' ἐστὶ καὶ οὕτως οὐχ ὑπὲρ γε μόνους ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ πάντων κτίσιν· οὐ γὰρ μόνον ἀνθρώπος νοεῖται καὶ καθ' ἑμῶν, ἀλλ' ὁ αὐτὸς πάλιν θεὸς αἰῶθεν καὶ ὁ οὐρανός.

Ανάθεμασμός ἰβ'.

Εἰ τις οὐχ ὁμολογῆ, τὸ τῆς θεοῦ λόγον παθόντα σαρκί, καὶ ἐσαυρομένον σαρκί, καὶ θανάτου γένεσιν σαρκί, γεγονότα τε προσώπου ἐκ νεκρῶν, κατὰ ζωὴν ὄντι καὶ ζωοποιὸς ὡς θεός· ἀνάθεμα ἔστω.

Ἀντίρρησις τῆς ἀνατολικῶν.

Πάλιν ἐν ταῦτα τῆς αὐτοῦ λόγων αὐτὸν ὑπομνηστικῶν, ὡς πάντη ἀπαθῆ πᾶσι θεῶν φύσιν λέγει ἐν τῶν προσώπων τῶν φάσκων οὕτως· Εἰς οὐκ ὁ πάντων ἀξιώσει πᾶσι ἰδίον ὑπὲρ πάντων τέθεικε ψυχῆν· καὶ συχωρεῖ οἰκονομικῶς κατὰ βίβλας ἀποστόλου πρὸς βεβαίον τῶν θανάτων τὴν σαρκί· κατήργησε ὁ πάλιν αὐτὸν ὡς ζωὴν, παθεῖν ἐκ ἀναχρόνου τὸ πρὸς φύσιν ἰδίαν.]

Concil. Tom. 6.

Verum cum defursum existens ipsum & ex caelo, corpus proprium fecerit ita sibi vnitum, vt nec dici, nec intelligi valeat, citra conuersionem & confusio-nem; hac ratione de caelo dicit se etiam, quando factum est filius hominis. Proinde cum recte habeat sermo noster, & re-prehensione vacet, quam igitur suæ aduersus nos dicacitatis oc-casionem obtrectare nobis vo-lentes habebunt, si quorum-dam blasphemias anathemati-smus repugnans, mendacio ve-ritatem opponat? Opinor au-tem me a recta via nullo modo excidisse, quod Christum dixi supra nos. Nam licet Verbum Dei factum sit homo; est tamen etiam sic non solum supra nos homines tantum, sed etiam su-pra omnem creaturam. Non enim solum homo intelligitur, & sicut nos; sed idem ipse rursus Deus defursum, & de caelo.

Anathematismus XII.

Si quis non confitetur, Dei Verbum carne passum & cruci-fixum esse, mortemque carne gustasse; nec non primogeni-tum ex mortuis factum esse; quatenus nimirum vt Deus vita & viuificans est; anathema sit.

Orientalium oppositio.

Iterum hic cum commone-facimus sermonum suorum in tomo primo, qualiter omnino impassibilem diuinam naturam dicit his verbis: Vnus igitur ille omnibus preciosior, propriam pro nobis posuit animam; & permisit dispensatiue, carnem suam breui tempore a morte deprimi, & rursus mortem eua-cuauit vt vita, non sustinens pati quod præter naturam suam est.]

K

Dicamus igitur ipsi contraria loquenti: Quomodo ergo qui permittit carnem suam breui tempore a morte deprimi, & qui mortem euacuat utpote vita, non sustinens pati quod præter naturam suam est, nunc, ut tu asseris, patitur per carnem? Sed non est passus Deus carni vnitus; sed caro coniuncta Deo Verbo, eius permittu propria sustinuit. Non enim vel passio, vel mors aduenissent, nisi ipse permisisset. Nam si anima præsentem non venit mors, quomodo Deo præsentem, nec solum præsentem simpliciter, sed etiam coniuncto secundum summam quamdam, & ipsi soli comprehensibilem vnionem, turbaret eius templum, ipso non permittente, vel passio, vel mors? Atqui non deitas carni vnita passa fuit; sed caro, ipsa permittente, propria sustinuit. Ceterum quod maligne ab eo additum sit hoc: Passum est carne, ad seductionem simpliciorum, indidem erit manifestum. Non enim seruauit impassibilem diuinam naturam qui dixit: Passum est carne, nihil aliud dixit, quam cum carne fuisse passum. Quâuis ergo cum carne sit passus, nihilo minus passibilis asseritur. Aut enim secundum naturam habens ut pateretur, est passus, aut præter naturam. Ac si secundum naturam passus est, erit & Pater passibilis, consubstantialis existens Filio. Necessè est enim omnia adesse genitori, quæ soboli adsunt. Aut confitebimur eum quidem passum esse, utpote aptum ad passionem, Patrem vero non admittere passionem. Verum sic dicentes,

Εἴπαμεν οὐκ ἀπὸ ἐναντιολογησῶν· πῶς οὐκ ὁ πλὴν σαρκὸς συχωρῶν πρὸς βραχὺ τῷ θανάτῳ κατὰ βίβλα-
ξισται, καὶ κατὰ τῶν ὁμοιωμάτων ὡς ζωὴ, ἐκ ἀνεχώρησεν παθεῖν τὸ πρὸ φύσιν ἰδίῳ, νῦν κατὰ τὸ πάθος διὰ τῆς σαρκὸς; ἀλλ' ἐκ ἐπάθεν ὁ θεὸς τῆ σαρκὸς συνημῶν, ἀλλ' ἐκ σαρκὸς ἰωάννου τῷ θεῷ λόγῳ κατὰ πλὴν αὐτῶν συχωρήσας τὰ οἰκία ὑπέμεινεν· οὐ γὰρ μὴ αὐτῶν συχωροῦντες, πάθος ἢ θάνατος ἐπεχρηστέον· εἰ γὰρ ψυχῆς παρουσίας ἐκ ἐπιγίνεται θάνατος, πῶς δὲ θεοῦ παρόντος, καὶ οὐ μόνον παρόντος ἀπλῶς, ἀλλὰ καὶ συνημῶν κατ' ἄκρον ἕνα ἕνωσιν, καὶ αὐτῶν μόνον κατὰ πληρῶς, ἰωάννου τῷ οἰκίῳ ναφί, μὴ συχωροῦντες αὐτῶν, ἢ πάθος ἢ θάνατος; ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἡ θεότης τῆ σαρκὸς συνημῶν ἐπάθεν, ἀλλ' ἐκ σαρκὸς συχωρούσης αὐτῆς τὰ οἰκία ὑπέμεινεν. ἀλλ' ὅτι κακούργως αὐτῶν κείται, τὸ ἐπάθει σαρκὸς, πρὸς πλάνην τῆς ἀφελεσέρον, πρὸς ἄλλοι-
λον αὐτόθεν· οὐ γὰρ ἐφύλαξε τὸ ἀπαθὲς τῆς θεῆς φύσιν ὁ εἰπὼν· ἐπάθει σαρκὸς, οὐδὲν ἔφη ἢ ἐφῆ, ἢ μὴ σαρκὸς παθεῖν. καὶ οὐκ μὴ τῆς σαρκὸς ἐπάθει, παθητὸς ὁμολογήσεται. ἢ γὰρ καὶ φύσιν ἔχων τὸ παθεῖν ἐπάθει, ἢ πρὸς πλάνην φύσιν. καὶ εἰ μὴ κατὰ φύσιν ἐπάθει, ἔσται καὶ ὁ πατὴρ παθητὸς, ὁμοούσιον ὡν τῷ υἱῷ· ἀνάγκη γὰρ πρὸς εἶναι πάντως τῷ γεννηθέντι, ὅσα τῷ γεννηθέντι πρὸς εἶναι. ἢ ὁμολογήσεται μὴ αὐτὸν μὴ πεπονθέναι, ἐπιτηδείως ἔχοντα πρὸς τὸ πάθος, τὸ παθεῖν παθεῖν μὴ ἐπιτηδείως. ἀλλ' οὕτω λέγοντες

ANNO
 CHRISTI
 431

συνανέσθησαν αἱρετικοῖς, λέγουσι πλὴν
 θεότητα τῆ μονογενεῖς υἱοῦ πατρὸς πλὴν,
 πλὴν ἢ τῆ πατρὸς μηδὲ ἐπιδέχεται πάθος.
 ὅθεν καὶ τὸ ἐκφρούσιον λέγουσιν. εἰ δὲ
 φήσουσιν ὡς τὰ φύσιν αὐτὸν πεπονθένε-
 ναι ἑροδωτῆ καὶ πῶσον πάθος ἰχυρότε-
 ρον τῆς θείας φύσεως, ὡς εἰς τὸ παρὰ
 φύσιν πάθος ἐλύσται. καὶ τὴν φύσιν ἀ-
 παθῆ; ἀλλὰ φησὶν αὐτῶ βούλησις. ἀλ-
 λα φησὶν. ἡ αὐτῶ βούλησις ἀπαθῆς.
 ζητοῦμεν ἢ πάθος τὸ πλὴν ἀπαθῆ φύσιν
 εἰς τὴν αὐτῶ ἐμπάθειαν μετεπέστησαν. ἀλ-
 λως τε καὶ ἡ θεία βούλησις ἐπέμεινα θεῶς,
 τὰ αὐτῆ περὶ ἑποντα. καὶ πῶ φησὶ, πε-
 πουθένερον τῆ σωστικῆ τῆ δυνάμεως
 γῆ. καὶ πῶς ἡμελλε τὸ τῆ ἀνθρώ-
 πων γῆος ἐπιπέσειν αὐτὸ εἰς ἀπα-
 θῆαν μετέβησαν, ἡ πλὴν θεῶ καὶ ἀ-
 παθῆ φύσιν εἰς πάθος κατέσπασται;
 πάντως γῆ ὡς ἰχυρότερον εἰς τὸ ἑαυτῆς
 ἐμπάθει μετέσπασται τὸ ἀπαθῆ. καὶ τῆς
 ὄντως τῶ πατρὸς, εἰ καὶ τὸ ἀπαθῆ πα-
 θητὸν γῆοιτο; σωτηρία ἢ τῆ παθῆτοῦ
 οὐχ ἢ τῆ ἀπαθῆτος πρὸς αὐτὸ διὰ τῆ
 πάθος κοινωνία. τῆτο γὰρ μάλλον αὐ-
 ξησις τῆ κακοῦ, ἐκ δυνάμεως. τῶ γὰρ
 ὁμοίως τὸ ἐκφρον ἐκ ἀναίρεται, ἀλλὰ
 αὐξάνει. τῆς οὖν ἡ σωτηρία τῆ παθῆ-
 τοῦ; ὡς ἐφημεν, οὐχ ἢ τῆ ἀπαθῆτος
 πρὸς αὐτὸ κοινωνία, ἀλλὰ ἢ αὐτῶ πρὸς
 τὸ ἀπαθῆ μετέσπασται. ὁ καὶ πεποίη-
 κεν ὁ δεσπότης Χριστὸς, ἐκ αὐτὸς καὶ
 πλὴν θεότητα εἰς πάθος κατέβησαν, ἀλλὰ
 καὶ πλὴν ἀνθρώπινη πῶσαν
 διὰ τῆς ἀγίας σαρκὸς εἰς ὑψος ἐγεί-
 ρας, καὶ πλὴν χαμηλῶ κατέβησαν εἰς
 οὐρανοῖς ἀνελεύσας, καὶ πλὴν ἀπὸ
 ῥησῆσας πρὸς ἡμῶς υἱοθεσίας ἀξιώσας.

consentimus hæreticis dicen-
 tibus deitatem unigeniti Filii
 passibilem, Patris vero deita-
 tem non admittere passionem:
 unde illam alterius substantiæ
 esse dicunt. Si autem dixerint,
 præter naturam ipsum passum
 esse, dicemus: Et quæ passio
 fortior est diuina natura, ita
 ut natura impassibilem passioni
 præter naturam subiiciat? Sed
 dicit: Eius voluntas. At nos
 dicimus: Voluntas eius impas-
 sibilis est; nos autem quæri-
 mus passionem, quæ impas-
 sibilem naturam in suam passibi-
 litatem transtulerit. Alioqui &
 diuina voluntas illa vult, quæ
 se decent. Et quid, inquit, de-
 centius, quam saluare homi-
 num genus? Et quo pacto salu-
 um esset humanum genus ad
 impassibilitatem transiens, si
 diuinam & impassibilem natu-
 ram in passionem pertrahit?
 Omnino enim ut fortior transtulit
 ad suam passibilitatem id
 quod erat impassibile. Et quæ
 utilitas passibili, si & impassi-
 bile passibile fiat? Salus autem
 passibilis naturæ non est ipsa so-
 cietas impassibilis in passione.
 hoc namque magis erit aug-
 mentum mali, non ablatio. al-
 terum enim a simili non aufer-
 tur, sed augetur. Quæ igitur sa-
 lus passibilis est naturæ? Ut di-
 ximus, non impassibilis secum
 in passione societas, sed transla-
 tio eius ad id quod est impas-
 sibile: quod & fecit Dominus
 Christus, dum non ipse secun-
 dum diuinitatem deiectus est
 ad passionem, sed omnem hu-
 manitatem per suam sanctam

carnem in sublimem euexit, & humi iacentem in cælos traxit, & pri-
 dem omni libertate destitutam, adoptione filiorum dignatus est.

* ἡ. ἢ πλὴν,
 ἀπαθῆτος
 ἐπιπέσειν

Quis autem debitor erat mortis, quæ est ex inobedientia? Omnino humana natura, non diuina. Quam igitur consentaneum erat persolvere mortem ex inobedientia existentem?

Cyrelli defensio.

Admiranda profecto veritatis potentia est: id quod experientia testatur. Non enim mihi multo sermone ad defensionem opus est, ad persuadendum scilicet oppositum deceptis, ut opinantur, quod passibilem esse dicamus diuinam Verbi naturam, cum semel aduersarii vltro confessi sint, idque satis perspicue, nos ab illis criminibus esse alienos. Sed quia sumptum ex falsa suppositione non indigeat, ad suum libitum incõsulte proponunt, & acribus cogitationum inuentis conantur vim suæ sagacitatis ostendere, ac vehementer admodum adstruunt, ut demonstrent impassibile secundum suam naturam esse Dei Verbum; audiant a nobis, quod frustra pugnant, aeremque verberant, nemine in hoc eis se opponente, vel diuersa sentiente. Quid igitur frustra insudant, & incastum contendunt? Quis adeo stupidus, ut eminentissimam omnium substantiam passibilem esse definiat, & eam, quæ est vltra omne genitum, & incorporea, in infirmitatem passionum detrudere audeat? Verum, quia sacramenti ratio agnoscit, Filium ex Deo Patre secundum naturam vnigenitum, hominem ex muliere factum dispensatiue, ipsiusque proprium esse affirmans sanctum illud corpus ex beata Virgine sumptum,

ὡς ἡ ἐχθρὸς πάντως ἐκ τῆς σαρκοῦς θάνατον; ἡ φύσις πάντως ἡ ἀνεσθραπεία, οὐχ ἡ θεία. ἵνα οὐδ' ἀπολουθὼν ἢ ἀποδοῦναι ἐκ τῆς σαρκοῦς θάνατον;

Απολογία Κυρέλλου.

Ἀξιάγαστος ὡς ἀληθῶς τῆς ἀληθείας ἡ δυνάμις· καὶ μέρους ἡ πείρα· οὐ γὰρ μοι μακροδ' ἀπέσ' λόγου πρὸς ἀπολογίαν ἤρωμα διαπέδειν· οἴονται ἑστὶν ἡπατημένους, οἰομένοις ὅτι παθητὴν εἶναι φανερὴν τῶν θεῶν τῆς λόγου φύσιν, ἀπαξ τῆς δι' ἐναντίας κατὰ βεβηκότων, αὐτῶν διαμολογηκότων καὶ μάλα σαφῶς, ὡς ἄλλοτελε, καὶ ἐξ ὧν τῆς ἰπὶ γὰρ τούτοις καθεστῆκαμεν ἐκκλημάτων. ἐπεὶ δὲ ἡ ἀνυπόθετον λήμμα κατὰ τὸ αὐτοῖς δοκοῦν πρὸς δέντες ἀβουλήτως, μικροῖς ἐνονοιῶν ἀρήμασι χρωμένοι, πειρῶνται δεικνύειν τῆς ἐνούσης αὐτοῖς ἀρχινοίας τῶν δεινῶσιν· κατὰ σκευάζοισι ἡ καὶ μάλα γοργῶς, ἀποφαίνοντες ἀπαθῆ κατ' ἰδίαν φύσιν τῆς θεοῦ λόγον, ἀκουέτωσιν, μηδένος αὐτοῖς ἀντιξήροντος, πρὸς ἡμῶν, ὅτι πυκνῶσι μάτην, καὶ δέροισι πρὸς ἀέρα εἰς τῆτο, μήτε μὲν φρονουῶτος τὰ ἐναντία. ἡ τῶν ἰδράσι μάτην, καὶ διαπείνονται πειρία; ἡ οὕτως ἐμβρόντητος, ὡς τῆς αἰωπάτω πασῶν οὐσίας τὸ ἐμπαιδὲς καθορίζειν καὶ εἰς τῶν παθημάτων ἀδένειαν κατὰ σείειν ἀποβλήμαν τὸ παντὸς ἐπέκεινα γνηνητοῦ, καὶ ἀσώματον; ἐπεὶ δὲ ὁ τῆς μυστηρίου λόγος, ἀνεσθραπὸν οἶδε γνημόδρον οἰκονομικῶς ἐκ γυναικὸς ἐκ θεῆς καὶ φύσιν ἡὸν μονογενῆ, ἰδίον τε ὑπαρχῆν αὐτῶν διαβεβαίμεθα τὸ ἐκ τῆς μακαρίας παρθένου ληφθῆναι ἅγιον σῶμα.

* ὡς ἀλλοτελε

* κατὰ βεβηκότων

* αἰς ἀλλοτελε

* καθεστῆκαμεν

* ἀβουλήτως

* παρθένου Μαρίας

ANNO CHRISTI 431.

πάντη τοι καὶ μάλα ὀρθῶς κατ' οἰκείω-
 σιν οἰκονομικῶ ἀντὶ λέγειται Φαμίην
 τὰ τῆς σαρκὸς πάθη, πετηρηκότες παν-
 ταχοῦ τῆ ἀντὶ φύσιν ὅ ἀπαθείς· θεὸς
 γὰρ ὄντι ἐκ θεοῦ. ὅταν τῶν σαρκὶ
 λέγειν παθεῖν, ἐκ αὐτῶς εἰς ἰδίαν φύσιν
 νοεῖται παθεῖν, καθὼς θεὸς ὄντι, ἰδιοποι-
 ούμενος ἢ μάλλον ὅ πάθος· ἀντὶ γὰρ
 γέρονε ὅ ἐνωθέν αὐτῷ σῶμα, κατὰ τὸ
 ἐφλω δὲ πάθος. διὰ τῆ το καὶ ὁ δευτέρου
 Γαῦλος αὐτὸν Φ δι' οὗ τὰ πάντα, καὶ
 ἐν ᾧ τὰ πάντα πεποιήκειν ὁ πατήρ,
 * γρηγοριανὸς
 95α
 πρεσβυτέρου ἐκ νεκρῶν * γρηγοριανὸς Φη-
 σί. γράφει ἢ οὕτως· Ὁμοιωμένους τῷ
 πατρί τῶ ἰκανώσαντι ἡμᾶς εἰς τὴν με-
 εἶδα τῆ κλήρου τῆ ἀγίων ἐν τῷ φω-
 τῆ, ὅς ἐβύβασατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ὀχλοσύνης
 τῆ σκοτίας, καὶ μετέστηεν εἰς τὴν βασι-
 λείαν τῆ ἰσοῦ τῆς ἀγάπης ἀντὶ· ἐν ᾧ
 ἐχομεν τὴν δόξα τῶν τῆ ἀνδρ-
 πῶν· ὅς ὄντι εἰκὼν τῆ θεοῦ τῆ ἀορα-
 του, πρεσβυτέρου πάσης κτίσεως· ὅτι
 ἐν αὐτῷ ἐκπάθη τὰ πάντα τὰ ἐν τοῖς
 οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ὄρα-
 τα καὶ τὰ ἀόρατα, εἴτε θρόνοι, εἴτε κυ-
 ελόπτες, εἴτε δὲρχαί, εἴτε ὀχλοσύαι· τὰ
 πάντα δι' αὐτῶ, καὶ εἰς αὐτὸν ἐκτίσται.
 Ἐ αὐτὸς ὄντι πρὸ πάντων, καὶ τὰ πάντα
 ἐν αὐτῷ σωζέσκει· καὶ αὐτὸς ὄντι ἐκ
 κεφαλῆ τῆ σώματος τῆς ἐκκλησίας·
 ὅς ὄντι δὲρχαί, πρεσβυτέρου ἐκ τῆ νε-
 κρῶν· ἵνα γρηγοριανὸς ἐν πασὶν αὐτὸς πρῶ-
 τῶν· ὅτι ἐν αὐτῷ ἠδύκτισσε πᾶν ὅ
 πλήρωμα τῆς θεότητος κατὰ τὴν ἰσοῦ σω-
 ματικῶς καὶ δι' αὐτῶ δόξα κατὰ ἀλλάξαι
 τὰ πάντα εἰς αὐτὸν· εἰρλωποποίησαι * διὰ
 τῆ ἀμάτος τῆ σαυρῆ αὐτῆ, εἴτε τὰ ἐπὶ
 τῆς γῆς, εἴτε τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Αὐτῶ
 δὴ οὐδ', ὅπως δι' αὐτῶ τὰ πάντα πε-
 ποιήσται λέγων, ὄρατα καὶ ἀόρατα,

eam ob causam iure optimo
 carnis passiones eius esse dici-
 mus secundum dispensatiam
 appropriationem, seruata ubi-
 que natura eius impassibili :
 Deus enim est ex Deo. Quando
 igitur carne dicitur passus, non
 ipse in propria natura, qua Deus
 est, intelligitur passus, sed po-
 tius sibi appropriare passionem.
 Ipsius enim factum est vnitum
 sibi corpus, sicut dudum dixi.
 Quapropter & diuinus Paulus
 ipsum per quem omnia, & in
 quo omnia fecit Pater, dicit
 esse factum primogenitum ex
 mortuis. Scribit autem sic :
Gratias agentes Patri, qui nos Coloss. 1.
idoneos fecit in partem sortis san-
ctorum in lumine ; qui eripuit
nos de potestate tenebrarum, &
transtulit in regnum Filii dile-
ctionis sua ; in quo habemus re-
misionem peccatorum : qui est
imago Dei inuisibilis, primogeni-
tus omnis creature : quia in ipso
creata sunt omnia, quae in caelis
& quae in terra, visibilia & in-
uisibilia, siue throni, siue do-
minationes, siue principatus, si-
ue potestates ; omnia per ipsum,
& in ipso creata sunt ; & ipse
est ante omnia, & omnia in ipso
constant, & ipse est caput cor-
poris ecclesiae, qui est princi-
pium, primogenitus ex mor-
tuis ; ut sit in omnibus ipse pri-
matum tenens ; quia in ipso
complacuit, omnem plenitudi-
nem diuinitatis inhabitare cor-
poraliter, & per eum reconci-
liare omnia in ipsum, pacifi-
cans per sanguinem crucis eius
sive quae in terris, siue quae in
caelis sunt. Confidera, quomo-
do cum per ipsum omnia dicat
 esse facta, visibilia & inuisibilia,

thronos & potestates, ipsum datum ecclesie caput, & primogenitum ex mortuis factum esse affirmet, reconciliataque omnia per ipsum in ipsum, & pacificata per sanguinem crucis eius siue quæ super terram, siue quæ in caelis. Igitur dubitet quisquam post hæc, & frustra formidet, ne passibilem Filii naturam sacramenti sermo declaret, quando dicitur carne pati? Proprias enim facit, vt dixi, proprii corporis passiones. Hoc sentire placuit & sancto Petro dicenti: *Christo igitur passo pro nobis in carne.* Aliud enim est dicere, pati in carne, & aliud similiter dicere, pati in diuinitatis natura. Quia enim idem Deus simul est & homo, impassibilis quidem, quantum ad diuinitatis pertinet naturam, passibilis vero secundum humanitatem; quid hic absurdi, si dicatur pati eo quod pati aptum est, qui mansit impassibilis in eo quod pati non potest? Quod autem in tali fide sanctorum quoque patrum excelluerit chorus, ex his cognoscemus quæ ipsi scripserunt, mandatum Saluatoris seruantes. Meminerant enim eius dicentis: *Gratis accepistis, gratis date.*

1. Petr. 4.

Math. 10.

De beata vita comandanda, homil. 1. Philipp. 2.

Gregorii episcopi Nysseni.
 Hoc enim sapite, inquit, in vobis, quod est in Christo Iesu: qui cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse se æqualem Deo; sed semetipsum exinaniuit, formam serui accipiens. Quid serui forma de Deo dici potest abiectius? Quid de omnium rege humiliter,

θενοίς τε καὶ ἰσοιότης, αὐτὸν δεδωκεν φησὶ τῇ ἐκκλησίᾳ κεφαλῶν, καὶ πρῶτον ἐκ νεφελῶν ἡμετέρας * ἡμετέρας * ἡμετέρας διζυρεῖται. ὁμοκαταλλαχθεῖσά τε τὰ πάντα δι' αὐτῶν εἰς αὐτόν. καὶ ἐρρωθεῖσαι διὰ τῆς ἀμαρτίας τῆς σαυροῦ αὐτῶν εἴτε τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, εἴτε τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. εἶπά τις * ἐνδοιάζων καὶ μὴ τῆτο ἐπὶ, καὶ δεδδικῶς εἰκῆ, μὴ ἀρα πως παθητὶ τὴν τῆς υἱοῦ φύσιν ὁ τῆς μυστηρίου λόγος ὁμοφωῆς, ὅταν λέγηται σαρκὶ παθεῖν; ἰδιοποιεῖται γὰρ, ὡς ἐφύω, τὰ τῆς ἰδίου σώματος πάθη. τῆτο φρονεῖν ἐδοκεῖ τῶ δεσποτῶ Πέτρῳ λέγοντι. Χειροῦ οὐκ παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν σαρκί. ἔπερ ρ ρ ρ ὁμοίως τὸ παθεῖν λέγεσθαι τῆ τῆς θεότητος φύσιν. ἐπειδὴ γὰρ ὅτιν ὁ αὐτὸς θεός τε ὁμοῦ καὶ ἀνθρώπος, ἀπαθῆς μὲν τὸ γὰρ ἦκον εἰς τὴν τῆς θεότητος φύσιν, παθητὸς δὲ καὶ τὸ ἀνθρώπινον. ἢ τὸ ἀτοπον, εἰ τῶ παθεῖν πεφυκόπι λέγεσθαι παθεῖν, τῶ παθεῖν ἐκ εἰδῶπι μεμνηκῶς ἀπαθῆς; ὅπι δὲ τοῖς αὐτῶ πῆσ καὶ ὁ τῶ ἀγίων παθῶν διέπερφελορὸς, ἔξ αὐτῶν εἰσομῆθα, ὧν γεγραφασιν αὐτοῖ, τὴν τῆς σωτῆρος τῆς τῆς ῥήσαντες ἐντολίω. διεμμένωτω γὰρ λέγοντος. δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε.

* ἰσοιότης διώων

Γρηγορίου ἑπισκόπου Νύσσης.
 Τοῦτο γὰρ φρονεῖσθω, φησὶν, ἐν ὑμῖν, ὁ καὶ ἐν Χειρῶ Ιησοῦ. ὅς ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπαρχῶν οὐκ ἀρπαγμὸν ἠγήσατο τὸ εἶναι ἴσα θεῷ, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσεν μορφῶν δούλου λαβῶν. ἢ πτωχότερον ἐπὶ θεοῦ τῆς τῆς δούλου μορφῆς; ἢ ταπεινότερῳ ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς ὄλων,

ANNO
 CHRISTI
 451.

* Πρωχίας
 ἡμερῶν ἰου-
 σίως

ἢ τὸ εἰς κοινωνίαν τῆς * Πρωχίας ἡμερῶν
 φύσεως ἐκοισίως ἐλθεῖν ; ὁ βασιλεὺς
 τῆς βασιλευδόντων, καὶ ὁ κύριος τῆς
 κυριευδόντων πῶς τῆς δούλου μορφῆς
 ὑποδέχεται· ὁ κριτὴς τῆς παντὸς ὑπο-
 φορος πῶς διωαυβίωσι γίνεται· ὁ τῆς
 κλίσεως κύριος ἐν ἀσπλάγῃ κατὰ-
 γεται· ὁ τῆς παντὸς περὶ δειδραζμένος
 οὐχ ὑπερῶς τόπον ἐν τῷ κατὰλύ-
 ματι, ἀλλ' ἐν φάτι τῆς ἀλόγων
 ἀρρήθρηται· ὁ καθαρὸς, καὶ ἀκή-
 ρατος τῆς ἀμειβομένης φύσεως κα-
 τὰδέχεται ῥόπον, καὶ διὰ πάσης τῆς
 Πρωχίας ἡμερῶν διεξελθὼν, μέχρι τῆς
 τῆς θανάτου περὶ πείρας. ὁρᾷτε τῆς
 ἐκοισίτου Πρωχίας τὸ μέτρον· ἡ ζωὴ
 θανάτου γίνετα· ὁ κριτὴς εἰς κριτή-
 ριον ἄγεται· ὁ τῆς ζωῆς τῆς ὄντων κύ-
 ριος ἐπὶ τῆς ψήφου τοῦ δικαίου
 * ἄγεται· ὁ πάσης τῆς ὑπερκοσμίου
 διωαυβίως βασιλεὺς τῆς τῆς δημίων
 ἐκ ἀποδείξει χεῖρας. πρὸς τὸ τόσον,
 φησὶ, τὸ ὑποδείγμα τῆς ταπεινοφρο-
 σιμῆς βλεπέτω τὸ μέτρον.

Βασιλείου Ἐπισκόπου Καισαρείας.

Οὐ γὰρ ὑποδοχὸν οὐρανὸς, καὶ γῆ,
 καὶ τὰ μέγιστα τῆς πελαγῶν, καὶ τὰ ἐν
 ὑδασι διαπύρισμα, ἔτι τὰ χερσαῖα τῆς
 ζώων, καὶ φυτὰ, καὶ ἀστέρες, ἔτι ἀήρ, καὶ
 ὄρα, καὶ ἡ ποικίλη τῆς παντὸς διακό-
 σμους τὸ ὑπερέχον τὸ ἰσχυρὸς σιμῆσιν,
 ὅσον τὸ διωηθῆναι τὸ θεὸν τὸ ἀχώρη-
 τον ἀπαθῶς διὰ σαρκὸς συμπλακῆναι
 τῷ θανάτῳ, ἵνα ἡμῖν τῷ ἰδίῳ πάθει
 πῶς ἀπαθῆναι χαρίσθηται.

Αθανασίου Ἐπισκόπου Ἀλεξάν-
 δρείας.

Καὶ εἰδείκνυτο, ὅτι μὴ φαντασία,
 ἀλλὰ ἀληθῶς ἔχων ἡμῶν τὸ σῶμα.
 ἔπειτα δὲ τὸ κύριον ἐνδιδυκό-

quam quod sponte ad abiectæ
 naturæ nostræ commercium
 venerit? Rex regum, Dominus
 dominantium seruili forma in-
 duitur: omnium iudex princi-
 pibus uectigalis efficitur: crea-
 turæ Dominus in antro diuersa-
 tur: qui omnia palmo conclu-
 dit, locum in diuersorio nullum
 inuenit; sed in brutorum ani-
 mantium præsepi reclinatur:
 mundus & purissimus huma-
 næ naturæ sordes non auersa-
 tur, & omnem mendicitatem
 nostram transgressus, ipsam de-
 mum mortem perpetitur. Vo-
 luntariæ huius paupertatis &
 abiectiōnis mensuram perpen-
 dite. Vita degustat mortem; iudex in prætorium adducitur; vita uiuentium Dominus iudicis sententiæ subiicitur; omnium cælestium virtutum rex carnificum manus experiri non grauat. Ad hoc, inquit, exemplum respiciat humilitatis vestræ mensura.

Basilii Casarea episcopi.

Non enim cælum & terra, ac marium spatia, & quæ in terris & in aquis degunt animantes, & plantæ, & stellæ, & aer, & anni tempora, & varius totius vniuersitatis ornatus, tantum potentie excellentiam ostendit, quantum imensum illum infinitumque Deum impassibiliter per carnem complexum esse mortem, quo nimirum per propriam passionem suam nobis impassibilitatem impertiretur.

Athanasii episcopi Alexandria.

Et ostendebatur, quod non apparenter, sed vere habuerit corpus. Decebat enim Dominum

Matth. 17.

Isa. 40.
 Luc. 2.

Ioan. 19.

* γίνετα·

humanam hanc carnem induentem, cum suis passionibus ipsam totam induere: vt sicut proprium ipsius esse dicimus corpus, ita & corporis passiones propriæ tantum eius dicantur, etiam si non contigerint diuinitatem eius. Nam si alterius esset corpus, illius etiam dicerentur passiones. Si autem Verbi est caro, (*Verbum enim caro factum est*) necessarium est vt & carnis passiones eius esse dicantur, cuius & caro est. Cuius enim dicuntur passiones, quales sunt maxime, condemnari, flagellari, sitire, & crux, & mors, & aliæ corporis infirmitates, eius & meritum & gratia est. Idcirco recte ac decenter non alterius, sed Domini dicuntur esse huiusmodi passiones; vt & gratia ab ipso sit, & non efficiamur idololatras, sed vere Deum colentes: quia nullam creaturam, neque communem aliquem hominem, sed naturalem & verum Dei Filium, hominem factum, eundem nihilo minus Dominum & Deum ac Saluatorem inuocamus.

Sufficiunt igitur, vt opinor, ad probationem sapientibus sententiæ propositæ, diuina lege manifeste dicente: *In ore duorum vel trium testium stabit omne verbum.* Si quis autem voluerit etiam post hæc adhuc contendere, audiat a nobis: Tuo perge itinere. nos autem diuinas scripturas, & sanctorum patrum sequemur fidem. Sic enim lucrabimur supernæ vocationis brauium in Christo: per quem, & cum quo, Deo & Patri gloria cum sancto Spiritu in sæcula. Amen.

ἄνθρωπος πλὴν ἀνθρώπων σαρκὰ καὶ πλὴν, μὴ τῆς ἰδίας παθῶν ὅλως ἀνθρώπου ἐνδύσασθαι. ἢ ὡς περὶ ἰδίῃ αὐτῷ λέγουσιν ἔτι τὸ σῶμα, οὕτω ἔτι τὰ σώματα πάθη ἰδία μόνον αὐτῷ λέγεται, εἰ καὶ μὴ ἠπίετο καὶ πλὴν θεότητα αὐτοῦ. εἰ μὲν ἐπὶ τοῦ σώματος, ἐκείνου αὐτῷ λέγουσιν καὶ τὰ πάθη. εἰ δὲ τῶν λόγων λέγουσιν, ὅτι τὸ σώμα σαρκὸς ἐγγέτο, ἀνάγκη ἔτι τῆς σαρκὸς πάθη λέγασθαι αὐτῷ, οὐ καὶ ἡ σαρκὸς βδίν. οὐ γὰρ λέγεται τὰ πάθη, οἷά βδίν μάλιστα τὸ κατὰ κριθῆναι, τὸ μασιγῶθῆναι, τὸ διψᾶν, καὶ ὁ σαρρὸς, καὶ ὁ θάνατος, καὶ αἱ ἄλλαι τῶν σώματος ἀσθενεῖαι, τούτου καὶ τὸ κατὰ ῥωμά καὶ ἡ χάρις βδίν. διὰ τῆτο τίνω ἀκολουθῶς ἔτι πρεπόντως ἐκ ἀλλοῦ, ἀλλὰ τῶ κυρίου λέγεται τὰ τῶ αὐτὰ πάθη, ἢ καὶ ἡ χάρις παρ' αὐτῷ εἶη. καὶ μὴ εἰδωλολάτραι * γινόμεθα, * γινόμεθα. ἀλλὰ ἀληθῶς θεοσεβεῖς, ὅτι μηδένα τῶν * γνησιῶν, μὴ ὃ κοινόν ἵνα ἀνθρώπων, ἀλλὰ τῶ ἐκ θεοῦ φύσει καὶ ἀληθινὸν υἱόν, τῆτον * γνησίον ἀνθρώπων, οὐδὲν ἢ τῶ κώριον αὐτὸν ἔτι τὸν καὶ σωτῆρα * Ἰπικαλούμεθα. * καὶ γινόμενοι * Ἰπικαλούμεθα.

Ἀπόρησι τίνω εἰς πληροφωρίαν, * ὡς γε οἶμαι, τοῖς ἀπὸ φροσὶ τὰ πρὸς τῶν τεθέντα ῥητὰ, τῶ θεοῦ νόμου διαρρήδω λέγοντος. ὅτι τὸ σώματος δύο μέρτερον καὶ τελῶν σαθῆσεται πᾶν ῥῆμα. εἰ ὃ δὴ ἴες βούλοιο καὶ μὴ τῶτο ἐπὶ φιλονεικίαν, ἀκούετω πρὸς ἡμῶν. ἴτι πλὴν καὶ σωτῶν. ἡμεῖς δὲ τοῖς ὁρδοῖς ῥεάμμασι, καὶ τῶ τῶν ἀγίων πατέρων * ὁ φόβος πίσι. * κερδανώμεν γὰρ * ἡ φόβος κερδανώμεν. οὕτω τῆς δὴ κλήσεως * τὸ βραβεῖον * τὸ βραβεῖον. δι' οὐ καὶ μὴ οὐ τῶ θεῷ καὶ πατρὶ ἢ δόξα σὺν ἀγίῳ πνύματι εἰς τῶν ἀιώνων. ἀμήν.

E ΠΙ-

Ioan. 1.

Matth. 18.